

Tình Đầu Ở Trường Đại Học

Contents

Tình Đầu Ở Trường Đại Học	2
1. __ chương 1:gặp Gỡ__	2
2. __ chương 2:sự Nhầm Lẫn Đáng Nhớ__	5
3. __ chương 3:người Quen__	8
4. __ chương 4:tái Ngộ Ở Thư Viện__	11
5. __ chương 5:lớp Trưởng Diệp__	14
6. __ chương 6:sinh Nhật__	17
7. __ chương 7:chuyến Vào Kí Túc Xá__	21
8. __ chương 8:món Quà Đầu Tiên__	24
9. __ chương 9:tâm Tư Cửa Vệ Cát__	27
10. __ chương 10:phó Luật Hàm Và Lạc Khả__	30
11. __ chương 11:tôi Muốn Theo Đuổi Anh__	35
12. __ chương 12:kế Hoạch Theo Đuổi Khối Than Khó Tính__	39
13. __ chương 13:anh Là Con Rùa Rụt Cổ__	41
14. __ chương 14:lý Do__	44
15. __ chương 15:ăn Giấm Chua (1)__	47
16. __ chương 16:ăn Giấm Chua (2)__	51
17. __ chương 17: Ăn Giấm Chua (3) __	54
18. __ chương 18:em Yêu, Chào Buổi Sáng__	57
19. __ chương 19: Chỉ Là Đùa Giỡn Thôi Phải Không?__	60
20. __ chương 20: Khương Ninh__	63
21. __ chương 21: Cổ Cháp__	66
22. __ chương 22: Biết Ngại Cơ Đây__	69
23. __ chương 23: Gấu Nhỏ Cơ Thể Em Rất Tuyệt__	72
24. __ chương 24: Quá Khứ__	76
25. __ chương 25: Gấu Nhỏ, Mình Yêu Nhau Đi__	80
26. __ chương 26: Ngày Hẹn Hò Đầu Tiên__	84
27. __ chương 27: Hạnh Phúc Ngọt Ngào__	90
28. __ chương 28: Tình Cảm Ba Năm__	95
29. __ chương 29: Vương Gia__	100
30. __ chương 30: Về Nhà__	105
31. __ chương 31: Cặp Đôi Xui Xẻo__	112
32. __ chương 32: Thăng Trầm__	117
33. __ chương 33: Mạnh Mối__	123
34. __ chương 34: Đông Lạnh__	128
35. __ chương 35: Nỗi Ám Ảnh Đêm Đầu Tiên__	134
36. __ chương 36: Một Phần Chân Tướng__	139
37. __ chương 37: Sóng Gió__	143

Tình Đầu Ở Trường Đại Học

Giới thiệu

CP chính: Vương Túc Ngạn x Vệ Cát. CP phụ: rất nhiều ^^Thể loại:đam mỹ hiện đại, 1x1, phúc h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-o-truong-dai-hoc>

1. __chương 1:gặp Gỡ__

Giới thiệu:

-Tác giả:Lynn

-Đây là truyện đầu tiên mình tự sáng tác,có gì sai sót mong các bạn góp ý.

-Nhân vật chính:Vương Túc Ngạn x Vệ Cát.

-Enjoy!!!

“Anh...cái tên lưu manh mặt than kia!”

“Tôi không lưu manh.”

“Tôi mặc kệ,anh đứng lại cho tôi!!!”

Trường đại học T, là nơi tập hợp những sinh viên có điểm thi cao nhất thành phố X. Sắm soi bộ đồng phục đã được đính phù hiệu ngay ngực, Vệ Cát mỉm cười một cách mãn nguyện. Cậu đã mong chờ ngày này lâu lắm rồi,đại học T là ước mơ của cậu.Nhanh chóng mặc đồng phục rồi xuống nhà ăn sáng, Vệ Cát đã nghe tiếng em trai lanh lảnh:

-Anh hai, không phải hôm nay tựu trường sao? Sao giờ này mới xuống?

-Cái gì mà giờ này, em nói cái gì thế?

Vệ Bạch nghe anh trai nói xong, lắc đầu ngao ngán rồi chỉ tay lên đồng hồ:

-Anh hai yêu dấu à, anh xuống Trái Đất đi,ở trên đó lâu quá rồi không muốn xuống nữa sao? Bây giờ là 7g30 rồi!

Vệ Cát nghe như sét đánh ngang tai rồi ba chân bốn cẳng chạy ào ra cửa, vội vã mang giày bata rồi lấy xe đạp phóng như bay đến trường, trong đầu thầm nghĩ: “Vệ Cát a Vệ Cát, mày nhầm đồng phục mới rồi bị mù mờ luôn rồi à, ngày đầu tiên mà đến trễ thì làm sao đây??”. Xe của cậu “kít” một tiếng ,“Chạy đến cuối đường rồi mà sao không thấy trường nhỉ,mình nhớ nhầm đường rồi hay sao?”, không để ý mà va chạm người phía trước.

-Hey, xin lỗi nhé! -Vệ Cát vừa huýt sáo vừa nói.

Người phía trước coi cậu như không khí, không ừ không hử, tiếp tục chạy xe lên phía trước. Vệ Cát cảm thấy kì quặc, không phải là mình xin lỗi thiếu thành ý chứ, sao tên kia không có biểu hiện gì hết nhỉ? “Tên này hẳn là không nghe thấy đi?”. Vệ Cát vụt lên phía trước, chỉnh sửa biểu cảm sao cho chân thành một chút, rồi nói với cái tên lạnh lùng:

-Này, vừa nãy tôi sơ ý quẹt xe vào người cậu, cho tôi xin lỗi nhé.

Bây giờ tên kia mới ngẩng mặt lên nhìn cậu, Vệ Cát liếc mắt nhìn hắn, bất chợt ngẩn ngơ. Trước mắt cậu là một tên có đôi mắt màu xanh lục tuyệt đẹp, gương mặt phi thường anh tuấn, mái tóc nâu hạt dẻ, tất cả đều hoàn hảo. Tên kia bị nhìn chằm chằm, không nhịn được khó chịu lên tiếng:

-Tôi không phải là người ngoài hành tinh, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Còn nữa, tôi không điếc cũng không phải không có cảm giác, tôi biết cậu va vào tôi và nói xin lỗi rồi. Mà cậu không biết im lặng là đồng ý rồi sao?

Vệ Cát đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình, nghe tiếng nói mới giật mình cười trừ:

-À, vậy sao?- Cậu nhìn chiếc áo sơ mi trên người hắn, nhận ra một điều cực kì thú vị: hắn với mình chung trường, hắn với mình chung trường,...rồi khéo léo chuyển đề tài- Cậu cũng là sinh viên trường T?

Không có tiếng đáp lại, tên kia xoay mặt đi, Vệ Cát cảm thấy mình vừa hỏi một câu hỏi rất ngu ngốc, không phải trên áo có logo trường đã rất rõ ràng rồi sao. “Mày vô vị thật đấy Vệ Cát”. Bỗng nhớ ra mục đích của mình, Vệ Cát tiếp tục mặt dày bắt chuyện với tên kia:

-Cậu biết trường mình ở đâu không thế?

-Sinh viên năm nhất sao?

-Ừ.

-Tôi năm ba rồi.

-Năm...b..ba?- Vệ Cát ngượng ngùng, lúc nãy nói năng thất lễ quá, còn xưng cậu-tôi với người ta nữa chứ.

-À..vâng, anh...có thể chỉ cho em đường tới trường được không?

-Cậu bị mù đường sao?

-Em...chỉ là...

Hắn liếc nhìn đồng hồ, nói:

-Vì cậu mà tôi trễ giờ rồi. Đã trễ rồi...ừm, thì cho trễ luôn vậy.

Cậu tá hỏa, nhìn vào đồng hồ của mình. Oh my god, đã 8g rồi sao. Tiêu thật rồi!

-Có gì phải sợ chứ? Đi theo tôi.

Vệ Cát như một con robot gạt đầu cái rụp rồi lèo đèo theo sau hắn. Trong đầu cậu rối như một mớ bòng bong, đầu tiên là trễ giờ học rồi, thứ hai là nghĩ cách để không bị kỉ luật và cuối cùng là suy nghĩ về con người trước mặt. Tên kia thấy vẻ mặt cậu biến hóa liên tục, cảm thấy buồn cười nhưng gương mặt vẫn không có chút cảm xúc, lạnh lùng hỏi:

-Chưa bao giờ đi trễ?

Hỏi cứ như hỏi cung người ta vậy.

-Chưa.

-Tên gì?

-Vệ Cát.

-Khoa nào?

-Tin.

Tên kia hỏi cái gì, Vệ Cát lập tức trả lời như một cái máy được lập trình sẵn. A, a, Vệ Cát à, sao mày lại khai hết ra chứ, mẹ đã bảo là không được trả lời người lạ một cách... như vậy mà. Vệ Cát không chịu bị thiệt, cậu hỏi lại:

-Anh tên gì? Là con lai sao? Học ở khoa nào? Có ở kí túc xá không? - Cậu tuôn một tràng câu hỏi.

-Không cần biết.

-Sao lại không cần biết? Không phải không biết sớm thì cũng biết muộn sao?

-Vậy đợi muộn đi rồi biết!

-Muốn biết bây giờ.

-Muốn thì tự đi mà tra.

Nói chuyện với tên này quả thật tức chết mà. Vệ Cát bực mình, cậu im lặng đạp xe. Xe của hai người chạy lên phía trước, quẹo trái rồi ra đến đường lớn. Trường đại học T hiện lên trước mắt Vệ Cát. Ngôi trường có quy mô vô cùng hoành tráng với năm tòa nhà cao tầng phục vụ cho việc học tập, một tòa nhà để thực hành nghiên cứu và một tòa nhà dành cho các sinh viên vui chơi, giải trí. "Wow, từ nay mình sẽ học ở trường này sao, ôi, thích chết đi được!". Miệng Vệ Cát ngoác rộng hết cỡ, cậu quên hẳn ban nãy, ngoảnh mặt sang nhìn hân:

-Trường mình đẹp thật đấy. À mà điểm thi của anh là bao nhiêu thế?

Tên kia nhìn vẻ mặt hớn hờ của cậu, tâm tự nhiên có một chút dao động:

-Cao nhất năm ba.

Nghe tên kia nói xong, Vệ Cát trừng đôi mắt nâu to tròn của mình, miệng lắp bắp:

-Anh... không phải là... đang đùa chứ?

-Đùa với cậu tôi có thêm miếng mỡ nào sao? - Sao cái tên Vệ Cát ngốc này cứ nhìn mình như sinh vật lạ vậy nhỉ. Nói rồi hân trực tiếp lơ cậu, đi thẳng vào cổng trường.

-Này, tôi đang hỏi anh mà... Nhưng không phải chúng ta sẽ quang minh chính đại đi vào trong trường chứ?

-Không quang minh chính đại chứ không lẽ đi lén lén lút lút?

-Sẽ bị kỉ luật.

-Tôi không quan tâm.

-Đợi tôi với, cái tên lưu manh mặt than kia!

Hân nhú mày, không hài lòng đáp:

-Tôi không lưu manh.

Vệ Cát tiếp tục lớn tiếng:

-Tôi mặc kệ, anh đứng lại cho tôi... Được rồi, anh không lưu manh, chỉ có mặt than thôi.

Hân không trả lời.

Hai người chậm rãi bước vào cổng trường. Lúc này, sân trường không một bóng người, chỉ còn một vài giáo viên lên lớp muộn. Thời tiết chuyển sang thu, không khí man mát, lá vàng chầm chậm rơi trên sân tạo nên một khung cảnh lãng mạn chốn học đường như trong phim Hàn Quốc. Nhưng bây giờ Vệ Cát không còn tâm trí thưởng thức cảnh đẹp, cơn gió lạnh thổi qua làm cậu rùng mình, núp sau lưng tên kia như một chú cún con. Tên kia dắt xe vào trường, ra hiệu cho cậu làm theo, Vệ Cát chân chừ mãi mà không chịu nhúc nhích, cho đến khi thầy giám thị từ đầu bước đến, cất giọng nghiêm nghị:

-Này, hai cậu kia, làm gì mà giờ này mới tới trường? Ngày đầu tiên của năm học đã không có kỉ luật như vậy rồi sao? Sinh viên thời nay, quả thực một chút phép tắc cũng không có!

Tuy không phải lần đầu tiên bị giám thị la rầy về việc đi học muộn do bản tính lơ đãng của mình, nhưng dù sao cũng mới bước chân vào trường mới, bị thầy nói như thế, trong lòng Vệ Cát không ngừng tự trách mình. Haizz, ngày đầu tiên đã xui xẻo như vậy rồi, không biết những ngày tiếp theo sẽ tàn tạ như thế nào nữa đây. Vệ Cát còn chưa kịp mở miệng giải thích, tên mặt lạnh quay sang thầy giám thị, nở nụ cười:

-Thầy à, em với tân sinh viên này là hàng xóm, xe đạp của em ấy không may bị bể lốp, em giúp em ấy vá lại một chút nên mới đến trễ, mong thầy bỏ qua.

Thầy giám thị không tin vào mắt mình, kinh ngạc mở to mắt nhìn Thư kí Hội học sinh cười tươi lần đầu, đẹp đến chói mắt. Vệ Cát cũng nhất thời đờ người, não đình công, không có phản ứng. Tên kia không đợi hai người nói, tiếp tục lời nói dối vô hại:

-Em ấy là người mới, còn chưa quen, sẽ không có lần sau. -Tên kia nhẹ nhàng vỗ đầu Vệ Cát, giọng nói trở nên vô cùng ôn nhu.

-Được...rồi. Hai em vào đi... -Tay thầy giám thị vô thức chỉ chỉ, tên kia khôi phục vẻ mặt thường thấy, một tay dắt xe của mình, tay còn lại nắm lấy cổ tay Vệ Cát, dắt đi rất tự nhiên. Đến khi gửi xe xong, Vệ Cát mới tỉnh ra, cậu thầm nghĩ, "Thay đổi vẻ mặt nhanh đến vậy sao?". Nụ cười đó...rất ấm áp, có chút miễn cưỡng...Nhưng nó vẫn khiến cậu tâm động. Thấy cậu bỗng dừng ngừng liến thoắng, tên kia cũng mặc kệ, không nói gì thêm. Người đi lúc nào cũng không hay, lúc Vệ Cát phát hiện ra thì người đó đã khuất bóng ở thang máy.

Cậu bỏ qua suy nghĩ về cái tên kia, nhanh nhẹn bước đến trước bảng thông báo, tay hướng lên dò danh sách lớp. Vệ Cát tay tìm, miệng lẩm bẩm:

-Vệ Cát, Vệ Cát, Vệ Cát...A, tìm thấy rồi, lớp C1...C1, hmm, ở đâu nhỉ?...Khu C, dãy Z, lầu 5. -Vệ Cát sau khi tìm được lớp, chỉnh lại đồng phục cho ngay ngắn rồi hướng đến khu C, chạy hết tốc lực đến lớp. "Ai nha, khu C cũng khá gần, tí nữa giải thích với giáo viên chủ nhiệm như lúc này tên kia nói là được". Chạy đến chỗ thang máy, Vệ Cát bấm nút liên hồi. Chờ một lúc, thang máy vẫn không hoạt động. Vệ Cát bất chợt liếc nhìn sang cái bảng màu đỏ chói mắt bên cạnh, hận không thể chửi thề rồi đập tan cái thang máy. Dòng chữ được in đậm: "Sau thời gian quy định là 8g (buổi sáng) và 14g (buổi chiều), thang máy sẽ không hoạt động. Nếu có nhu cầu, xin hãy đi thang máy chuyên dụng của giáo viên hoặc sử dụng thang bộ. Cảm ơn!". Cmn, quy định quỷ quái gì thế này, tức chết ông rồi!!!

Vệ Cát dẫm vào tường, cắn răng mò lên cầu thang bộ, chạy hồng hộc lên lầu 5 với tốc độ không tưởng. Bước chân đến bậc thang cuối cùng để lên lầu 5, cậu thở phà phò, chân mày nhíu lại. Chân tiếp tục bước đi, nhìn hàng lang vắng vẻ, Vệ Cát lập tức phát hiện ra lớp C1. Cậu bất giác nhoen miệng cười, không để ý lớp học này có chút kì lạ.

2. __chương 2:sự Nhầm Lẫn Đáng Nhớ__

Thần nhiên bước về phía cửa lớp, Vệ Cát nở nụ cười tươi rói, hớn hở giới thiệu:

-Chào các bạn! Mình là Vệ Cát!

Bầu không khí im lặng đến lạ thường, Vệ Cát nhận ra sự kì lạ, dáo dác nhìn xung quanh. Cô chủ nhiệm trung niên nhìn cậu bằng ánh mắt ngạc nhiên, cả lớp bắt đầu nháo nhào trở lại. Vệ Cát thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi cậu bắt gặp ánh mắt sắc bén của cái tên mặt than ban nãy, Vệ Cát mới giật mình bừng tỉnh. "Lẽ nào...?"

-Cậu biết đây là lớp nào không?-Tên kia từ phía cuối lớp đứng lên chất vấn.

-Tôi...ơ...tôi...-Cậu lắp ba lắp bắp, cậu nhớ là có thấy tên mình trong danh sách lớp C1 mà, sao lại như thế được? Ai nói cho tui biết đây là tình huống gì đi???

Giáo viên cùng tên kia đồng thanh lên tiếng:

-Em/Cậu đi nhầm lớp rồi sao?

Ầm!!!Bong!!!Sau một loạt tiếng như thế ở trong đầu,Vệ Cát cất tiếng hỏi:

-Nhưng mà...khi em tìm lớp,rõ ràng là có tên Vệ Cát...-Cậu lí nhí trong miệng.

Tên mặt than đưa tay bóp trán,khẽ thở dài.Tên Vệ Cát này có phải là quá ngốc rồi hay không?Ngay cả lớp chia theo năm học cũng không biết.Cậu ta năm nhất,đương nhiên mã lớp là A,sao có thể nhìn C mà cũng đi vào được nhỉ?Sực nhớ ra lớp mình cũng có người tên Vệ Cát,tiếng thở dài của tên nào đó càng náo nức.Hắn bước lên trước lớp,kim chế mình để không mắng vào mặt cái người đang ngơ ngác ngác:

-Theo tôi ra ngoài!-Tên đó lần thứ hai nắm tay cậu,dùng sức kéo Vệ Cát ra khỏi cửa lớp.

-Này,này...tôi đau...anh buông ra...đừng có siết tay tôi mạnh như thế!-Vệ Cát nhú mồm vì đau,giãy giụa muốn thoát khỏi hành động bạo lực của tên kia.

-Cậu bị ngốc sao???Xem lớp mà cũng qua loa như thế,C là lớp năm ba,A mới là lớp năm nhất!Còn nữa,lớp tôi cũng có một người tên là Vệ Cát,nhưng người đó là nữ sinh!

-Vậy...vậy sao?À,thì ra là như thế...-Tiếng của Vệ Cát nhỏ dần,nhỏ dần rồi bắt giắc lùi về phía sau.

Cậu lùi dần,chạy vọt đi để lại một đám bụi trên mặt tên kia.Tên kia bị hành động bất ngờ của cậu làm cho ngạc nhiên rồi bắt giắc cong khoe miệng.“Phì,thật giống một con gấu ngốc mà!” .Hắn nghe thấy tiếng gọi của cô giáo,chậm rãi bước vào,nhún vai một cái,con gấu ngốc này cũng không quá tệ,nhưng vẫn không phải là gu của mình.Vừa vào lớp,đám bạn xông vào bu quanh hắn thành một cục, lớn gan nháo nhào đến trước mặt hắn cười đầy ý vị,xì xầm:

-Nhóc con dễ thương kia là ai vậy?Sao lại vào lớp mình vậy a?Cậu quen em ấy à?-Cậu bạn thân kể bên Phó Luật Hàm lần đầu tiên thấy bạn mình vì nhóc con kia mà khấn trương,mặc kệ hằng ngày không dám đùa cợt,hôm nay bỗng dưng cao hứng trêu chọc cục than đang nóng bừng bừng kia quên luôn lối về,quên rằng hậu quả của việc chọc tức cái tên này là một việc làm vô cùng không nên.

-Ừ!-Tên kia đáp gọn lộn,không hề có dấu hiệu của không khí bức người thường lệ.Hắn vô cùng tự nhiên mở cặp,lấy sách rồi nghiêm túc nghe giảng.

Câu trả lời ngoài dự liệu khiến cho Phó Luật Hàm cũng im lặng,xua tay kêu đám đông trở về chỗ.Một lát sau,một tờ giấy nhỏ được đưa qua phía tên mặt than:“Túc Ngạn,người kia là gì của cậu?Người yêu sao?Thoạt nhìn rất ngây thơ nha!”.

Vương Túc Ngạn không buồn nhìn tờ giấy,bơ Phó Luật Hàm một mình tự kỉ,khiến cậu ta tức âm lên trong lòng.

Cùng lúc này,chân lúc này hoạt động nhanh hơn não,Vệ Cát một hơi liền chạy xuống lầu ba,tay nắm vạt áo thở hổn hển.A,a,mất mặt quá,phải làm sao đây?Lũn thủ đi xuống,cậu thấy mặt mình sắp nổ rồi.Cư nhiên xông vào lớp người ta,lại còn bày ra bộ dáng tri độn trước mặt các tiền bối,Vệ Cát hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.Đang không biết phải làm sao thì bỗng một giáo viên trẻ đi ra từ phòng giáo viên,nhìn cậu mặt buồn thiu,lập tức tiến tới hỏi:

-Em là sinh viên lớp nào?Sao còn chưa lên lớp?-Thầy giáo trẻ ân cần nói.

Vệ Cát ngẩng mặt lên,nhìn thầy giáo,đáp:

-Em là sinh viên năm nhất.Em đến muộn,chưa tìm được lớp thưa thầy.

-Được rồi,thầy xem lớp giùm em!

Cả hai cùng nhau đến trước bảng thông báo,Vệ Cát tìm lớp.Tên kia nói mã lớp của mình là A,khoa Tin nằm ở gần cuối,cậu rất nhanh tìm thấy lớp của mình.A13...

-Em tìm được lớp rồi,cảm ơn thầy,em xin phép đi trước.-Vệ Cát mỉm cười cảm ơn,cúi người chào thầy giáo.

-Tìm được rồi sao?Thầy cũng chủ nhiệm năm nhất,bây giờ thang máy cho sinh viên không hoạt động rồi,em có muốn đi thang máy giáo viên với thầy không?

Mừng muốn rơi nước mắt!Trong đầu Vệ Cát thầm nghĩ.Không một chút do dự,cậu gật đầu lia lịa,đi về phía toà nhà Y,cùng thầy giáo đi vào thang máy.Lần đầu tiên đi thang máy khiến cho Vệ Cát cảm thấy khá

chóng mặt. Cậu từ nhỏ đã mắc chứng say...bất kì phương tiện gì trừ...xe đạp. Để bỏ qua cơn choáng đầu, Vệ Cát vui vẻ bắt chuyện với thầy giáo. Ấn tượng đầu tiên của cậu về thầy giáo ở trước mặt là một người rất cao lớn, tuấn tú, khi tiếp xúc rất thoải mái, ấm áp, nói chung là rất rất tốt. Hoàn toàn trái ngược với cái tên mặt than kiêm lời bạo lực, nguy hiểm sứ kia, ấn tượng về tên đó, một chút cũng không tốt. Hẳn tuy rất đẹp trai, nhưng tính tình thì quá tệ, người như vậy thì làm sao có người yêu được chứ? Hừ, nghĩ đến tên đó là cậu lại thấy tâm trạng mình lên xuống thất thường!

-Ồ! Em là sinh viên khoa Tin sao? Thầy cũng dạy khoa đó đấy. Quên mất, chưa giới thiệu với em, thầy là Lâm Viễn.-Thầy Lâm cười nhẹ, giới thiệu ngắn gọn.

Chưa kịp nói câu tiếp theo, thang máy đã mở cửa. Cậu bước ra ngoài, đi về phía lớp mình. Thấy thầy cũng đi theo, Vệ Cát cũng không thắc mắc, chắc là thầy tiện đường đi ngang qua!

Đứng trước cửa lớp, Vệ Cát hít sâu, chuẩn bị mở cửa đi vào thì giọng nói của thầy Lâm đã vang lên phía sau:

-Tiểu Vệ, em học lớp A13 sao?

-A, đúng vậy!-Cậu nghe thầy hỏi như thế, chợt thấy lo lắng, mình không phải sẽ đi lộn lớp nữa chứ?

Thầy Lâm bật lên tiếng cười, vỗ vai cậu:

-Thầy chủ nhiệm khiến cho em lo lắng như vậy sao?

Mình hiểu lầm rồi, thì ra thầy Lâm Viễn là giáo viên chủ nhiệm lớp A13, chẳng trách lúc nãy lại đi cùng đường. Cậu gãi đầu cười trừ:

-Em có hơi ngạc nhiên...

Cùng thầy đi vào lớp, A13 lập tức trật tự. Nhưng không lâu sau đó, đám sinh viên mới lại ồn ào như ong vỡ chợ vì một nam sinh có gương mặt thanh tú cùng nụ cười rạng rỡ tựa ánh ban mai bước vào. Những lời bàn tán to nhỏ làm Vệ Cát không được tự nhiên mà giới thiệu:

-Xin chào! Mình là Vệ Cát, mong được giúp đỡ!-Vệ Cát giới thiệu xong thì một tràng pháo tay rần rần vang lên. Thầy Lâm gõ bàn vài tiếng, ổn định trật tự rồi nói với Vệ Cát:

-Chỗ ngồi của em ở bàn 4, dãy ngoài cùng.

-Em cảm ơn thầy!-Cậu bước nhanh xuống bàn của mình, ngồi xuống.

Thấy cậu vừa mới về chỗ, cậu bạn bàn trên quay xuống, cười hiền hoà với Vệ Cát:

-Xin chào, mình là Lạc Khả, mình làm bạn được không?

Vệ Cát không hiểu sao rất có thiện cảm với Lạc Khả, cảm thấy Lạc Khả rất tốt, hai người cứ huyền thuyên không ngừng. Cả hai có rất nhiều điểm chung, tán dóc không hết chuyện. Nãy giờ vì thiếu học sinh nên thầy vẫn chưa sinh hoạt chủ nhiệm xong, bây giờ là thời điểm viết sơ yếu lý lịch. Vệ Cát khá thích các hoạt động tập thể của trường, không ngần ngại ghi vào dòng nguyện vọng của bản thân là được tham gia vào Hội học sinh.

Thoáng cái đã đến giờ ra chơi, Vệ Cát cùng Lạc Khả cùng chung mục tiêu to lớn là tìm được canteen, thế là cả hai cùng nhau sóng bước đi xuống sân trường. Vào canteen mua hai hộp sữa, hai người Vệ Lạc yên vị tại một chiếc bàn gần khu đồ ăn sáng, “bình loạn” về trường mới.

Lạc Khả nói rất nhiều, huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất, giọng điệu vô cùng hài hước khiến Vệ Cát cứ cười mãi. Đang nói nói cười cười, giọng Lạc Khả cũng nhỏ dần rồi bỗng dưng im bặt. Ánh mắt cũng không nhìn vào mắt Vệ Cát mà nhìn một nơi xa xăm nào đó. Vệ Cát hươ hươ tay:

-Tiểu Khả, cậu nhìn gì đó?

Lạc Khả vẫn không trả lời.

-Này, Tiểu Khả, cậu lơ tở sao?

Vệ Cát thay đổi chiến lược, quay đầu nhìn về phía Lạc Khả đang nhìn. A! Tiểu Khả đang nhìn đàn anh kia hay sao? Mà từ từ đã, Vệ Cát quên mất mục đích ban đầu của mình ngay lập tức khi chạm mặt thấy cái tên

mặt than lúc sáng đang lại gần.

3. __chương 3:người Quen__

Ánh mắt của hai người giao nhau,Vệ Cát nhìn người kia chăm chăm,thế nhưng tên kia chỉ nhìn lướt qua cậu một cái rồi nhìn đi chỗ khác.Vệ Cát hậm hực,tay bóp mạnh hộp sữa làm nó méo mó đến đáng thương.

Ở phía bên kia,hai nam sinh điển trai cùng nhau bước xuống,một người huyền não không ngừng,khi cười để lộ mắt cười,người còn lại gương mặt lạnh băng,đôi khi mở miệng nói vài câu.Phó Luật Hàm thân thiết khoác vai Vương Túc Ngạn,cổ tình ghé sát tai Vương Túc Ngạn nói nhỏ:

-Ngạn Ngạn,người tình bé nhỏ của cậu kia,ở phía gần quầy ăn sáng đó!-Phó Luật Hàm rất có ấn tượng với màn ra mắt của Vệ Cát,cứ cười khúc khích không ngừng.

-Cậu thử nói lại lần nữa xem???

Bị trêu chọc,Vương Túc Ngạn đen mặt lại.Hắn đi đến quầy ăn sáng,theo thói quen mua một phần mì ý.

Ở trong canteen lúc này rất đông đúc,sinh viên qua lại đều đứng nán lại ngấm nhìn vị nào đó,có mấy người trong câu lạc bộ nhiếp ảnh đưa máy chụp hình liên tục.Phó Luật Hàm thở dài,cảnh này ngày nào cũng gặp,nhìn mãi cũng quen.

Vệ Cát ngồi gần đó thấy cảnh tượng này trong lòng có cảm giác khó chịu kì quái.Người này có gì mà thu hút nhiều nam sinh cùng nữ sinh như thế?Hừ,mấy người này,mau tránh ra a!

Tuý ý kiếm một chỗ ngồi chờ Vương Túc Ngạn lấy đồ ăn sáng,Phó Luật Hàm nhàn nhã quơ vài em gái xinh xắn cùng nhau nói chuyện,không để ý rằng có một người nhìn mình chăm chăm.

Người đó là Lạc Khả.

Vệ Cát thấy được sự tức giận trong mắt cậu ấy,chột chột Lạc Khả vài cái rồi bật hỏi:

-Sao nhìn người ta ghê thế?Tiền bối đó có thù oán gì với cậu sao?

-Cậu biết tớ đang nhìn anh ta?-Lạc Khả ngạc nhiên.Không phải là do Lạc Khả nhìn người ta rất lộ liễu,từ trước đến giờ cậu vẫn che dấu ánh mắt rất giỏi,không ngờ hôm nay bị lộ nhanh đến vậy.

-Tớ đoán thôi!Ngạc nhiên như vậy,hẳn là có ý với anh ta đi!-Biết rõ mà vẫn cố tình trêu đùa,tính giỡn dai cùng khả năng quan sát nhạy bén của Vệ Cát lâu lắm mới được bộc lộ,bây giờ thừa dịp đi trêu người người ta.

Bị phát hiện có ý đồ với người ta,Lạc Khả vội vàng khua tay:

-Không có không có!Chỉ thấy anh ta hơi quen mắt nên nhìn một chút thôi!

-Ừm...-Vệ Cát cố ý kéo dài giọng.Không có mới lạ đấy!

Xấu hổ quay mặt đi chỗ khác thì bị người phía trước làm cho hoảng sợ,trái tim của Lạc Khả ta nhỏ bé lắm,đừng có mà hù dọa người ta như vậy chứ!Định mở miệng trách móc,vừa ngẩng đầu nhìn mặt người kia,lời nói bỗng dừng bị nuốt hết vào trong bụng.

Ở trước mặt là Phó Luật Hàm đang nở nụ cười thiếu đôn,dẻo ghê bên cạnh Lạc Khả,tiêu sái nhìn Vệ Cát hỏi:

-Chào!Xin tự giới thiệu anh là Phó Luật Hàm,sinh viên năm ba khoa Luật. Đàn em tên gì thế?

-Tôi có quen anh sao?-Vệ Cát không nhanh không chậm trả lời,nét mặt rất bình thản hoàn toàn đối lập với nụ cười giả hoạt của Phó Luật Hàm.

Gương mặt Vệ Cát không chút cảm xúc làm cho Phó Luật Hàm “Hầy,honey của Ngạn Ngạn khi nhìn cậu ta thì ngơ ngác như bị câu hồn,thực sự rất đáng yêu,còn nhìn mình thì cứ như đề phòng kẻ xấu”.

-Tiền bối quan tâm hậu bối,không được sao?-Vô sỉ như mấy người chuyên dụ dỗ mấy bé trai mới lớn.Từ trước đến giờ,các sinh viên và thầy cô luôn xem Phó Luật Hàm là một sinh viên mẫu mực,nhưng trong mắt Vệ Cát thì người này mặt dày như bê tông,làm bạn với tên mặt than kiêu ngạo kia quả là ngu tầm ngu,mã tầm mã!

Thấy một màn trêu hoa gẹo nguyệt của Phó Luật Hàm,đồng tử xanh lục Vương Túc Ngạn bắt giác co lại.Cái tên này,không đi dụ dỗ con nhà người ta một phút thì không chịu nổi sao?

Lướt qua đám đông,Vương Túc Ngạn cầm đĩa mỳ ý bước lại gần,đúng lúc ánh mắt Vệ Cát hướng về phía hắn,Vệ Cát lúng túng dời đi tiêu cự,quay sang Phó Luật Hàm hỏi thật nhanh:

-Người bạn lúc nãy đi cùng anh,đang cầm đĩa mỳ ý ấy,tên là gì vậy?-Không hiểu sao,khi thấy tên đó nhìn,tim Vệ Cát đập nhanh hơn bình thường,muốn biết tên người ta nhưng không dám hỏi thẳng,sợ đôi mắt xanh sâu thẳm ấy sẽ làm cậu đứng ngồi không yên.

Đây có được coi là bất bình thường không nhỉ?

Phó Luật Hàm thấy cậu khấn trương,tiếp tục trêu đùa:

-Chà,hậu bối đáng yêu em cho anh biết tên,anh sẽ nói tên cậu ấy cho em.

-Vệ Cát,nói mau đi!-Thấy hắn sắp tới liền rơi vào bẫy của Phó Luật Hàm.

-Người đáng yêu,tên cũng đáng yêu nữa!

Vệ Cát chịu hết nổi,hậm hực kéo tay Lạc Khả chuẩn bị rời đi,sau lưng hai người vang lên lời nói khiến Vệ Cát giật mình,thân ảnh của Lạc Khả cũng cứng ngắt:

-Anh!Anh thấy người ta bỏ đi mà không giúp em sao?

Không có tiếng trả lời,lúc đầu Vệ Cát kéo tay Lạc Khả thì bây giờ lại là Lạc Khả nắm tay cậu lôi đi.Canteen nhất thời hỗn loạn,chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra,cứ người này hỏi người kia,chỉ có Phó Luật Hàm đang cười khoái trá.Khà,giận rồi giận rồi!

-Cười gì mà như khỉ thế kia?-Vương Túc Ngạn vì chưa nghe rõ câu cuối cùng Phó Luật Hàm nói,ánh mắt đầy nghi hoặc hỏi.

-Mới làm được chuyện tốt!

Nghe Phó Luật Hàm đầy hàm ý cười cười,người kia chỉ gật đầu,không nói gì.Ăn xong,Vương Túc Ngạn đi lên lớp.Trước khi vào lớp,Phó Luật Hàm định bụng rằng thế nào tên này cũng hỏi chuyện xảy ra dưới canteen,nhưng Vương Túc Ngạn không có bất kì hành động gì.Mặc dù chơi thân nhiều năm,Vương Túc Ngạn vẫn là người khó hiểu như vậy,việc bị hố đã không còn là điều lạ nữa.Thế là Phó Luật Hàm đành xuống một nước:

-Không muốn hỏi chuyện bạn nãy sao?

-Có gì để hỏi?Không phải là cậu chọc người ta để họ chạy mất dép phỏng?-Cũng không muốn truy cứu,với Vương Túc Ngạn,cái gì qua rồi...thì cứ để cho nó qua đi.

Kiểm có nhắc đến Vệ Cát cũng không xong,bó tay rồi.

[Lớp A13]

Về đến lớp,Lạc Khả không nói gì,Vệ Cát cũng im lặng.Cậu nhìn bóng lưng Lạc Khả,tính tò mò lại nổi lên.Nghĩ là thế,nhưng cậu không có động tĩnh gì,không phải là người thích xen vào chuyện của người khác,bất quá Lạc Khả là người bạn đầu tiên của cậu ở ngôi trường này,nhân danh bạn thân,Vệ Cát nghĩ mình phải đi thăm dò một chuyện.

-Này,cậu không thắc mắc vì sao lúc nãy tớ lại kéo cậu đi???- Lạc Khả xoay người xuống bắt ngờ hỏi.

Vệ Cát cười cười,chớp đôi mắt to tròn đáng yêu của mình:

-Sao tớ phải thắc mắc?Đó không phải là chuyện riêng của cậu sao?

Ở phương diện nào đó,hai con người này thực sự rất giống nhau,thích làm bộ,thích giả ngơ,thích diễn sâu. Người ta nói,những người có tính cách tương thông như vậy thường sẽ là định mệnh của nhau.

Khí trời vô cùng mát mẻ,gió thổi qua khung cửa sổ,mây xanh mây trắng lượn lờ,nắng nhẹ nhàng chiếu lên từng phiến lá.Đối với người khác,có lẽ là họ sẽ ngắm nhìn cảnh sắc thơ mộng này.Nhưng với Vệ Cát mà nói,đây quả thực là một liều thuốc ngủ rất hiệu quả,nó giúp cậu treo ngược mình lên cành cây như những chú dơi,thả tâm hồn mình phiêu lưu cùng Alice trong thế giới mộng mơ...

Tiết học đầu tiên không phải là của thầy Lâm mà là của giáo sư Hạ Minh Tâm.Ông ấy vô cùng nổi tiếng về khoản dạy dỗ các học sinh ngộ nghịch nên cũng độc miệng độc mồm.

Giáo sư Hạ đang giảng về mã IP thì thấy đầu đó có người đang ngủ ngon lành.

Thấy giáo sư Hạ đi xuống,Lạc Khả vội vàng quay người,lay lay Vệ Cát.Tay Lạc Khả đột nhiên bị cậu nắm lấy,siết chặt:

-Chà chà,cuối cùng ta cũng đã bắt được mi rồi con thỏ trắng kia!!!- Vệ Cát vẫn đang mơ màng,coi Lạc Khả như nhân vật thỏ trắng trong truyện Alice,mơ hồ nói.

“Chết mất,cậu ấy cư nhiên ngủ trong lớp,lại còn phát ngôn kì quái,thế này sẽ bị bắt a”.Lạc Khả giật mình chưa xong,giáo sư Hạ đã bước tới nơi,chăm chú nhìn gương mặt trắng nõn đang mơ ngủ.

Vệ Cát dường như thấy trong mơ có điều gì đó,lại tiếp tục nói mơ.Gì mà con mèo đen xấu xí...

Mặt giáo sư Hạ hiện lên ba đường hắc tuyến,dùng sức nhéo tai Vệ Cát một cái.Vệ Cát rất nhạy cảm,bị nhéo một cái liền đau không chịu được,mở to mắt nhìn giáo sư Hạ.

-Trong giờ tôi mà dám ngủ,còn nói mơ lung tung?- Đám trẻ này thực là ngày càng lười biếng.

Xoa xoa lỗ tai đỏ bừng của mình,Vệ Cát nhìn giáo sư Hạ trả lời:

-Em xin lỗi.- Vệ Cát cúi đầu nhận lỗi,làm sai thì phải nhận lỗi,rồi ngược mắt nhìn thẳng vào giáo sư Hạ.

Ba chữ kia khiến giáo sư Hạ ngạc nhiên,ông thấy bấy giờ đa số các sinh viên bị hỏi,đều viện đủ thứ lý do trên trời dưới đất để đối phó,cậu bé này...thôi thì tha cho cậu ta một lần.

Đẩy gọng kính,giáo sư Hạ ngữ khí từ tốn nhưng cũng đầy rắn đe:

-Được rồi!Đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng tôi tha cho cậu việc này.Lần sau còn tái phạm,thì đừng trách sao tôi ác!

-Dạ,em cảm ơn thầy!- Vệ Cát cười,ngồi xuống ngay ngắn.Lạc Khả ngồi trên cũng thở phào,vì cậu nghe nói,ai chọc giận hay không chú ý làm việc riêng trong giờ của giáo sư Hạ sẽ bị phạt quỳ gối ngoài lớp rất thảm.Nghĩ một ngày nếu mình bị như thế,chân của cậu gìn giữ bao năm nay sẽ đi tong.

Giáo sư Hạ vừa đi lên trên,Vệ Cát liền đưa một tờ giấy:“Tớ có được coi là trường hợp đặc biệt may mắn như cậu kể không?”

Lạc Khả cầm tờ giấy trên tay,vừa lắc đầu vừa cười,tên này,bị đứng thử xem có dám như vậy nữa không.

Ba tiết trôi qua nhanh chóng,tiếng chuông được mong chờ nhất ngày vang lên,Vệ Cát nhanh chóng thu dọn sách vở.Cậu có thói quen đi học xong sẽ về nhà sớm,khoác cặp lên vai,Vệ Cát nói với Lạc Khả:

-Về chung đi!

-Cậu về ngay?Không muốn ở lại chơi một chút sao?- Lạc Khả có thói quen ngược lại,tan học sẽ đi chơi đây đó.Không đợi Vệ Cát trả lời,Lạc Khả đẩy vai cậu:

-Cậu là đồ sinh viên nghiêm túc sao?Chắc chắn là chưa biết nhiều điều hay ho rồi,để tớ làm hướng dẫn cho,cậu chỉ cần lết theo thôi!

Cái đồ Vệ Cát thích ngơ ngác này,mình nói lạ lắm sao?Mà lúc ngơ ngác trông cậu ấy thật đáng yêu,đôi mắt nâu giãn ra hết cỡ,miệng đỏ hồng hơi mím lại.Đây đúng là kiểu mẫu nai con mà tên kia thích,thật tức chết mà!

Nói đoạn,Lạc Khả lôi kéo Vệ Cát đi tham quan một số địa điểm khá thú vị.

4. __chương 4:tái Ngộ Ở Thư Viện__

Hai người Vệ Cát và Lạc Khả mãi mê đi chơi,đến khoảng gần hai giờ chiều mới quay lại lớp học.Đối với Vệ Cát,ở nơi này cái gì cũng mới mẻ và đầy hấp dẫn,nhưng cậu vẫn chưa thực sự thích nghi với sự nhộn nhịp chốn đông người.

-Này,Tiểu Cát,cậu rất ít khi đi đâu đó chơi sao?- Lạc Khả thấy cậu khá rụt rè,bèn lên tiếng hỏi.

-Ừm...Tớ mới chuyển từ quê lên đây,chưa quen cho lắm!-Vệ Cát thành thật trả lời.

-Không việc gì phải ngại cả!Tớ đây sẽ giúp cậu làm quen dần,đến cả mấy nơi như quán bar cũng dám vào!!!Hehehe!

Nghe Lạc Khả tự tin tuyên bố hùng hồn như vậy,Vệ Cát da mặt mông bắt đầu ngượng ngùng đỏ lên,mắt nâu to tròn tự động mở chế độ siêu cấp đáng yêu:

-Này này,cậu nói bậy bạ gì đó!Cái gì mà quán bar quán biếc ở đây!Nơi đó không tốt đâu...

-Được rồi được rồi,tớ đùa thôi.À mà cậu có định ở kí túc xá không thế?-Lạc Khả bỗng thấy mình phát hiện ra thú vui mới,đó là làm cho Vệ Cát nhà mình đỏ mặt hoặc ngạc nhiên.

Nhắc đến kí túc xá,nhà trường có khuyến sinh viên nên chuyển vào kí túc xá của trường để thuận tiện cho việc học tập.Vệ Cát cũng muốn chuyển vào,nhưng em trai Vệ Bạch của cậu ở nhà trọ một mình cũng không tốt,cậu định bụng rằng buổi chiều về nhà sẽ bàn bạc với em trai.

-Tớ chưa biết,để bàn bạc lại với người nhà.

-Ừ,nhanh lên đây.Được rồi,chúng ta vào lớp đi.

Vệ Cát đẩy cửa vào trong,một cô bạn cùng lớp đã nhào tới,nắm lấy cánh tay Vệ Cát,miệng liếng thoảng không ngừng:

-Tiểu Vệ,cậu có quen đàn anh Phó Luật Hàm năm ba sao???

Vệ Cát lục lọi lại trí nhớ của mình,rất nhanh tìm ra dữ liệu về cái tên nham nhở đó,sắc mặt trầm lại,mình lỗ vốn rồi,hắn chưa nói cho mình tên của cái người kia nữa,hừ!

-Không quen!- Phải phải sạch quan hệ với tên đó,tránh gây phiền phức cho bản thân.

Cô bạn đáng yêu tiếp tục nài nỉ,dùng giọng điệu mật ngọt chết ruồi nói với Vệ Cát:

-Hồi sáng ở canteen mình thấy hai người trò chuyện thân thiết lắm mà,chắc hẳn hai người quen thân lắm nhỉ.Mà quen Phó Luật Hàm ắt hẳn sẽ quen Vương Túc Ngạn phải không?Vậy cậu chuyển hộp kẹo này tới tiền bối Vương Túc Ngạn hộ mình nhé,cảm ơn nhiều!!!

Nói xong cô bé liền chạy đi mất,không cho Vệ Cát cơ hội từ chối.

Ais,sao lại đưa cho mình chứ.Danm,thích thì tự mà đưa!!!Bố đây không rảnh rỗi như thế.Mặt Vệ Cát đen sì,trong lòng thầm mắng.

Mà...khoan đã,cô ta vừa nói cái gì?Quen Phó Luật Hàm thì sẽ quen Vương Túc Ngạn,vậy là ý gì?

“Thì sẽ quen Vương Túc Ngạn...”???

Vậy là,người kia...à không,cái tên mặt than lạnh lùng kiêu ngạo đáng ghét đó...là Vương Túc Ngạn?????

Biết tên rồi...

Tâm trạng có chút kì quái...

Cầm hộp kẹo trên tay, trong đầu Vệ Cát không ngừng lặp đi lặp lại cái tên Vương Túc Ngạn, thần thờ bước về chỗ ngồi.

-Cả lớp đứng!-Tiếng lớp trưởng Diệp Tư Hạ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Vệ Cát.

Là tiết của thầy Lâm. Thầy mỉm cười chào cả lớp rồi bắt đầu mở máy chiếu.

Vì môn của thầy Lâm Viễn là môn mà Vệ Cát thích nhất nên cậu cũng tạm thời quên đi người kia mà tập trung tuyệt đối vào bài giảng của thầy.

Vệ Cát từ nhỏ đã có đam mê với tin học nên cậu rất thích môn lập trình máy tính, cậu tiếp thu cực kì nhanh rồi ghi chép tất cả các lưu ý vào sổ tay.

Ở trên bục giảng nhìn xuống, Lâm Viễn nhìn thấy cách học của Vệ Cát, mỉm cười hài lòng.

Sau hai tiết tập trung cực độ, ai cũng nằm dài ra bàn một lúc rồi mới xách cặp đi về.

Lạc Khả cũng là một trong số đó. Cậu nằm ườn ra, xong lại ngồi dậy, vươn vai vài cái, bắt đầu than phiền:

-Oáp!!! Cuối cùng cũng hết giờ, Tiểu Cát, cậu đi về bằng gì??

-Tớ đi xe đạp, nhà tớ cũng khá xa nên chắc là tớ không về chung với cậu được rồi. Bây giờ tớ qua thư viện mượn sách một lát, cậu có muốn qua không?

-Vậy sao? Tớ về chung với người quen. Mai gặp nhé, bye bye!- Tiểu Khả ái soạn đồ xong thì chào tạm biệt Vệ Cát, đi ra về.

Chờ mọi người về hết, Vệ Cát mới lục hộp học bàn hộp kẹo nhỏ, nhét vào ngăn trước.

Hmm, bây giờ lớp anh ta ra chưa nhỉ? Đến thư viện trước hay lên lớp anh ta trước?

Vệ Cát quyết định tới thư viện, đợi hết tiết ba rồi mới lên lớp Vương Túc Ngạn.

Vào đến thư viện, người phụ trách cấp cho cậu một chiếc thẻ thư viện. Dạo quanh thư viện rộng lớn một vòng, Vệ Cát lập tức thuộc được tất cả các khu sách về lĩnh vực mình cần. Cậu với tay muốn lấy sách trên giá cao, nhưng với chiều cao 1m75 khá khiêm tốn, điều này có hơi khó.

Nhìn quanh thư viện, Vệ Cát chỉ thấy một mình mình, không biết phải nhờ vả ai, cậu bèn lấy cái ghế ngồi gần đó, trực tiếp đứng lên, với tay lấy sách.

Sách hay thì để ở cao như vậy, trường này chính là không muốn để học sinh lấy sách hay sao?

Vì đứng ở trên cao, ghế lại không vững, hai chân Vệ Cát hơi run run. Tiếng nói thâm trầm đột nhiên vang lên giữa bốn bề yên tĩnh làm cậu giật cả mình:

-Không biết chiều cao của mình còn hạn chế hay sao?

-Đi xuống! Tôi lấy giúp cậu!- Vương Túc Ngạn không biết chui từ đâu ra, đứng khoanh tay dựa vào giá sách, nhướn đôi mắt xanh của mình nhìn Vệ Cát, nhỏ giọng ra lệnh.

Vệ Cát vì tiếng nói âm trầm như ở quỷ môn quan mới về của Vương Túc Ngạn, la thật to, loạng choạng ngã từ trên ghế xuống như thực sự mới gặp quỷ.

Cầm thấy mình đáp đất rất nhẹ nhàng, đôi mắt đang nhắm tịt vì sợ hãi từ từ mở ra, thấy gương mặt phóng to của Vương Túc Ngạn, cơn cơ thể mình thì được một vòng tay bao bọc lấy, cậu lại hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn.

Mặt hai người lúc này chỉ cách nhau 10cm, tim cũng vì thế mà đập loạn trong lồng ngực.

-Đã bảo đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó!- Vương Túc Ngạn nhú mày, rồi không báo trước ghé sát lại gương mặt đang dần đỏ lên của Vệ Cát, thu khoảng cách của hai người còn 5cm. -Nhìn đủ chưa? Hay là cậu muốn nhìn gần hơn nữa???

Mặt Vệ Cát đỏ bừng,cậu im lặng nhìn Vương Túc Ngạn.

-Không trả lời sao?Tôi nói với cậu đây là lần thứ hai rồi,...im lặng...là đồng ý!

Nụ cười của Vương Túc Ngạn nhếch lên đầy vẻ gian ác,tên gấu con đơn thuần này,trêu chọc rất thú vị.

Hơi thở nóng rực của ai đó phả nhẹ vào lỗ tai nhỏ của Vệ Cát,khiến cậu không nhin được mà rùng mình.Cậu thấy eo mình bị sờ nhẹ qua,lấy lại chút lý trí,Vệ Cát chống tay đẩy Vương Túc Ngạn,giãy giụa muốn đi xuống.

Không thể để tên biến thái này càn quấy được!

Nhưng ý định của Vệ Cát không thể thực hiện được,người kia ôm cậu chặt hơn một chút,không cho cậu cựa quậy rồi mới để gương mặt mình ra xa,hai tay lần nữa không báo trước thả ra,làm Vệ Cát rơi cái uỳnh xuống đất.

Bụp!!!

-Anh làm cái quái gì thế hả????

Tiếng la bắt mẫn của Vệ Cát vang lên nhức óc,kích động đến một số sinh viên mới tới.Họ tò mò nhìn sang chỗ Vệ Cát và Vương Túc Ngạn,bàn tán liên hồi.Vệ Cát ảm ức,gương mặt còn chưa hết đỏ vì tức và xấu hổ,gượng gạo nói xin lỗi.

Cậu nâng cái mông đau ê ẩm đứng lên,quay người đi ra,không thềm nói lấy một câu.Hừ,coi tôi là tên hề cho anh trêu chọc sao?Tôi đây mới không thềm quan tâm anh!!!

-Cậu để sách lại cho tôi à?-Người kia nhún vai nhắc nhở.

Hôm nay không biết đã mất mặt bao nhiêu lần rồi,Vệ Cát đã ức chế đến mức “tức nước vỡ bờ”,cậu không màng đến sẽ bị người ta nói năng ra sao,trùng mắt nhìn Vương Túc Ngạn gào lên:

-Anh giữ lấy mà gặm!!!!

Nói xong,Vệ Cát chạy ra khỏi thư viện,tức tối không để đâu cho hết.Minh hồi hộp như vậy,tim cũng không đập theo nhịp mà cứ nhảy loạn cả lên,thế mà hần cư nhiên là đùa bỡn mình.Người này...thật thật giả giả,chẳng biết đâu mà lần!!!

Tên gấu ngốc này lần nào gặp cũng chạy trốn như thế này.Hình như Túc Ngạn mình cũng có hơi quá đáng.Vương Túc Ngạn chỉnh lại vạt áo,thong thả bước về chỗ ngồi của mình trong ánh nhìn khó hiểu của mọi người.

Ngoài trời bỗng dưng đen thui,một vài hạt mưa nhỏ lùa vào tóc Vệ Cát,cậu chạy một mạch đến bãi giữ xe.Rồi những hạt mưa lạnh ngắt đổ xuống gương mặt nóng bừng của cậu,ướt đến bả vai.

Chết tiệt!

Cậu bực thảm ông trời khóc không đúng lúc rồi nhanh chóng mặc áo mưa,lái xe vọt về nhà.

Về đến nhà thì đã thấy Vệ Bạch ngồi ở sofa chờ,Vệ Cát gấu quần ướt nhem đi lên phòng tắm với gương mặt bí xị.

Anh hai có chuyện không vui rồi?Vệ Bạch đang suy nghĩ thì trên lầu có tiếng vọng xuống:

-Chú chuẩn bị tinh thần nghe anh kể chuyện ở trường đại học nhá,để biết mà khỏi đi theo vết xe đổ của anh!

Vệ Bạch nghe xong thì cũng yên tâm,anh hai mọi hôm miệng chặt như cua,có hỏi cũng không nói,hôm nay lại chủ động kể chuyện.Sắp có phim hay coi phỏng?

Đi nấu cơm,Vệ Bạch hát khê vài ca khúc yêu thích.

Ở trên phòng,chiếc cặp bị Vệ Cát quăng xuống nền nhà không thương tiếc.Cởi quần áo,Vệ Cát vào trong tắm nước nóng,nước dội ào ào xuống như muốn quét sạch những xui xẻo của hôm nay.

Tắm xong,Vệ Cát mặc áo thun trắng cùng quần sooc đen,quàng khăn tắm lên cổ,đi xuống nhà.

Ồi!Thật thơm quá...Đây là món thịt xào mắm ruốc cậu yêu thích đây mà!!!

Bây giờ tâm trạng Vệ Cát chỉ có ăn uống,cậu chạy thật nhanh xuống.Xui xẻo nối tiếp xui xẻo.Và có lẽ hôm nay cậu đã đắc tội với thần may mắn rồi...

5. __chương 5:lớp Trưởng Diệp__

Đang dọn cơm ra bàn,Vệ Bạch nghe ba tiếng “rầm” liên tiếp,liền ló đầu nhìn ra chỗ cầu thang.

Trước mắt là một cảnh tượng vô cùng khôi hài:Vệ Cát thì ra vì quá háo hức muốn ăn mà trượt chân té xuống cầu thang,lộn vài vòng đẹp mắt rồi để cho gương mặt trắng nõn “mi” mặt sàn.

-Há há há,anh hai,anh là con nít hay sao thế?-Vệ Bạch ôm bụng cười khúc khích.Cái người này,không biết bao giờ mới hết hậu đậu.

Mặt Vệ Cát sầm lại,cậu lê người đi vào phòng bếp,kéo ghế ngồi xuống,ngước nhìn Vệ Bạch:

-Ngồi đi,anh xong anh sẽ nói.

Nói xong,Vệ Bạch thấy Vệ Cát cúi đầu xuống ăn cơm,tay gấp liên tục,ăn nhoáng một cái đã hết sạch.

-Anh,có chuyện gì vậy?

-Hôm nay quả thực anh tức chết đi được,xui quá đi mất.Này nhé,đầu tiên là đi trễ,tiếp theo là xui xẻo gặp một cái tên trời đánh,vào trường thì đi nhầm lớp,xuống canteen gặp phải đồ hơi,ở trong thư viện bị thả xuống rơi cái uỳnh nữa!!!!

Vệ Cát nín thở kể liền một mạch,đem tất cả ảm ức tuôn ra hết.

-Chú nói xem tại sao anh lại nhọ như vậy chứ?Chú nói xem???

Bình tĩnh nghe anh hai trút giận,Vệ Bạch buông ra một câu:

-Không phải do anh ăn ở không tốt sao?

-Chú tin là cái nĩa này cắm thẳng vào cổ họng chú không?-Dám nói mình như vậy,cái tên em trai này chán sống rồi.

-Tin,tin,em tin.Rồi rồi,lỡ đâu xui xẻo hôm nay là may mắn cho ngày mai thì sao?

-May mắn cái con khỉ.Mai mà không may mắn thì chú liệu hồn với anh!!!Hôm nay chú rửa bát!

Lâu lâu Vệ Cát lại bộc lộ cái tính trẻ con này,đáng yêu mà cũng đáng ghét.

Vệ Cát lên phòng, tranh thủ làm bài tập về nhà,sau đó lên mạng xem tư liệu,cậu thấy qq của mình nhấp nháy trên màn hình máy tính.

Có 1 tin nhắn mới!

“Tiểu Cát,tớ Tiểu Khả đây,add đi.”

“Okay,tớ add rồi,sao cậu biết nick qq của tớ thế?”

Mười lăm phút trôi qua,vẫn chưa có phản hồi,Vệ Cát cũng không để ý,tiếp tục đọc báo trên mạng.

Một lát sau,Vệ Bạch đẩy cửa vào phòng,ngồi phịch xuống giường,mượn máy tính của Vệ Cát đăng nhập vào game làm vài nhiệm vụ hằng ngày.

Lúc này trên màn hình phát sáng biểu tượng qq của Vệ Cát:

“Đàn em thân yêu,còn nhớ anh không?”

-Anh,có đàn anh cùng trường anh nhắn này.

Sắp qua xem một chút,Vệ Cát vừa nhìn thấy tên tài khoản qq của người đó là Đại Hàm,mặt liền nhăn như khi:

-Cho tên đó vào blacklist hộ anh.

Nhưng tại sao tên đó lại biết nick qq của mình nhỉ?Tiểu Khả add xong,anh ta năm giây sau cũng có mặt,chẳng lẽ Tiểu Khả nói cho anh ta biết hay sao?Sáng nay nhìn điệu bộ của hai người,chắc chắn là có quen biết từ trước.Mai nhất định phải lên tra hỏi mới được.

Hơn mười giờ khuya,anh em nhà họ Vệ mới tắt đèn đi ngủ.Vệ Bạch nằm xuống giường đếm một,hai,ba liên ngủ được,nhưng Vệ Cát hai mắt vẫn còn mở thao láo.

Ngày mai sẽ tốt hơn mà!Mang theo quyết tâm cố gắng vì một tương lai tươi sáng,Tiểu Cát nhả chúng ta khép mi lại,an tĩnh chìm sâu vào giấc ngủ.

Và một ngày của Vệ Cát đã trôi qua khá đặc sắc như thế!

Sáng hôm sau...

Thời tiết hôm nay có vẻ như không được tốt cho lắm,mưa nhỏ nhưng kéo dài,rơi rả rích.

Khi ngồi vào bàn ăn sáng cùng nhau,Vệ Cát mới sực nhớ đến chuyện kí túc xá,liền hỏi ý kiến Vệ Bạch.

Vệ Bạch nghe xong cũng nói rằng Vệ Cát nên chuyển vào kí túc xá để thuận tiện cho việc học,còn cậu thì chuyển sang ở với đám bạn thân ở nhà trọ gần trường cấp ba.

-Nhưng em ở ngoài với người lạ...

-Không sao đâu.Tin em đi!Em dù sao cũng học gần hết cấp ba rồi,anh lo gì chứ.Nhìn cái mặt kia,rõ ràng là sướng chết đi được mà còn giả vờ giả vịt!-Vệ Bạch cười cười.

-Ta đây giả vờ cái con khi!Bây giờ đủ lông đủ cánh nên muốn đá đít anh hai mi đi sao?

Lại khẩu thị tâm phi nữa.Rõ ràng là muốn ở cùng mình muốn chết mà còn bày ra bộ mặt này được,quả thật chỉ có anh thôi đấy,Vệ Cát.

-Được rồi,cứ vậy đi.Trường hơi xa nên anh đi trước,chú cứ ăn đi.Tạm biệt!

Nói rồi Vệ Cát ra ngoài bắt đầu hành trình đến trường.Ngày nào cũng đạp xe thể này thì chết mất,chuyển vào kí túc xá cũng tốt.

Đến trường vẫn còn sớm,chỉ có lác đác vài sinh viên qua lại,Vệ Cát không biết làm gì,đành lên lớp kiểm vài việc vặt để làm.

Hành lang chưa mở đèn,hơi tối cộng thêm thời tiết có mưa lạnh lạnh làm cho Vệ Cát hơi nổi da gà,cậu xem phim ma nhiều nên gặp tình huống như vậy liền nghĩ tới cảnh trong phim rồi liên tưởng lung tung.

Đằng sau đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Vệ Cát,khều khều.Sống lưng Vệ Cát lạnh toát,chỉ có một suy nghĩ đánh chết “con ma” láo toét này.

Bàn tay còn lại hướng xuống hông Vệ Cát,xoa xoa ăn đậu hủ,cậu sợ hãi xoay người đá cho cái người kia mấy phát vào bụng,hắn không phòng bị ngã xuống.Vệ Cát liền chớp thời cơ chạy lại,ngồi trên người hắn,hai tay bóp cổ.

-Này...tha cho tôi đi...Chỉ là...đùa...một chút thôi mà...-Tên kia bị đè lên thở hổn hển,mở miệng xin tha.

-Đùa?Mi còn dám nói?Xem ta có bấm mi ra thành thịt băm không???

Bất an tràn đến người kia,hắn vội vàng thành thật khai ra danh tính của mình:

-Vệ Cát,tôi là Diệp Tư Hạ đây,là lớp trưởng lớp mình đó,cậu không nhớ sao?Vừa rồi chỉ là đùa một chút...

Cổ dẫn được buông lỏng,Vệ Cát thu tay mình lại,liếc tên kia:

-Lần sau còn dám đùa như vậy,bắt kể quen hay không,gương mặt coi như đẹp trai của cậu liền đi tong!!!Rõ chưa?

Gương mặt coi như đẹp trai???Lần đầu tiên lớp trưởng Diệp nghe lời nhận xét về ngoại hình khiến cậu tự hào như vậy,cười khở trong lòng.

-Cậu không nhớ tôi sao?-Diệp Tư Hạ không tin Vệ Cát không nhớ mặt mình.

Vệ Cát nhướn mày nhìn hần:

-Cậu là ai mà tôi phải nhớ?Học chung mới có một ngày,tôi làm sao nhớ được!!!

Diệp Tư Hạ sụp đổ hoàn toàn.Ngày hôm qua khi cậu vào lớp trễ,Diệp Tư Hạ đặc biệt chú ý đến cậu,gương mặt thanh tú,đôi mắt to tròn...rất là...đáng yêu.

Khó hiểu nhìn Diệp Tư Hạ,Vệ Cát không nói gì thêm,đi thẳng về lớp.

Vì còn sớm,trong lớp chỉ có hai người.Vệ Cát lên bàn giáo viên trải khăn,đem bình bông trong tủ đặt lên,còn Diệp Tư Hạ đi giặt khăn lau bảng.

Một lúc sau,có thêm vài người vào lớp,họ cùng Diệp Tư Hạ bàn chuyện rất vui vẻ.Vệ Cát ngồi vào chỗ của mình,lấy sách ra đọc.Thấy Vệ Cát không cùng trò chuyện với bạn mới,Diệp Tư Hạ mon men sang chỗ Vệ Cát,ngồi ở ghế của Lạc Khả,cúi thấp đầu nhìn mặt người kia.

Nhìn gì mà cứ như muốn nuốt người ta vậy chứ?Vệ Cát hừm một tiếng,tên này chơi mình một vỏ,mình phải chơi lại mới được.

Nói là làm,cậu từ tốn gấp sách lại,hai tay chống xuống bàn,nhướn người đưa sát mặt mình vào người đối diện,đến khi hai chóp mũi đụng phải nhau,cậu cười cười,nói:

-Cậu nhìn đủ chưa???

Thoải mái nói ra,y đúc ngữ điệu của Vương Túc Ngạn,không sai một li.

Diệp Tư Hạ xưa nay trêu đùa con gái nhà lành,chưa nếm thử mùi vị bị người khác trêu đùa,hôm nay gặp phải,ngớ người ra rồi mặt đỏ bừng y chang con gái,theo quán tính tránh đầu ra xa.

Vệ Cát thấy Diệp Tư Hạ phản ứng như vậy,bật cười khanh khách.Tiếng cười cùng vẻ mặt của cậu quá đáng yêu,làm cho Diệp Tư Hạ ngẩn người nhìn nụ cười ấy.

Mấy sinh viên cùng lớp chứng kiến toàn bộ quá trình đó,cười nghiêng ngả.Bạn A nói Vệ Cát quá bạo dạn giống...công,người B nói Diệp Tư Hạ ngượng ngùng giống...thụ.Nhưng nhìn lại thân hình hai người thì điều đó không tương đồng chút nào.

Ở ngoài cửa lớp,Phó Luật Hàm cùng Lạc Khả thấy trong lớp ồn ào,nhìn vào lớp là cảnh Vệ Cát xoa đầu Diệp Tư Hạ rồi ghé vào tai cảnh cáo nhưng trong mắt Phó Luật Hàm đó chính là cảnh hai người thân mật.

Lạc Khả bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém.Cậu bắt giác nhìn qua bên Phó Luật Hàm,hắn ta đang nở nụ cười lưu manh,chắc chắn là đang suy nghĩ làm việc gì đó hại dân lành rồi.

Quan hệ giữa Phó Luật Hàm và Lạc Khả trước giờ vẫn mập mờ như vậy.Lạc Khả cảm thấy khó chịu,Phó Luật Hàm thì thấy thoải mái...

-Vào...vào trước,bye bye!-Lạc Khả ngập ngừng nói,chuẩn bị quay đi thì bị người phía sau giật ngược lại.

-Chiều chờ em ở thư viện!

Giọng nói ôn nhu làm Lạc Khả ầm ập chưa được ba giây thì Phó Luật Hàm đã nở nụ cười ranh mãnh.

-Cút đi!!!

Một cái bánh mì bay vào mặt Phó Luật Hàm,hắn dờ khóc dờ cười.

Lạc Khả nhanh chóng chạy vào chỗ mình,quay xuống hỏi Vệ Cát một tràng liên tiếp:

-Cậu và Diệp Tư Hạ có chuyện gì thế?Hắn với cậu có gian tình phải không?Hay là hắn đắc tội gì với cậu???

-Ừm,về cuối cho là đúng!

Vệ Cát nhìn qua Diệp Tư Hạ một cái,gật đầu trả lời.Cậu không giải thích,một phần vì không cần thiết,một phần vì...lười.

Tiếng chuông vang lên inh ỏi,thầy Lâm xách cặp vào lớp.Thầy đưa cho lớp trưởng Diệp 41 bản đăng kí phòng kí xá,yêu cầu mọi người điền thông tin đầy đủ.

-Cậu có đăng kí không?

-Có!Tớ có nói với em trai rồi,nó chuyển qua sống với bạn học,tớ ở kí túc xá cho tiện.

-Ha,vậy đi.Tớ muốn ở chung với cậu quá,Tiểu Cát thân yêu àhhhhhh!!!!!!-Kèm theo nụ cười mỉm.

Từ “yêu” kéo thật dài,cậu cũng có mặt biến thái nữa sao Tiểu Khả!

-Tiểu Khả,hôm qua làm sao cậu biết nick qq của tớ?-Vệ Cát đột nhiên nhớ đến chuyện hôm qua.

Lạc Khả tỏ ra khá ngạc nhiên,cậu không có nick qq,cũng không rành mấy thứ đó.

-Tớ cũng không biết,hay là tên của người đó giống tên tớ?

-Nick đó nhắc cho tớ là Tiểu Khả,kêu tớ add,sau đó còn có tên Phó Luật Hàm tụi mình gặp dưới canteen cũng biết nick qq của tớ.

Nghe đến đây Lạc Khả lập tức hiểu ra,cậu nhăn mặt:

-Vậy sao?

Phó Luật Hàm kia,dám dùng thanh danh của ta để lừa Vệ Cát kết bạn,tí nữa biết tay ta!

Nộp giấy xong,mọi việc diễn ra trong hôm nay khá suôn sẻ,Vệ Cát tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều.Một ngày học không ngáp,không buồn ngủ,rất tốt!

Hôm nay không có tiết buổi chiều,Vệ Cát khoan khoái về nhà,vui vẻ soạn đồ vào va li,chuẩn bị chuyển sang chỗ ở mới,lòng có chút hồi hộp.

Soạn sửa mọi thứ sẵn sàng,Vệ Cát bật máy tính,vào game Vệ Bạch hay chơi,dùng acc cao cấp đó đi đánh đồng đánh tây.

6. __chương 6:sinh Nhật__

Acc của Vệ Bạch tên là BaiMei,nằm trong top10 cao thủ của game.Trang bị đầy đủ các vật cần thiết,Vệ Cát đem nhân vật sát thủ áo đen trông rất ngầu của Vệ Bạch đi giao chiến.

Trên màn hình hiển thị đối thủ là một hiệp sĩ áo giáp vàng,chấp nhận lời thách đấu của Vệ Cát.Cuộc chiến bắt đầu.

Với người ít có kinh nghiệm chơi game như Vệ Cát,cậu tung những tuyệt chiêu mà Vệ Bạch chỉ cho rồi lấy làm hả hê khi đối phương bị mất một lượng máu kha khá.Nhưng chiến trường không đơn giản như cậu nghĩ,tên kia hồi máu lại rất nhanh rồi dùng thanh đao bén nhọn chém sát thủ áo đen mấy chục nhát,nhìn màn hình cứ 34,35 kills mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Vệ Cát lúng túng không kịp phòng bị,cứ để cho tên kia tấn công như vũ bão.

LOSE!

Nhân vật sát thủ áo đen đã hi sinh anh dũng sau chưa đầy ba phút chiến đấu.

Không thể tin được!

Mình mạnh thế mà lại thua một tên kém những ba cấp!

Nhìn màn hình hiện lên một chữ xám ngoét,tay Vệ Cát đập mạnh xuống gối.

Máu cạn rồi,đã vậy còn bị cướp đi trang bị chiến đấu cùng một viên ngọc xanh để luyện vũ khí.Vệ Bạch mà biết được là mình sẽ chết!!!

Vệ Cát nghiêng rằng kèn kẹt,hận muốn xông vào game oánh tên kia một trận trời bởi hoa lá.Mất 1000exp rồi.Ặc!Nhấn vào bảng xếp hạng,tên BaiMei từ hạng ba xuống hạng bảy.

Ngay lúc Vệ Cát lo sợ muốn thoát khỏi cái game chết tiệt này,tên đối thủ kia gửi sang một tin nhắn:

“Hạng ba mà yếu như vậy sao?”

Dòng chữ kia đã kích Vệ Cát đến cực điểm.Cậu tức tối gửi sang một tin dài ngoằng:

“Người nghĩ người thắng là hay lắm sao?Hừ,cho người mấy trang bị quái quỷ đấy,về nhà xem rồi tự thăm đi,ta đây mới không thềm!!!!!!”

Người bên kia nhìn dòng tin nhắn,khoé môi bắt giắc cười mỉm.Thật thú vị!Xem ra là người mới chơi lại sử dụng acc cao cấp của ai đó sao?Vương Túc Ngạn ở bên này thầm nghĩ.

Nhấn xong,sát thủ áo đen ở trên núi biến mất dạng.

Log out trò chơi biến thái này,Vệ Cát mở qq,đột nhiên nhớ ra chưa tra hỏi quan hệ giữa Lạc Khả và Phó Luật Hàm.

Xem kĩ lại danh sách bạn bè trên qq,Vệ Cát phát hiện thì ra tên Phó Luật Hàm gì đó ban đầu mạo danh Tiểu Khả để lừa cậu kết bạn,sau đó thì đổi tên trở lại.

Mai nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

Một ngày mới bắt đầu.

Tính đến hôm nay đã là ngày thứ ba Vệ Cát học đại học rồi.

Hôm nay thời tiết vẫn không tốt,nhưng tâm trạng Vệ Cát rất tốt.

Cậu tranh thủ lên lớp sớm như hôm qua,nhàn nhả lấy điện thoại ra đọc sách.

Ngồi sát cửa sổ,từng đợt gió se lạnh ùa vào,Vệ Cát rung mình mấy cái,đi xuống canteen mua một ly cacao nóng.

Ở trong canteen lúc này khá vắng vẻ,cậu từ tốn bước đến quầy.

-Cho cháu một ly cacao nóng nhiều sữa/không đường!

Hai giọng nói vang lên cùng một lúc.Cùng là cacao nóng nhưng là hai loại khác nhau.Vệ Cát nhìn sang bên phải,đôi mắt mở to vì ngạc nhiên.

Vương Túc Ngạn?

Người kia cũng nhìn cậu một lượt,không nói gì.Người bán hàng lần lượt đưa cacao cho Vệ Cát và Vương Túc Ngạn.

-Không thêm đường mà anh uống được sao?-Vẫn là vì tò mò vì tên này đi.

-Thói quen của tôi,không sửa được!

Vệ Cát ừm một tiếng,thấy Vương Túc Ngạn xoay người định rời đi,cậu vội vàng núp lấy góc áo hắt:

-Anh có thể cùng tôi đi lên lớp được không?

-Tôi...có cái này đưa cho anh.

Tên kia gật đầu cái rụp,cùng Vệ Cát đi lên lớp.

Nhóc con mặt gấu này muốn đưa gì đây???Cố tình đi thật chậm,dần dần lùi về phía sau Vệ Cát.

Vệ Cát đi đứng trước tu cacao ừng ực, chẳng mấy chốc ly cacao đầy ắp đã hết sạch. Bình tĩnh bình tĩnh, chỉ là hấn ta ở sau lưng thôi mà. Cái quả tim đáng ghét này, mi không đập nhanh không được hay sao?

Dọc hành lang là những ánh nhìn của một vài sinh viên. Trời bây giờ đã ửng sáng, nắng chiếu nhẹ xuống hình bóng hai con người, làm nổi bật họ hơn bao giờ hết. Sau này ngắm lại khung cảnh này, một người đi trước, một ở phía sau... vẫn tốt hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên Vương Túc Ngạn bước sang phòng học của sinh viên khoa Tin, rất sạch sẽ, gọn gàng nhưng khá vắng. Sinh viên khoa Tin khi nào cũng đến muộn vậy sao, chẳng bù với khoa Luật của hấn, đến sớm thật sớm nói chuyện thể giới, đôi khi rất phiền khiến hấn phải xuống thư viện kiếm bầu không gian yên tĩnh. Con người hấn ghét phiền phức, ghét ồn ào, chỉ thích ở trong cái thế giới yên lặng đến tĩnh mịch của riêng mình. Hấn mở cánh cửa đi vào thế giới ấy cho rất ít người, nhưng đa phần lại là những con người khiến hấn tổn thương. Mắt nhìn người của hấn quá tệ sao? Hay trách tại những người đó không biết quý trọng? Hiện tại... có nên mở lòng không? Hấn... cũng không biết.

Vệ Cát đứng trước cửa lớp, khẽ cất giọng:

-Anh đứng ngoài đây chờ tôi một lúc, tôi lấy rồi sẽ trở ra ngay.

Lục lọi trong ba lô hộp kẹo hôm qua cô bé kia nhờ gửi đưa cho hấn, không hiểu vì sao, không phải là mình tặng đồ cho hấn nhưng nhiệt độ trên mặt bỗng dưng tăng lên rất nhanh.

Vệ Cát cúi thấp đầu che đi gương mặt đang đỏ lên vì ngượng ngùng của mình, chạy ra ngoài, hay tay dúi hộp kẹo vào tay Vương Túc Ngạn, hết như một màn tỏ tình kinh điển ở trường học. Không quên bổ sung thêm một câu:

-Là quà của người khác...tôi chỉ là đưa giùm cô ấy thôi...

Vương Túc Ngạn nhìn cậu chăm chăm, muốn trêu chọc cậu một chút nhưng lại thôi. Dù sao thì gấu ngốc này da mặt rất mỏng, theo Vương Túc Ngạn là vậy, nói thêm vài câu cậu ta lại bỏ chạy nữa cho xem.

Rõ ràng hôm trước còn ầm ỨC tên này muốn chết, hôm nay vừa mới gặp thì ập a ập úng như đang tỉnh tò với người ta. Bình thường luôn mặt dày đối phó với người khác, thế nhưng gặp tên này lớp xi măng trên mặt bỗng dưng biến mất tiêu. Vệ Cát phát bực vì bản thân mình.

Một màn này bị một đám sinh viên lớp A13 đang tiến vào lớp nhìn thấy, liền trở thành cảnh phim Hàn Quốc đang hot hiện nay. Nhiều người hú hét khi nhìn thấy Vương Túc Ngạn như fan cuồng gặp thần tượng, đồng thời phát cuồng vì một nam sinh thanh tú cùng khả ái như Vệ Cát cư nhiên tặng đồ cho nam thần Vương Túc Ngạn, còn bày ra bộ dáng ngại ngùng mà chính cậu cũng không biết.

Cảm thấy chuyện còn chưa đủ lớn, người được tặng kẹo chớp đôi mắt xanh lục vài cái, ôn nhu đưa tay xoa đầu người đưa kẹo giùm, thân thiết nói:

-Cảm ơn. Tôi rất thích!

Scandal của Vương Túc Ngạn có thể viết thành mấy trang giấy, hấn không ngại tạo thêm scandal, nhưng với một thằng con trai, là lần đầu tiên.

Tuy chỉ là trêu đùa một chút, hấn vẫn mong cậu động tâm vì hành động đó. Nhìn gương mặt phiếm hồng kia, có thể coi là có động tâm rồi không?

Hấn nhìn gương mặt đó một cách chăm chú. Vô thức muốn trêu đùa cậu mãi.

Trong chuyện tình cảm, Vương Túc Ngạn cũng một ít có kinh nghiệm. Trước đây đã từng có một mối tình, không tính là khắc cốt ghi tâm, nhưng đủ để biết thế nào là yêu.

Không muốn bắt đầu lại, sợ một lần nữa bị tổn thương.

Hiện tại, bản thân cũng chưa biết rõ có gì với người ta hay không, cũng không biết tâm tình người kia thế nào.

Người ta nói, chủ động nắm chắc trong tay, còn hơn để vuột mất rồi mới thấy tiếc.

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc.Khi nào hẳn xác định rõ tình cảm cho người kia,đến lúc đó hành động cũng không muộn.

*

Nói xong,Vương Túc Ngạn quay người đi,để lại Vệ Cát còn đang ngơ ngác vì hành động tùy hứng của hắn.

Bị lôi kéo vào lớp rồi hỏi một trận ra trò,Vệ Cát bị hỏi đến loạn cả óc.

“Cậu biết hôm nay là ngày gì không?Là ngày sinh nhật của Vương Túc Ngạn đó!!!Cậu thế nào lại biết mà tặng quà cho anh ấy vậy???”

“Ấy chà chà,đã thân thiết đến mức ở trước cửa lớp công khai tặng quà,đang muốn làm gì đây??”

“Mà quà cậu tặng là gì thế?Thấy hình dạng rất giống hộp bánh hay hộp kẹo gì đó,là cậu tự làm sao?”

Nghe đến sinh nhật hắn,hôm nay là 15/8.Cung sư tử sao?Mình sinh ngày 23/4,vậy là cung kim ngưu.Hai cung này,có hợp nhau không nhỉ?

Pass pass pass!!Tự dừng lại suy nghĩ không đầu vào đầu.

Vệ Cát xua tay, trả lời rành rọt:

-Các cậu,tớ chỉ là đưa hộp,là đưa hộp thôi.Cái đó là của cô bé hôm trước khi bắt đầu vào tiết buổi chiều đưa cho mình ấy.

Lạc Khả mới vào lớp liền chạy đến chỗ Vệ Cát,thêm mắm thêm muối:

-Đúng vậy đúng vậy.Cậu ấy chẳng qua là đưa giùm ấy mà,không có gì đáng ngạc nhiên hết.Giáo sư mới vào lớp kia,về chỗ mau đi.

Dùng giọng nói vang to của mình bịa chuyện,Lạc Khả giúp bạn mình thoát khỏi đám người nhiều chuyện kia.

Vệ Cát cười vui vẻ nhìn Lạc Khả,ra dấu cảm ơn cùng một tờ giấy note:“Good job!Chiều tớ khao cậu một châu.”

Bên kia gửi giấy lại rất nhanh:“Không có gì.Hôm nay tâm trạng có vẻ tốt ha,muốn khao cơ đấy.”

Cả hai cùng mỉm cười vui vẻ.

Mọi người nghe có giáo sư mới đến lập tức phi như bay về chỗ,và trùng hợp là có giáo viên mới bước vào lớp thật.

Lần này là một giáo viên nữ trung niên.Cô tên là Lăng Kiều,nhìn qua trông có vẻ rất hiền nhưng khi qua phần giới thiệu để vào tiết,giáo sư Lăng đặt ra hàng loạt nội quy mà đầu óc người phàm như Vệ Cát không thể nhớ hết được.

Ồi!Vệ Cát ảo não với môn học cũng như giáo viên khô cần này,chỉ biết chép bài vào tập,đầu không thể tiếp thu nổi.

Bên ngoài cửa sổ,Vệ Cát nhìn đàn chim đang bay lượn,cậu cũng ước gì mình là con chim,bay ra khỏi cái tiết học chán ngắt này.

Xem ra,mấy ngày nay,chỉ có thầy Lâm là tốt nhất.Giáo sư Hạ giảng cũng rất hay,nhưng nhìn mặt ông ấy Vệ Cát không nhìn ra có điểm nào giống giáo viên,chỉ thấy giống lưu manh chuyên đi đòi nợ,rất đáng sợ.

Thầm thở dài một hơi,thời gian không theo ý cậu mà trôi qua thật chậm.

7. __chương 7:chuyển Vào Kí Túc Xá__

Một tiết học trôi qua,hơn nửa lớp đã gục đầu xuống bàn,than trời than đất với nhau.Tuy rất buồn ngủ,nhưng Vệ Cát vẫn cố tìm cho mình một việc gì đó làm để giết thời gian.

Hí hoáy vẽ một loạt mấy hình thù trừu tượng chỉ một mình tác giả vẽ ra hiểu,Vệ Cát ngẩng nhìn thành tựu của mình,cười thầm.Cái con bò nông này,quả thật rất giống giáo sư Lăng.

Sau bao nhiêu giây phút mong mỏi,tiết thứ ba của giáo sư Lăng đã kết thúc.Mọi người ở lại thêm một tiết để nhận các thông báo mới từ phía nhà trường.

Thầy Lâm bước vào lớp,dõng dạc lên tiếng:

-Cả lớp,hôm nay thầy có danh sách phòng kí túc xá của các em,thầy đọc đến tên ai thì người đó đứng lên và nhận số phòng của mình.Rõ chưa?

-Trương Bình,Khả Minh,Mạnh Khiết Tông,Hạ Triễn Chiêu,105.

-Vệ Cát,Lạc Khả,Diệp Tư Hạ,Triệu Lệ Hoàng,113.

...

Lạc Khả nghe đến mình và Vệ Cát chung một phòng thì miệng ngoắc rộng hết cỡ,vui vẻ không thôi.Bạn cùng phòng là lớp trưởng Diệp cũng không tệ,Triệu Lệ Hoàng là người có điểm thi cao nhì lớp,quá lợi!!

Nhận số phòng của mình xong,thầy Lâm phổ biến các nội quy của kí túc xá:

-Chiều nay không có tiết học,các em mang hành lý của mình lên kí túc xá,nên đánh thêm ba cái chìa khoá chia cho mỗi người,thế nhé!Đồng thời,kì tuyển hội viên cho Hội học sinh của nhà trường sẽ bắt đầu vào chủ nhật tuần này,em nào có hứng thú thì chúng ta nộp đơn cho thầy để được đi phỏng vấn.

Nộp đơn không chút do dự,Vệ Cát cùng Diệp Tư Hạ là hai người xung phong tham gia.

-Này,cậu định ứng chức vụ gì trong Hội học sinh vậy?-Diệp Tư Hạ thắc mắc,người này trông có vẻ hướng nội,không nhìn ra lại thích các công việc mang tính hướng ngoại của Hội học sinh.

-Tôi muốn tham gia ban thư viện.Cậu thì sao?

Hướng nội vẫn là hướng nội.Ban thư viện không phải là công việc suốt ngày quanh quẩn thư viện hay sao?

-Hừm...Ban văn nghệ-thể dục.Tôi có năng khiếu về mấy cái đó.

-Múa lửa sao?

Vệ Cát!

Cậu không còn môn nào để nói à???

Đã vậy còn dùng cái giọng điệu kì quặc đó nữa?

Cố kiềm chế lửa giận trong lòng,Diệp Tư Hạ nói nhỏ:

-Không phải.Chẳng lẽ trong mắt cậu tôi không có ấn tượng gì tốt đẹp sao?

Vệ Cát nghĩ mình nên dừng lại thôi,tên kia cũng dễ chọc tức quá ha!

-Được được,cậu rất giỏi thể thao văn nghệ gì đó,được chưa??

Cổ tay Vệ Cát đột nhiên bị nắm lấy,Diệp Tư Hạ đứng ở trên bục giảng nói to:

-Tôi khiếu vũ rất giỏi.

Chắc,đang muốn chứng tỏ gì đây??

Có tài tự khắc người ta biết,khỏi khoe.Vệ Cát giật tay ra khỏi người kia, nộp đơn xong liền đi về chỗ.

-Cả lớp giải tán!-Thông báo đã hết,thầy Lâm cho cả lớp ra về.

*

11 giờ trưa.

Bốn người Vệ Cát, Lạc Khả, Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng hẹn nhau đi ăn trưa chung, sau đó đi đánh chìa khoá.

Diệp Tư Hạ mở lời đầu tiên:

-Đi đâu ăn đây?

-Tôi sao cũng được!-Triệu Lệ Hoàng thuộc dạng ăn gì cũng được, không quan tâm đi ăn ở đâu, có đồ ăn là được.

Vệ Cát không ăn được hải sản và rau thơm, ăn vào sẽ bị nổi mẩn. Cậu đề nghị:

-Đi quán cơm đối diện trường mình đi. Kế bên có chỗ đánh chìa khoá nữa!

-Bên kia có quán lẩu cay kìa, có rất nhiều hải sản ngon đó. Vệ Cát, lần đầu tiên cùng bạn chung phòng đi ăn, nên ăn cái gì đó đặc biệt một chút, đừng nên khi nào cũng ăn cơm như vậy chứ!

Lạc Khả đã nói như thế, không đi được sao?

Ăn một chút, chắc cũng không sao.

Hai người bạn kia cũng rất đồng tình với ý kiến đi ăn lẩu hải sản cay, thế là bốn người đến quán lẩu đó.

Là một người rất sành ăn, Lạc Khả gọi món thuần thực, gấp đồ ăn liên hồi, cười nói vui vẻ. Vệ Cát ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ biết cười khổ. Bên trong nồi lẩu toàn là hải sản, đã vậy còn rất cay.

Thấy cậu chỉ động đũa mấy cái, ăn rất ít, ăn được hai con tôm nhỏ cùng một miếng mực, gương mặt đỏ au, Triệu Lệ Hoàng quan tâm hỏi:

-Cậu không ăn được lẩu cay này phải không?

Rồi tinh ý vẫy người phục vụ lại:

-Cho tôi một lẩu nấm nhỏ.

Vệ Cát dùng ánh mắt cảm kích nhìn Triệu Lệ Hoàng, Lạc Khả cùng Diệp Tư Hạ đang đánh chén bỗng nhiên dừng động tác, biết Vệ Cát bị dị ứng mấy thành phần trong lẩu nên mới không dám ăn, vội vàng xin lỗi.

Ăn xong bốn người chờ lấy chìa khoá phòng, lần lượt ra về.

Vệ Cát và Lạc Khả đi vào khuôn viên trường, chuẩn bị lấy xe ra về thì đột nhiên Vệ Cát nhớ ra một chuyện quan trọng, đó là chuyện Lạc Khả và Phó Luật Hàm.

-Tiểu Khả, tớ hỏi cái này, trả lời nghiêm túc nha?

-Ừm, hỏi đi.

-Cậu với Phó Luật Hàm là quan hệ gì? Sao tớ thấy việc gì có cậu là có Phó Luật Hàm vậy nhỉ? -Vệ Cát cười gian, cậu sớm biết giữa Lạc Khả và Phó Luật Hàm có gì đó không bình thường. Nếu cậu nghe không lầm thì hôm ở dưới canteen Phó Luật Hàm xưng hô với Lạc Khả là em-anh. Còn vụ qq, không quen biết thì sẽ không mượn tên nhau như vậy đi?

Mặt người kia gian manh quá, Lạc Khả nửa muốn nói nửa không muốn nói. Trầm ngâm một lát, cậu mới tìm ra câu trả lời ít mập mờ nhất, nhưng đó cũng là ba từ đơn giản nhất khi nói về Phó Luật Hàm:

-Anh em họ. Này, cậu mà hé răng cho ai biết, chúng ta “đường ai nấy đi”!

Tràng “ồ” vang lên thật dài, Vệ Cát biểu hiện như vừa mới nghe chuyện kì lạ nào đó làm Lạc Khả thấy hơi bất an. Cậu chưa tiết lộ cho ai về điều này, Vệ Cát là người đầu tiên.

Thực ra Vệ Cát chỉ muốn làm cho Lạc Khả có cảm giác không được yên tâm khi nói ra thông tin kia, để thoả mãn sự thích thú khi trêu đùa ai đó. Dù sao thì người ta cũng nói cho mình biết, trách nhiệm của mình là không được đi nói cho kẻ khác.

Vệ Cát cười cười, gật đầu như gà mổ thóc. Sau đó làm mặt quỷ:

-Cậu hết giá trị lợi dụng rồi, tớ đi về đây!!

Tiểu Cát!

Không chọc điên người ta cậu sẽ chết hử???

Tớ nghi nếu ở chung với cậu lâu dài, tớ không chết vì tức thì cũng chết vì đứt dây thần kinh tự chủ.

Tớ sẽ chờ đến một ngày có kẻ làm cho cậu tức chết, “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” mà!!

*

Vệ Cát đạp xe đến cửa hàng bán dụng cụ học tập cùng đồ lưu niệm, mua vài cuốn tập và một số đồ dùng cần thiết cho Vệ Bạch.

Đưa mấy món đồ ra chỗ tính tiền, tổng hoá đơn của Vệ Cát là 101 tệ. Nhân viên bán hàng nở nụ cười thân thiện thông báo với Vệ Cát:

-Xin chúc mừng quý khách, với hoá đơn hơn 100 tệ, quý khách nhận được một phần quà tặng kèm từ chương trình khuyến mãi của cửa hàng!

Cô nhân viên vừa cười vừa đưa ra một hộp chocolate hỗn hợp nhiều hương vị cho cậu.

Chocolate? Mình với Vệ Bạch không hảo cái này cho lắm.

Về nhà, Vệ Cát không thấy Vệ Bạch đâu, chỉ có một tờ giấy trên bàn:

“Anh hai, em có tiết học buổi chiều, tối cũng đi sinh nhật bạn, chắc là về sẽ khá muộn, anh chưa ăn trưa thì ra ngoài ăn nhé!”

Vệ Cát muốn gọi điện dặn Vệ Bạch vài điều, nhưng Vệ Cát và Vệ Bạch cùng không có điện thoại, sau này liên lạc sẽ hơi khó khăn, tiền ba mẹ để lại không thể tiêu xài hoang phí. Nghĩ đến thế, Vệ Cát muốn đi kiếm một công việc làm thêm để mua hai chiếc điện thoại cho mình và em trai.

Sau khi để lại mấy vật dụng cho Vệ Bạch, tất cả hành lý của Vệ Cát đã được chuyển đến kí túc xá. Vệ Cát nhìn hộp chocolate, đột nhiên có suy nghĩ mà chính mình cũng không thể ngờ được.

Từ lúc học cao trung, cậu bắt đầu biết nếu thích người nào đó thì các cô gái thường tặng chocolate cho người mình thích vào dịp Valentine hoặc vào sinh nhật người đó để bày tỏ tình cảm. Hôm nay là sinh nhật Vương Túc Ngạn, cậu... muốn tặng quà cho hắn!

Không phải ban đầu Vệ Cát có suy nghĩ tặng quà sinh nhật cho Vương Túc Ngạn, cậu với Vương Túc Ngạn không phải quen thân gì cho cam, chẳng qua hộp chocolate này để lại Vệ Bạch cũng không có ăn, thôi thì đem tặng cho đỡ phí. Đúng rồi, chỉ như vậy thôi.

Vệ Cát đem đồ đi tặng cho Vương Túc Ngạn nhưng quên rằng tại sao mình không đem đi cho Lạc Khả - một người có tình yêu to lớn với chocolate? Rõ ràng nếu đem cho bạn thân sẽ tốt hơn là cho một tên kiêu ngạo đáng ghét cơ mà?

Cứ đem đi, gặp sẽ tặng, không gặp thì chén luôn!!

Con trai thích con trai... Có thể không?

Không được tự nhiên rời khỏi nhà, Vệ Cát phóng xe thật nhanh đến trường để không bị suy nghĩ phức tạp đó làm phiền nữa.

Nhìn sơ đồ phòng kí túc xá thật kĩ, tránh nhầm lẫn tai hại như lần trước, Vệ Cát xách hành lý lên lầu hai. Kí túc xá ở đây được thiết kế theo kiểu các phòng ở chung cư, hai dãy phòng đối diện nhau, trải dài hơn ba mươi mét, lấy tông màu xám làm chủ đạo.

Lấy chìa khoá mở cửa vào phòng, ánh mắt Vệ Cát sáng lên rực rỡ.

Điều đầu tiên Vệ Cát chú ý đến là hai chiếc giường tầng rất rộng, hai bàn học đôi. Ở trên tường có một cái kệ sách, gần đó có hai tủ quần áo và một phòng tắm. Cách bài trí khoa học tạo nên một không gian tương

đổi thoải mái,rộng rãi.Khác với màu xám bên ngoài làm người khác có cảm tưởng đang bước vào trại cải tạo,bên trong được ưu ái cho tông màu trắng sữa sạch sẽ.

Nhanh chóng đem hành lý xếp vào tủ,Vệ Cát thích thú ngồi trên giường,ngắm nhìn căn phòng không biết chán.

Lời Au:Tiểu Cát Cát đáng yêu,người lấy nhiều lần đầu tiên của người ta lắm rồi í =))))))

8. __chương 8:món Quà Đầu Tiên__

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên trong bầu không khí yên tĩnh làm Vệ Cát quay đầu lại theo phản xạ.Là ai tới đây?

Cửa được mở ra,người bước vào là người Vệ Cát cũng không ngờ đến:Phó Luật Hàm!!

Anh ta sao lại ở đây?

Phó Luật Hàm hai tay xách hành lý,rất tự nhiên đi vào phòng.

Ánh mắt hai người đột ngột chạm nhau,trong mắt Phó Luật Hàm nổi lên một tia ngạc nhiên.Nhưng Vệ Cát thì ngược lại,cậu thấy tình huống này cũng không lấy làm lạ,chắc chắn là đưa đồ đến giúp cho Lạc Khả rồi!

-Tiểu Cát thân yêu,lại gặp em rồi!Chúng ta có duyên qua nhỉ?-Khôi phục ánh mắt ngạc nhiên lại rất nhanh,Phó Luật Hàm nở nụ cười “dư” thân thiện.

-Ừm,đúng là rất có duyên!Anh tới đưa hành lý sao?Nếu xong việc rồi anh có thể đi ra ngoài!

Ý tứ đuổi khách rất rõ ràng,không phải Phó Luật Hàm nghe không hiểu,nhìn biểu tình trên gương mặt của nhóc đáng yêu này tỏ ra không có thiện cảm với mình cho lắm,hắn cũng sắp có hẹn nên nói với Vệ Cát vài câu trước khi đi:

-Anh chuyển đồ đến cho Lạc Khả,em cất vào tủ cho cậu ấy được không?

-Được.Mà Tiểu Khả,cậu ấy không đến sao?

-Em muốn nghe lý do??-Nụ cười nham nhở từ khóe miệng Phó Luật Hàm bật lên.

Giọng điệu của hắn ta cứ biến thái làm sao ấy?Con người biến thái thì đầu óc không thể nào trong sáng được.

Đúng thật biến thái nói gì ra cũng biến thái,Phó Luật Hàm quăng một câu nói cho Vệ Cát,sau đó liền biến đi mất tăm.

Dù sao cũng gần hai mươi tuổi đầu,nói ngây thơ trong sáng là nói khoác.Sống giữa cuộc đời mà những người xung quanh đều là hủ mục đục ngầu,nhưng đèn thì lâu lâu mới hiện lên vài cái thì thử hỏi làm sao máu đen tối không lẫn át chất xám trong đầu cho được.

“Bạn thân của em vừa nãy cùng với anh vận động quá sức,nên bây giờ đang nằm trên giường nghỉ ngơi!”

Mập mờ!Quá mập mờ!!

Vệ Cát cố gắng suy nghĩ vấn đề đó theo chiều hướng trong sáng,nhưng vận động không thể nào nằm liệt giường được...Trừ phi...

Vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề ở trước cửa phòng,một thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mặt Vệ Cát.

-Làm gì mà ngẩn ngơ ở đây?

Vương Túc Ngạn đi ra từ cửa phòng đối diện,đến trước mặt Vệ Cát,chống tay lên thành cửa hỏi.

Lúc này Vệ Cát mới xua đi những suy diễn đen tối trong đầu,ngước mắt nhìn Vương Túc Ngạn:

-Anh...ở đâu ra thế?

-Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi.

-Không có gì...đang nhớ tới một chuyện khá kì lạ...Anh cũng ở kí túc xá sao?

-Ừm.

-Anh ở phòng nào vậy??

Vệ Cát không ý thức được mình hơi nhiều,giống như đang rất quan tâm ai đó.

-Đổi diện phòng cậu.

Còn Vương Túc Ngạn khi phát hiện cậu ở phòng đối diện,trong lòng hơi bất ngờ,cũng có chút vui vẻ lạ thường.

Nghe hẳn nói,tâm tình Vệ Cát tăng cao,cậu không giấu được sự vui vẻ trong ánh mắt,khoé môi cong lên.

-Anh chờ một chút,tôi có thứ này cho anh.-Nói rồi Vệ Cát đi nhanh về phía tủ,lấy ra hộp chocolate.

Đứng ở ngoài cửa nhìn hành động của Vệ Cát,Vương Túc Ngạn không biết cậu muốn làm gì,hồi sáng không phải đã đưa giùm một hộp kẹo chán ngắt rồi sao?Bây giờ đưa gì nữa đây?

Cầm hộp chocolate trên tay,Vệ Cát hớn hở đưa ra trước mặt Vương Túc Ngạn.Hàng mi cậu cong vút,miệng nở nụ cười đơn thuần cùng chân thành:

-Tặng anh.Sinh nhật vui vẻ,tiền bối!

Vương Túc Ngạn nhìn nụ cười của cậu đến gần người,nó rạng rỡ,không pha chút tạp ý,rất...đẹp.

-Lần này là tôi tặng,không phải đưa giùm đâu.Trong này có rất nhiều vị,ăn sẽ không bị ngán.

Đã rất lâu rồi,hắn mới được thấy một người tặng quà cho mình mà không có mục đích.Đôi lúc nhận được quà mà lòng lạnh như băng nhưng không thể từ chối.Khi nhìn người trước mặt tặng quà,dù chỉ là món đồ thông thường bên ngoài chỗ nào cũng có,hắn lại cảm thấy ấm áp.Có lẽ vì hắn từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm quá chăng?

Ở trong nhà có rất nhiều anh em,chính vì mình không giống như những người khác,đôi mắt xanh lục di truyền từ mẹ khác với đôi mắt màu đen của hai đứa em sinh đôi là Vương Túc Nghiêu và Vương Túc Tranh,màu tóc hạt dẻ không giống mái tóc đen thuần châu Á của ba cùng các em.

Sống ở Thụy Điển từ khi mười tuổi đến khi học đại học mới quay trở về thăm gia đình,tính lãnh đạm,ít nói khi sống một mình đã quen.Đối với hai người em nhỏ hơn bốn tuổi không có quá nhiều kỉ niệm,chỉ có một số hình ảnh vụn vặt thoáng qua lúc lũ trẻ mới biết đi.Mà hắn,cũng chưa bao giờ vui đùa cùng các em.Cha mẹ luôn dành sự quan tâm cho em nhỏ,hỏi han cũng chỉ hỏi mấy câu đơn giản đến nhàm chán.

Vương Túc Ngạn hẳn cũng không thể than trách cha mẹ điều gì,cuộc sống cha mẹ cho hắn quá đổi đầy đủ.Chỉ thiếu một thứ duy nhất,đó là tình thương.

Có cái này thì mất cái kia,bù qua sót lại,là quy luật của cuộc sống thôi.

Nói hắn khát khao một mái ấm đúng nghĩa là không sai,nhiều khi hắn nghĩ,có phải mơ ước sẽ mãi là mơ ước?

Vệ Cát nhìn hắn nhúu đôi mày kiếm,vẻ mặt đăm chiêu mãi mà chưa chịu nhận,cậu không khỏi cảm thấy hồi hộp.Mình tặng quà sinh nhật cho hắn,rất kì lạ sao?

-Này,nếu...anh không muốn nhận thì thôi tôi không miễn cưỡng đâu.

Nghĩ rằng hắn sẽ cảm thấy một đàn em rắc rối như cậu làm mấy việc gây phiền phức cho hắn,Vệ Cát mặt mày lui thủi định đi vào phòng thì bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại.

-Tôi có nói không nhận sao?

Vệ Cát vì bị bắt ngờ giật lại mà ngã vào lòng Vương Túc Ngạn, Vương Túc Ngạn cũng theo quán tính ôm người trong lòng.

Tim Vệ Cát đập gia tốc, gương mặt đỏ lên, chân tay luống cuống, vừa muốn ở trong lòng ngực ấm áp của hắn, vừa muốn thoát ra khỏi tình huống ngượng ngùng này.

Vương Túc Ngạn thấy người kia ngơ ngậy không ngừng, vòng tay đang ôm cậu siết chặt lại, một tay ôm ngang eo cậu, dựng Vệ Cát đứng thẳng, lên tiếng nói:

-Cậu là con khỉ sao? Sắp ngã mà còn muốn quơ tay quơ chân, hay cậu muốn bị ngã, tôi sẽ chiều theo ý cậu?

Hắn nói xong đột nhiên hạ thấp người, giả vờ muốn buông tay ra. Vệ Cát hoảng sợ, cậu vòng hai tay ôm lấy cổ hắn, mặt đỏ au nói lí nhí:

-Đừng làm vậy mà...

-Tôi đùa thôi!- Vương Túc Ngạn dí sát mặt Vệ Cát, cười thâm. Xúc cảm ở eo rất tốt, ôm rất thoải mái! Còn rất dễ dỗ mặt...

-Quà... đương nhiên tôi sẽ nhận! Cảm ơn cậu, Tiểu Cát Cát!- Lấy hộp chocolate từ tay cậu, hắn cười.

Vương Túc Ngạn, hắn cười với cậu. Lần đầu tiên Vệ Cát thấy nụ cười của Vương Túc Ngạn không hề miễn cưỡng, ánh mắt đó rất hạnh phúc, rất vui vẻ, nụ cười chân thực như vậy... Vệ Cát thấy tim mình không muốn ở trong lồng ngực nữa mà muốn chạy ra ngoài nói với hắn: "Thấy không, tôi đập chệch mấy nhịp liên, đều là vì anh đấy!"

Khoảng không gian ngọt ngào chưa kéo dài được lâu thì mấy cái bóng đèn đã đổ bộ đến.

-Hai người đang làm gì vậy?- Diệp Tư Hạ cùng Triệu Lệ Hoảng mới đặt chân lên lầu hai đã gặp một cảnh tượng đặc biệt.

Nhìn thấy Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoảng nhìn mình chăm chú, Vệ Cát ý thức được mình với Vương Túc Ngạn đang ở trong tư thế cực kì thân mật, người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ rằng họ là một cặp tình nhân, nhanh chóng buông hai tay đang ôm lấy cổ Vương Túc Ngạn ra, thì thầm: "Anh thả tay ra đi".

Vương Túc Ngạn nghe lời thả Vệ Cát, nói nhỏ vào tai cậu: "Cảm ơn vì món quà, tôi thực sự rất thích, không phải nói giỡn đâu!"

-Ba người nói chuyện đi nhé, tôi đi trước. Bye bye!- Làm lơ tai Vệ Cát đỏ lên xong, Vương Túc Ngạn vẫy tay rời đi, để lại một tá nghi vấn của hai người kia cho cậu.

Ba người không hẹn đồng thanh:

-Vào phòng trước đi rồi nói.

Trong bụng Diệp Tư Hạ có rất nhiều câu hỏi, nhưng khi vào trong phòng, ai bận việc nấy, Triệu Lệ Hoảng đang dọn hành lý vào tủ, Vệ Cát cũng không rảnh rồi xếp đồ khiến Diệp Tư Hạ không biết mở lời thế nào.

Triệu Lệ Hoảng là người đặc biệt im lặng, là người nếu người ta hỏi thì nói, không thì thôi, rất lịch sự, ga lăng, quan sát tốt và biết quan tâm người khác. Chuyện không liên quan đến mình sẽ không thắc mắc, đó là điều được Vệ Cát chấm điểm cao nhất, vì như thế cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn so với người thích tò mò việc của người khác.

Ba người sắp xếp đồ đạc xong, ngồi trên sàn, Triệu Lệ Hoảng định nói gì đó thì bị Diệp Tư Hạ huých một cái, biết điều im lặng để Diệp Tư Hạ nói trước:

-Tiểu Cát, cậu quen Vương Túc Ngạn?

-Có quen. Không phải sáng nay đã trả lời rồi sao?

-Rất thân?

-Không, chỉ là quen biết.

-Vậy tại sao hai người lại ôm nhau?

-Cậu không cần biết!

Xem hai người đấu khẩu, Triệu Lệ Hoàng ngồi ở giữa không chịu nổi giọng chất vấn ngày một cao của Diệp Tư Hạ, vội vàng đề nghị:

-Thôi nào, dù sao cũng là chuyện của Tiểu Cát, nói có được gì không? Tôi thấy đói rồi, đi ăn đi!

Diệp Tư Hạ vốn đang bắt mẫn vì không có câu trả lời rõ ràng, lập tức phản bác:

-Cậu là heo sao? Vừa nãy tôi với cậu đi ăn còn chưa no à?

Đồng thời bị Vệ Cát và Triệu Lệ Hoàng liếc một cái, Diệp Tư Hạ cũng không nói gì nữa. Cả ba đi xuống canteen, mua vài cái bánh.

Đang là buổi trưa, canteen khá vắng, chỉ có một hai người qua lại. Đám Vệ Cát mua rất nhanh, sau đó đi lên phòng lại. Dự định buổi tối sẽ đi ăn hoành thánh tại một quán nổi tiếng ở gần trường, Vệ Cát muốn gọi Lạc Khả đi cùng, nhưng không biết cậu ấy có khỏe chưa?

Lên phòng, Vệ Cát liếc nhìn căn phòng đối diện một lát mới đi vào.

Cậu dành suốt buổi chiều để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn vào chủ nhật, hai người kia thì đi chơi cầu lông.

Buổi tối hôm đó, rốt cuộc Lạc Khả tưởng đi kì quặc, mặt mày không được tốt cho lắm mới có mặt, bị cả đám kéo đi ăn hoành thánh, lúc đầu do hơi mệt nên có chút khó chịu, nhưng lúc sau tâm trạng đỡ hơn không ít.

9. __chương 9:tâm Tư Của Vệ Cát__

Việc đầu tiên khi có mặt đầy đủ bốn người là phân chia giường. Vệ Cát nằm ở giường bên trái, phía dưới, Lạc Khả nằm ở trên. Triệu Lệ Hoàng để Diệp Tư Hạ chọn giường trước, vì Vệ Cát nằm ở dưới, hẳn cũng nằm ở dưới giường đối diện.

Sau khi đi ăn về, Vệ Cát cảm thấy người mình hơi ngứa ngứa. Cậu lúc đầu cũng không quan tâm lắm, cho đến khi sự khó chịu lan toả khắp cơ thể khiến cậu tỉnh giấc.

Chết tiệt! Lại bị nổi mẩn do dị ứng hải sản rồi, tất cả là do mấy con tôm đáng chết đó! Vệ Cát cố gắng trèm mền kín đầu đi ngủ, nhưng cơn ngứa cứ thế hành hạ cậu.

Xoay người đủ tư thế, cái loại ngứa đặc biệt khó chịu này vẫn không thuyên giảm, cậu quyết định lục tủ tìm thuốc.

Trời đã khuya, thời tiết se lạnh, đi chân trần trên nền nhà làm hai chân Vệ Cát lạnh cóng.

Ba người kia đã yên vị chìm sâu vào giấc ngủ, thậm chí còn có vài tiếng ngáy nhỏ. Tìm mãi, kết quả vẫn không có, lẽ nào quên ở nhà trọ rồi sao?

Vậy thì làm thế nào để bớt cảm giác khó chịu này đây? Bây giờ hơn mười một giờ, kí túc xá đóng cổng rồi, ngày mai mới có thể đi mua thuốc được.

Vệ Cát đi vào nhà vệ sinh, nhìn gương mặt trắng trẻo trơn láng tự nhiên nổi vài mẩn đỏ, cánh tay cũng có mấy nốt, thật rất muốn dùng tay khều khều.

Đưa tay ra sau lưng, phát hiện có rất nhiều nốt mẩn dị ứng. Nghĩ đến mai còn phải đi học cả ngày, cậu bóp trán thở dài, khả năng chịu đựng của cậu cũng không tồi, ráng một đêm không thành vấn đề.

Tắt đèn, cậu kê gối ngồi tựa vào thành giường, hai mắt nâu vì cơn ngứa mà mở thao láo, không hề buồn ngủ. Bình thường, khi không ngủ được, Vệ Cát sẽ nghĩ đến những chuyện vui.

Ngày hôm nay quả thực phim thực mà không thực, đôi mắt Vệ Cát nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ mờ ảo ảo khiến tầm nhìn của cậu dần mờ lung. Cậu suy nghĩ về hôm nay, một ngày có rất nhiều việc liên quan đến Vương Túc Ngạn...

Hai tay ôm lấy gối, nhớ lại mình đã tặng quà cho hắn, vô ý ôm hắn, còn đỏ mặt thẹn thùng... Tất cả những hành động đó... mình thích hắn rồi chẳng??

Vệ Cát đau đầu nghĩ ngợi, chỉ vừa mới gặp người ta ba ngày thôi mà đã thích người ta, mình dễ rung động như vậy hay sao?

Trước đây chưa hề rung động với bất kỳ ai, con gái tâm tư phức tạp như thế, cậu không có hứng thú tìm hiểu, nhưng cũng không nghĩ tình cảm của mình bị biến chất. Chỉ suy nghĩ đơn giản rằng, chẳng qua mình chưa gặp người vừa ý, sau này có việc làm, kiếm một cô gái đơn thuần một chút rồi kết hôn.

Đơn giản như vậy, chứ đâu phức tạp như bây giờ.

Ánh sáng của trăng chiếu một lớp mỏng lên đôi tay của cậu, mỏng manh như tình cảm giữa hai người.

Cho dù mình thích hắn đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không có khả năng thích mình, cả hai đều là con trai. Hắn biết mình thích hắn, hắn sẽ có suy nghĩ gì?

Né tránh, kì thị... Vệ Cát lắc đầu nguầy nguậy, cậu không muốn Vương Túc Ngạn sau khi biết tình cảm này sẽ đối xử với cậu như thế. Cậu... sẽ đau lòng lắm...

Như bây giờ, quan hệ tiền bối-hậu bối cũng rất tốt, ít ra mình có thể dùng mối quan hệ này trò chuyện bình thường mỗi khi gặp hắn... Nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

Thích một người con trai, phải làm sao cho tốt?

Một tình cảm không được xã hội công nhận như tình yêu nam nữ, tại sao chứ?

Mình có nên cho rằng mình đối với Vương Túc Ngạn chỉ là rung động nhất thời không? Nếu là như vậy... sẽ tốt hơn mà, phải không?

Đêm đó, Vệ Cát suy nghĩ rất nhiều. Lần đầu phát hiện đối tượng đơn phương là con trai, lòng rối như tơ vò.

Rất nhiều dấu chấm hỏi to đùng trong đầu muốn được giải đáp.

Dần dần, Vệ Cát rũ hàng mi xuống, thiếp đi lúc nào không hay.

Trong giấc mơ, cậu thấy mình đang chạy trong một khu rừng, đuổi theo một người con trai rất giống Vương Túc Ngạn. Chạy mãi, đến một vực thẳm sâu hun hút, người kia vẫn không quay đầu lại, chỉ nói một câu: "Tình cảm của chúng ta không có lối thoát, tôi đến đường cùng rồi, vĩnh viễn không thể nào ở bên cậu được."

Vệ Cát trong mơ hoảng sợ, cậu chạy vụt đến bên người kia, sợ rằng người kia sẽ tan thành mây khói, sẽ bỏ cậu lại một mình. Nhưng khi cậu chạy đến, hình ảnh đó chỉ là ảo ảnh. Cậu xuyên qua ảo ảnh kia rồi hụt chân, rơi xuống vực thẳm không đáy.

Vụt!!!

Cảm giác từ trên cao rơi xuống rất kinh hãi cùng chân thực lần thứ hai khiến cậu choàng mình bật dậy. Vệ Cát đã rất lâu rồi chưa nằm mơ, lần này giấc mơ quả thực đối với cậu rất kinh khủng.

Trên trán đã ướt đầm mồ hôi, Vệ Cát lấy khăn lau hai bên trán, mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời còn hơi tối, cậu nhìn đồng hồ. Bốn giờ sáng!

Chỉ ngủ được hơn ba tiếng. Hôm nay thê thảm rồi!

Làm thế nào cũng không che được đôi mắt gấu mèo và mấy nốt đỏ trên mặt, Vệ Cát qua loa rửa mặt, tìm một cái kính gọng đen bản to không độ của Vệ Bạch cho để đeo lên lớp.

Cậu ngồi trên giường, mở laptop tìm hiểu về vấn đề từ hôm qua đến hôm nay vẫn luôn thắc mắc. Cậu gõ vài chữ, trên mạng hiện lên rất nhiều kết quả liên quan.

Bây giờ cậu mới biết, con trai thích người cùng giới, gọi là đồng tính luyến ái. Cậu có nghe loáng thoáng bọn con gái trong lớp nói cậu cùng Diệp Tư Hạ là công thụ gì đó.

Thì ra là vậy. Vệ Cát không quan tâm đến vấn đề này nhiều, cái cậu quan tâm chính là việc tình cảm giữa hai người con trai thì như thế nào.

Có rất nhiều quốc gia cho phép kết hôn đồng tính, nhưng đa số là các quốc gia châu Âu, bởi vì họ sống rất thoáng, đa phần đều có thể chấp nhận đồng tính luyến ái.

Nhưng ở châu Á, số lượng quốc gia cho phép tình yêu đồng giới lại rất hạn chế, chỉ có khoảng mười mấy nước, trong số đó không có Trung Quốc.

Ở Trung Quốc vẫn còn cơ chế sinh con nối dõi, con trai phải lấy con gái. Đọc những thông tin này mà cậu thở dài thườn thượt, Trung Quốc sao có thể lạc hậu đến thế!

Vệ Cát đọc rất nhiều bài nói về đồng tính luyến ái, đa số là các bài ủng hộ LGBT, đọc cảm thấy dễ chịu phần nào.

Lướt đến một kết quả, Vệ Cát phản ứng đầu tiên là giật mình, sau đó thì đỏ mặt. Chuyện này cậu cũng đã nghe qua, nam nữ với nhau thì ai cũng biết, nam nam thì sử dụng phương thức khác, là một người bạn cấp ba nói cho Vệ Cát.

Tựa đề trang web khiến Vệ Cát không thể không xấu hổ, nhưng cậu cũng tò mò, tay cứ do dự không biết có nên bấm vào hay không: “Các tư thế dành cho nam-nam khi làm ”chuyện ấy” để đạt khoái cảm cực hạn”.

Có loại chỉ dẫn kì cục như thế này sao?

Cậu không tự chủ được mà bấm vào, trang web hiện lên một bài đọc cùng các hình ảnh làm người xem một phen đỏ mặt. Có đến hơn năm mươi các loại tư thế khác nhau, rất đa dạng, phong phú.

Thấy nội dung quá nhạy cảm không phù hợp với mình, Vệ Cát mới xem được hai hình đầu liền vội vã đóng tab. Tắt máy tính xong, tư vị khi xem hai hình ảnh đó vẫn còn luẩn quẩn trong đầu, không dứt ra được.

Mình quá biến thái rồi!!!

Mười chín năm sống trên đời lần đầu tiên Vệ Cát xem những hình ảnh này, xấu hổ không thôi. Máy người Lạc Khả, Diệp Tư Hạ hay Triệu Lệ Hoảng mà biết được, cậu sẽ không dám nhìn mặt họ mất.

Vừa đem máy tính cất đi, Diệp Tư Hạ nằm đối diện cũng vừa vận tỉnh dậy. Nhìn Vệ Cát mặc áo phông trắng rộng cùng quần sooc đen, đang ngẩn người suy nghĩ gì đó, không biết đây là lần thứ mấy Diệp Tư Hạ ngẩn nhìn Vệ Cát chăm chú như vậy rồi.

Lúc này đã là năm giờ rưỡi, đồng hồ báo thức của Lạc Khả réo lên liên hồi, làm hai con người nằm ở giường dưới đang trong trạng thái lơ người trở về bình thường.

Lạc Khả trèo xuống giường Vệ Cát, nhìn gương mặt kì lạ của cậu, không nhịn được lên tiếng hỏi:

-Tiểu Cát, mặt cậu bị làm sao thế? Mắt thâm quầng như gấu trúc, mặt thì nổi năm sáu cái nốt đỏ??

Vệ Cát “a” một tiếng, lườm Lạc Khả:

-Không phải do phước của cậu cho tớ ăn hải sản sao???

Lạc Khả nghe thế liền cười lấy lòng, tay lay lay hai vai Vệ Cát:

-Đừng giận mà, tại tớ không biết. Cậu muốn ăn sáng gì, tớ đi mua cho!

-Này, miêng cậu mùi nặng quá đấy Tiểu Khả, đi đánh răng đi. À, tớ muốn ăn bánh bao Ngũ Kí.

Tiểu Cát!

Lần thứ hai tớ gào tên cậu trong lòng rồi!

Ai mới sáng ra miêng chẳng có mùi, đâu phải mình tớ!

Mà cậu cũng không nên thẳng như ruột ngựa thế chứ!!!

Lạc Khả âm ức còn chưa xong thì bên này đã nghe tiếng của hai người kia:

-Tôi cũng muốn ăn bánh bao Ngũ Kí. Cậu mua cho tôi luôn nhé!-Triệu Lệ Hoảng lên tiếng.

-Tôi nữa!!-Diệp Tư Hạ hòa theo số đông.

Lạc Khả dậm chân bình bịch,tức tối la to làm kinh động đến mấy con chim ngoài cửa sổ,khiến chúng sợ hãi cất cánh bay đi mất tiêu:

-Mấy người coi tôi là ô sin sao????

Không ai nghe Lạc Khả nói,Vệ Cát nằm xoay mặt vào tường cầm cuốn sách lên đọc,Triệu Lệ Hoàng và Diệp Tư Hạ chưa kịp nhìn thấy mặt mũi của Vệ Cát,đi vào phòng tắm vệ sinh thân thể.

Bạn cái khỉ gì thế này!!!Mọi người cho tôi ăn “bơ” sao?Nhớ mặt tôi đấy,“quân tử trả thù mười năm chưa muộn” mà.

Không cam tâm mặc áo khoác ra ngoài mua đồ,chuẩn bị đi ra thì ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Lạc Khả dù sao cũng ra ngoài mua đồ,tiện thể mở cửa.Vừa thấy người đứng ngoài cửa,Lạc Khả lập tức đóng sập cửa lại.

-Tiểu Khả,ai vậy?-Vệ Cát bị tiếng đóng cửa làm dời mắt khỏi cuốn sách,ngẩng đầu lên hỏi.

10. __chương 10:phó Luật Hàm Và Lạc Khả__

[Chúc mừng năm mới nha mọi người!HAPPY NEW YEAR =)))))<><><3]>

Chương này giống như 1 phiên ngoại đặc biệt về couple phụ trong truyện:Phó Luật Hàm x Lạc Khả mà Lynn dành tặng cho mọi người.Chúc mọi người vui vẻ!!!!

Lynn muốn viết một bộ riêng cho cp này,nhưng chắc không được quá.

————— • —————
Đi vào trong trở lại,Lạc Khả khoát tay ý bảo không có ai:

-Còn sớm mà,trời còn hơi lạnh nữa,đợi tí nữa rồi đi.

Vệ Cát vì bộ dạng thô thảm của mình cũng không muốn đi ra ngoài tìm hiểu,nằm dài trên giường nói:

-Tiểu Khả,trốn tránh trách nhiệm không phải là bé ngoan đâu.

-Tớ không trốn,chỉ là giờ không muốn ra ngoài!-Lạc Khả vội vàng phản bác,giọng nói vì nói dối mà nhỏ dần.

Người bên ngoài bị Lạc Khả không cho vào,lớn tiếng nói cho ở trong nghe:

-Tiểu Cát,anh Phó Luật Hàm đây,mở cửa cho anh,anh có đồ ăn sáng cho mấy đứa!

Nghe tới đồ ăn sáng,cái bụng rỗng của Vệ Cát kêu òng ọc,giục cậu nhanh ra mở cửa.Đeo kính,mang khẩu trang y tế rồi nhanh chóng đi mở cửa.

Cửa mở ra,Phó Luật Hàm liền chen người vào trong,ngạc nhiên nhìn Vệ Cát:

-Em đổi phong cách từ khi nào thế?

-Lạc Khả ở giường trên,anh làm gì có lỗi thì tranh thủ lên đó mà đỡ.

-Anh hỏi một đường,em trả lời một nẻo.Chẳng bù lúc nói chuyện với Ngạn Ngạn,dịu dàng đáng yêu!

Hai từ “Ngạn Ngạn” vang lên,mặt Vệ Cát giãn ra,hồng hồng.Phó Luật Hàm thu hết biểu tình của cậu vào mắt,đương nhiên người ngoài nhìn vào đều biết,cậu thích Vương Túc Ngạn.

Phó Luật Hàm cũng không phủ nhận việc làm Lạc Khả giận,đưa bốn phần đồ ăn sáng đến coi như chuộc lỗi.Từ trong phòng tắm bước ra ngoài,ăn mặc chỉnh tề,Triệu Lệ Hoàng và Diệp Tư Hạ ngạc nhiên nhìn đàn anh vào phòng mình đưa đồ ăn,rồi leo lên giường trên của Lạc Khả.

Vệ Cát có Vương Túc Ngạn, Lạc Khả thì có Phó Luật Hàm, nhưng không ai chịu thừa nhận mối quan hệ này. Rồi rốt cục là làm sao? Diệp Tư Hạ dồn nén quá nhiều thắc mắc, thật muốn bới tung lên để tìm hiểu mà.

-Tiểu Hạ, Tiểu Hoàng, ăn sáng thôi!!

Ba người không tự nhiên ăn sáng, vì bầu không khí thực sự rất kì dị, nên ba người đem đồ ăn xuống canteen, để Lạc Khả và Phó Luật Hàm có không gian riêng.

Cửa phòng được đóng lại, căn phòng bây giờ chỉ còn hai người.

Không có người, không sợ gì cả, Phó Luật Hàm trực tiếp bế Lạc Khả đang giận dỗi từ giường trên xuống.

Cơ thể được nâng lên rất nhẹ nhàng, Lạc Khả nằm yên cho Phó Luật Hàm đặt xuống.

-Còn đau không? -Hắn ân cần hỏi.

Lạc Khả cúi gầm mặt, im lặng.

Chuyện là...

Phó Luật Hàm cùng Lạc Khả là anh em họ, mẹ của hai người họ là chị em, nhưng vì mẹ Lạc Khả là chị, nên cậu là anh họ của Phó Luật Hàm.

<10 năm=" trước=">

Vào một ngày đông tuyết rơi dày đặc trước Giáng sinh một ngày, Phó Luật Khiếu và Hiểu Minh dẫn con trai độc nhất của mình về nhà anh cả.

Dưới ánh đèn lập lòe, một đứa con trai đáng người nhỏ nhắn đang ngồi trước cái ao nghịch nghịch tuyết ở xung quanh. Thời tiết lạnh thấu xương, cậu bé mặc bốn lớp áo nhưng vẫn hắt xì liên tục. Cậu bé đó chính là Lạc Khả.

Xoa xoa túi sưởi ấm lên mặt vài cái, cậu bé bắt đầu đắp người tuyết.

Xung quanh vang lên những tiếng động kì lạ, gió thổi ngày một mạnh, làm bay mất cái mũ len mẹ đan cho cậu. Cây đèn cậu mang cũng vì gió mà vụt tắt, trước mắt là một mảnh tối om.

Lạc Khả sợ hãi cầm đầu chạy về phía trước, đụng phải cái gì đó, ngã nhào xuống mặt tuyết. Cậu hét lên một tiếng, tiếng hét quá lớn khiến người kia muốn điếc cả tai, nhanh tay bịt miệng cậu lại, kéo cậu ra chỗ sáng.

Là cậu mợ! Lạc Khả nhìn người con trai trước mắt, vậy người này hẳn là con trai họ.

Hiểu Minh thấy Lạc Khả liền nở nụ cười hiền hoà:

-Tiểu Hàm, đây là Lạc Khả, anh họ con đó! Còn đây là con trai cậu mợ, lớn hơn Tiểu Khả hai tuổi. -Hiểu Minh dịu dàng giới thiệu.

Mười một tuổi, một Phó Luật Hàm ương bướng, gương mặt anh tuấn kiêu ngạo đứng trước mặt Lạc Khả, đưa tay nâng cằm cậu lên:

-Anh họ sao lại nhỏ bé như vậy chứ? Chào, em là Phó Luật Hàm. Tên anh là gì? -Có chút không đồng ý khi làm em một người nhỏ hơn mình hai tuổi, nhưng Phó Luật Hàm vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng "anh".

Lạc Khả bị hành động của Phó Luật Hàm làm cho ngượng ngùng, đây không phải là cử chỉ của người lớn hay sao? Cậu mở miệng:

-Lạc Khả.

Hai con người này đã gặp nhau như thế.

Số lần cậu mợ cùng Phó Luật Hàm về nhà cậu chơi ngày càng tăng, Lạc Khả hầu như ngày nào cũng chạm mặt Phó Luật Hàm. Mấy tháng sau, cậu mợ phải đi nước ngoài gây dựng sự nghiệp, gửi Phó Luật Hàm cho ba mẹ cậu.

Phòng Lạc Khả bây giờ phải chia sẻ cùng Phó Luật Hàm,cả hai ăn chung,ngủ chung,sinh hoạt chung nhưng rất ít khi trò chuyện cùng nhau.

Có nhiều lúc Phó Luật Hàm chủ động đùa giỡn nói chuyện với cậu,cậu luôn ngoảnh đầu làm ngơ,đôi khi tỏ ra không thích.

Nhưng trong lòng Lạc Khả luôn loạn nhịp vì những lời nói đó,trò đùa đó.Và cậu biết,năm mười hai tuổi,cậu thích Phó Luật Hàm.

Tuy biết rằng Phó Luật Hàm chỉ là vui đùa,cậu vẫn ôm hi vọng.Nhưng hi vọng nhiều thì thất vọng nhiều.

Thích em hơn mình hai tuổi,mà người đó lại không hề hay biết.Giữa họ,Lạc Khả nghĩ,vẫn chỉ mãi mãi tồn tại quan hệ anh em,không hơn không kém.

Năm Phó Luật Hàm mười bốn tuổi quen bạn gái ở trên trường,Lạc Khả ghen tị.

Năm Phó Luật Hàm mười lăm tuổi đã biết đến quán bar,Lạc Khả ở nhà lo lắng.

Năm Phó Luật Hàm mười sáu tuổi kết giao với rất nhiều con gái,dẫn họ về nhà làm mấy chuyện Lạc Khả mặt đỏ tim đập.

Yêu đơn phương ba năm,chịu uất ức,buồn lo,đau khổ.

Phó Luật Hàm cao lớn anh tuấn,tính tình phóng khoáng,thành tích học tập hơn người,con gái theo như điều đó.

Lạc Khả thấp bé,lên cấp hai thì nói nhiều hơn,thân thiện hơn,được bạn bè rất yêu mến,nhưng tuyệt đối không thân thiện hơn với Phó Luật Hàm.

Cuộc sống của hai người họ vẫn diễn ra bình thường cho đến khi Phó Luật Hàm nhận được giấy báo đậu đại học nổi tiếng thành phố.Hắn muốn dọn vào kí túc xá ở trường.

Trong suốt một tuần cuối Phó Luật Hàm ở lại nhà Lạc Khả,hai người không nói với nhau câu nào.Mỗi sáng Lạc Khả sẽ thức dậy rất sớm đi đến trường,còn Phó Luật Hàm ngủ đến gần trưa mới dậy,tối lại đi chơi với bạn bè đến khuya mới về nhà.

Nếu không vì một số đêm Lạc Khả không ngủ được,nghe tiếng mở cửa của Phó Luật Hàm thì chính cậu cũng không cảm nhận được hai người đang sống chung một mái nhà.

Nhưng,vào ngày cuối cùng trước khi Phó Luật Hàm dọn đi,vài chuyện xảy ra khiến Lạc Khả phải trực tiếp đối diện tình cảm này.

Chiều tối hôm đó,Phó Luật Hàm về sớm.Nghe tiếng chuông cửa,Lạc Khả vội vàng chạy ra mở cửa,bên ngoài không chỉ có Phó Luật Hàm,theo sau hắn còn có một người con gái rất xinh đẹp.

Cô gái đó lễ phép chào hỏi mọi người,Lạc Khả nhìn cô ta bằng ánh mắt có thể phun ra lửa.Tại sao người đó lại đi cùng Phó Luật Hàm?

Phó Luật Hàm đưa cô gái đến trước mặt mọi người,lên tiếng giới thiệu:“Đây là bạn gái con”.

Đôi trai tài gái sắc tình chàng ý thiếp,Lạc Khả không nhìn được cảnh này,trực tiếp đi lên phòng,khoá cửa.

Đèn không bật,căn phòng tối tăm vang lên tiếng nước chảy nhỏ.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng xa,là cậu không đủ can đảm bộc lộ tình cảm của mình cho hắn biết.

Cậu đã khóc rất lâu,khóc đến hai mắt đỏ hoe.Đi vào phòng vệ sinh,nhìn mình trong gương,mắt sưng húp rất xấu xí!!!Chỉ vì tên chết tiệt đó!

Mãi loay hoay với mặt nước mắt nước mũi tèm lem,không để ý bên ngoài sáng đèn,vừa mới bước ra đã nhìn thấy Phó Luật Hàm đứng chờ ngoài cửa,tay cầm bộ quần áo.

-Anh vừa mới khóc?

-Không có.

Lạc Khả trả lời ngắn gọn rồi cúi đầu đi thẳng về phía giường,nằm phịch xuống giường.Phó Luật Hàm thấy vậy cũng không nói gì,đi tắm rửa.

Bị thấy rồi,làm sao đây?

Lạc Khả cầm điện thoại nghịch nghịch,đọc vài truyện cười nhưng không thể cười nổi.Nghe tiếng người kia mở cửa phòng tắm,Lạc Khả vội vàng để điện thoại về chỗ cũ,nghe người giả vờ ngủ.

Phó Luật Hàm mặc bộ đồ ngủ màu trắng bước ra ngoài,nhìn điệu bộ của người kia mà phì cười.Hắn đi đến bên giường,ngắm hàng mi đang run rẩy kia,nhẹ nhàng đặt lên đó một cái hôn phớt.

Cơ thể Lạc Khả run lên một cái,cậu càng nhắm tịt mắt lại,sợ rằng khi mở mắt ra những điều ngọt ngào như thế này sẽ tan biến.

Giữa một không gian yên tĩnh,giọng nói ấm áp đầy ôn nhu vang lên,gọi tắt cả các cung bậc cảm xúc trong lòng Lạc Khả:

“Nếu đến khi học đại học anh vẫn như bây giờ,hãy đến tìm em,em chờ anh...”

Nụ hôn lần thứ hai rơi trên trán Lạc Khả,cậu cảm nhận được đôi môi của Phó Luật Hàm in dấu ở trán cậu lâu hơn nụ hôn kia một chút.Rồi một bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc cậu,là một sự dịu dàng trước đây chưa hề có.

Tiếng bước chân xa dần,Lạc Khả biết,tối nay Phó Luật Hàm sẽ ngủ ở thư phòng.Bao năm nay đã quen có hơi ấm của người kia ở bên,bây giờ nằm một mình cảm thấy rất trống trải.

Người kia đã đi rồi.Không một nụ cười.

Một đêm khó ngủ.

Nhiều đêm khó ngủ.

Hai năm sau,nhận được kết quả thi,Lạc Khả vui mừng khôn xiết.Bây giờ,cậu là sinh viên đại học T.

Ngày đầu tiên nhập học,cậu may mắn quen được một người bạn tâm đầu ý hợp tên là Vệ Cát.Hôm đó cùng Vệ Cát xuống canteen,kết quả là vô tình thấy hần thân thiết khoác vai bá cổ một người con trai tóc nâu mắt xanh đặc biệt nổi bật,huyền thuyên không ngừng.

Nhìn thấy mình không những không lên tiếng chào hỏi mà còn sấp qua bắt chuyện cùng Vệ Cát.Mà Vệ Cát khá cao ráo,trắng trẻo,gương mặt đẹp thanh tú,dịch thị là mẫu hình Phó Luật Hàm ưa thích.

Hai năm không liên lạc với nhau nhưng Lạc Khả vẫn âm thầm theo dõi Phó Luật Hàm.Biết hần nam nữ đều chơi đùa,không chứa ai,thay người yêu như thay áo,lòng lo lắng không thôi.

Ngày thứ hai nhập học,cha mẹ Phó Luật Hàm từ Mỹ trở về,hắn vì thế mà về nhà cậu một chuyến.Hắn và cậu cùng nhau đến thư viện mượn vài cuốn sách rồi ra xe về nhà.

Hắn dùng giọng điệu đùa giỡn,dụ dỗ con nhà lành trên chóc cậu,y hết năm xưa.Nhưng có một điểm khác,hắn rất tự nhiên xoa đầu,ôm ấp làm bác tài cũng lấy làm lạ.

Về đến nhà,Phó Luật Hàm vui vẻ đoàn tụ cùng Phó Luật Khiếu và Hiểu Minh.Mẹ cậu Hiểu Tuệ làm rất nhiều đồ ăn,mời họ ở lại dùng cơm.

Hắn dùng cơm xong,theo ý cha mẹ ở lại qua đêm.Lạc Khả nghĩ đến mình và hần một lần nữa được ngủ chung phòng,lòng vừa hồi hộp vừa có chút chờ mong.

Lạc Khả tắm xong thì nhường phòng tắm cho Phó Luật Hàm.Trên người cậu mặc một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt có hình con heo rất đáng yêu,ngồi trên giường sấy tóc.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào,chẳng mấy chốc Phó Luật Hàm đã tắm xong.Hắn quần chiếc khăn tắm quanh hông,trên cổ cũng có một cái để lau đầu.

Hai năm,Phó Luật Hàm cao lên không ít,thân hình hần cao lớn,trắng nhưng rất săn chắc,Lạc Khả ghen tị nhìn chằm chằm cơ ngực người kia không chớp mắt.

Phó Luật Hàm đi qua ngồi bên cạnh cậu, đưa tay sờ tóc, cất giọng từ tốn:

-Bây giờ anh đã có câu trả lời chưa?

Câu hỏi làm Lạc Khả ngạc nhiên, hỏi như vậy, không lẽ hai năm trước biết mình không ngủ rồi cố tình nói cho mình nghe hay sao?

-Có thích em không?

Phó Luật Hàm tiếp tục hỏi.

-Không...không có....thích...

-Trả lời sớm như vậy sao.

Thuận thế đẩy Lạc Khả xuống giường, hai tay bị Phó Luật Hàm nắm chặt lại:

-Anh là đồ biệt nữ sao? Thích mà không nói, có phải là đàn ông không hả? Hai năm trước ai vì em dẫn bạn gái về mà ngồi khóc một mình? Nếu em yêu rồi lấy người khác, anh sẽ đi tự tử hay sao???

Một tràng mắng mỏ dài nói ra hết tâm sự của hai người, Lạc Khả bị nói trúng tim đen, hai tai đỏ ửng, tay nắm chặt lại, mắt vì xấu hổ mà không dám nhìn thẳng vào người đối diện.

-Anh thực sự không có thích em? Một chút cũng không thích??-Giọng nói của Phó Luật Hàm đột nhiên lạnh băng.

-Không phải ý đó!

-Vậy ý anh là sao? Cho anh thời hạn ba ngày, cho em một câu trả lời thích đáng.

Nói xong Phó Luật Hàm bật dậy đi ra thư phòng để lại Lạc Khả rồi ren đến vò đầu bứt tóc.

Nói, không nói, nói, không nói, nói, không nói.... Trong đầu Lạc Khả chỉ có mấy chữ này, lặp đi lặp lại suốt đêm.

Ngày thứ ba nhập học, sau sự kiện tặng quà của Vệ Cát, Lạc Khả biết được hôm nay là sinh nhật Vương Túc Ngạn. Thế nên giờ ra về hôm nay, mọi hôm trên xe hai người bây giờ có ba người.

Đi ăn ở một nhà hàng sang trọng, cả ba ghé qua một cửa hàng, Phó Luật Hàm vào trong lựa quà, hai người Lạc Khả và Vương Túc Ngạn đứng ở ngoài chờ.

Người này là gì mà Phó Luật Hàm đích thân đi mua quà sinh nhật? Sinh nhật hằng năm của mình đều không tổ chức, hẳn cũng chẳng đoái hoài.

Phó Luật Hàm từ cửa tiệm kia đi ra, tay cầm hộp quà nhỏ đưa cho Vương Túc Ngạn, hoàn toàn không để ý đến còn một người đang ầm ứ. Hai người khoác vai nhau, hẳn hôn một cái chúc lên mặt Vương Túc Ngạn.

Bất ngờ nổi tiếp bất ngờ, máu Lạc Khả đã lên tới não. Hành động đi trước lí trí, cậu chạy lên phía trước giật mạnh tay Phó Luật Hàm, áp môi mình lên môi hắn. Nụ hôn chóng vánh nhanh chóng kết thúc khiến Phó Luật Hàm vẫn còn vương vấn.

Môi Lạc Khả rất mềm, đúng như trong tưởng tượng của hắn!

-Hàm là của tôi, đừng có mà thân thiết như thế!!!!!!

Cậu không thể không chế mà gào lên, xả hết ghen tuông trong lòng, sau đó quay sang nhìn Phó Luật Hàm.

-Đây là câu trả lời.-Phó Luật Hàm bị kéo xồng xộc đi, trên môi nở nụ cười ranh mãnh, còn nháy mắt vài cái với Vương Túc Ngạn.

Cá cần câu rồi! Cuối cùng cái bẫy hắn giăng ra đã đạt kết quả như mong đợi. Lạc Khả không chủ động, hẳn phải làm cho Lạc Khả chủ động thôi!

Haizz, hai cái con người này, Vương Túc Ngạn thở dài, tay quệt lên má. Giời ạ! Hôn có cần nhiệt tình thế này không, còn dính nước miếng đây này!

P/s: Chương này dài gấp rưỡi các chương khác ấy, và chuyện nó là như thế đấy ạ. Là lưu manh phúc hắc công x ngạo kiều biệt nữ thụ í hehehe!

Chương sau sẽ có một màn H nhẹ nhẹ của cp phụ, đồng thời cp chính sẽ có bước chuyển biến lớn đóa.

11. __chương 11:tôi Muốn Theo Đuổi Anh__

Cùng nhau đi về nhà, miệng Phó Luật Hàm không thể ngừng cong lên, cứ mỉm cười mãi làm Lạc Khả cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vừa rồi cậu đã làm gì kia chứ? Là hôn người ta đó, còn nói mấy câu rất mất mặt nữa.

Hai người đi vào trong nhà, một người đi rất tự nhiên thoải mái, còn người kia thì cứ lè mề chậm chạp, đứng cũng không được mà đi cũng không xong.

Hôm nay ba mẹ Lạc Khả và ba mẹ Phó Luật Hàm đi thăm mộ ông ngoại, chỉ có hai người họ ở trong nhà.

Cất giày lên kệ, Phó Luật Hàm kéo Lạc Khả lên ghế sofa, hôn một cái lên môi cậu. Lạc Khả không kịp thích ứng, chỉ biết trợn mắt nhìn Phó Luật Hàm.

Nụ hôn sâu dần, Lạc Khả bị hôn đến hoa cả mắt. Nhẹ nhàng tách môi cậu ra, hần đưa lưỡi vào bên trong khuấy đảo một trận.

Khi đã hôn đủ, Phó Luật Hàm dời khỏi môi cậu, từ tốn nói:

-Rõ ràng là thích em mà! Em thể hiện tình cảm của mình nhiều như vậy, anh cũng nên đáp lại một chút chứ?

-Em thích anh, đến nước này anh còn không nhận ra sao?

-Th...thích???

Phó Luật Hàm thích cậu! Hần nói hần thích cậu! Tâm tình Lạc Khả đột nhiên hưng phấn, vừa nãy mình và hần mới hôn nhau. Ách!Còn là hôn kiểu Pháp!

Phó Luật Hàm nhìn gương mặt trì độn của Lạc Khả, cuối cùng cũng hiểu. Trước đây quen nhiều bạn gái cùng con trai như vậy, chính là muốn Lạc Khả chậm tiêu này ghen. Nhưng rốt cuộc ghen mà không biểu hiện ra mặt gì hết!!!

Nếu không nói thẳng ra, anh ấy sẽ ngu ngốc không nhận ra tình cảm của mình cả đời luôn hay sao? Như vậy rất không tốt, bị động quá sẽ không thú vị. Sau này phải làm anh ấy chủ động nhiều hơn nữa!!!

-Vậy bây giờ anh nói đi... Có thích em hay không?

-Có.

-Đừng...đừng xưng em nữa...không được tự nhiên...

-Vậy gọi ngược lại đi!

Nói xong Phó Luật Hàm đặt môi mình lên môi Lạc Khả, hôn cuồng nhiệt. Hai cánh môi nóng rực áp sát vào nhau,đốt lên ngọn lửa trong Phó Luật Hàm.

Lạc Khả nhắm mắt tận hưởng nụ hôn của Phó Luật Hàm, chủ động vươn đầu lưỡi đáp lại.

Tay Phó Luật Hàm từ từ dời xuống áo sơ mi của Lạc Khả, động tác chậm rãi cởi từng cúc áo. Khi Lạc Khả thấy nửa thân trên mình lạnh lạnh thì chiếc áo sơ mi đã rơi xuống sàn từ lúc nào.

-Anh...nếu làm...thì nhẹ một chút...em sợ đau.

-Được, anh sẽ làm rất nhẹ nhàng.

Hôn trên trán trán an cậu, Phó Luật Hàm cởi hết tầng quần áo trên người mình. Rồi đưa tay cởi quần tây của Lạc Khả khiến cậu mặt mày đỏ au, không nhúc nhích để mặc cho Phó Luật Hàm hành động.

Toàn thân trần trụi của Lạc Khả hiện ra trước mắt Phó Luật Hàm, hai đầu ngực bị Phó Luật Hàm vuốt ve liên tục thẳng đứng.

Phó Luật Hàm dùng tay bắt lấy bộ phận đang có phản ứng của Lạc Khả, nhẹ nhàng xoa nắn làm Lạc Khả bật ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Rất nhanh Lạc Khả đạt đến cao trào. Dùng chất lỏng Lạc Khả vừa mới tiết ra, Phó Luật Hàm nhẹ nhàng dò thám nơi kia, khi đã nở rộng sẵn sàng mới thay ngón tay bằng một thứ khác.

-Ừm...Đau...Đau quá...

Cảm giác như bị xé rách khiến Lạc Khả sợ hãi kêu đau. Lạc Khả nắm chặt drap giường, giãy giụa hai chân. Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng của cậu, thực sự rất đau!

Phó Luật Hàm chỉ mới tiến vào một phần ba cũng không hề dễ chịu, hôn Lạc Khả trấn an. Lạc Khả chìm đắm vào nụ hôn ngọt ngào, cơ thể cũng dần dần thả lỏng.

Đến khi đã hoàn toàn lấp đầy cơ thể Lạc Khả, Phó Luật Hàm thở dốc một hơi, bắt đầu luật động. Sau vài lần đưa đẩy mạnh mẽ, Phó Luật Hàm bắn vào trong cơ thể Lạc Khả, Lạc Khả không nhịn được run rẩy, bắn ra lần hai.

Toàn thân Lạc Khả mệt mỏi dựa vào ngực Phó Luật Hàm, nhỏ giọng nói:

-Em mệt, em muốn đi tắm.

-Được, vì em là lần đầu, lần sau không chỉ một lần đâu.

-Còn có lần sau? Anh mà không biết tiết chế, đừng hòng có lần sau! - Lạc Khả ngược mắt lườm người kia.

-Chà! Vẫn còn sức đâu khẩu với anh sao? Thế thì làm tiếp một lần nữa đi! - Phó Luật Hàm cúi xuống hôn Lạc Khả, hôn xong thì cười gian manh.

-Vô sỉ! Mặt dày!

Lạc Khả giơ tay đánh vào ngực Phó Luật Hàm như đang làm nũng. Phó Luật Hàm bế Lạc Khả vào phòng tắm, tốt bụng tắm hộ Lạc Khả, sẵn tiện ăn chút đậu hủ.

Sau đó kết quả là Lạc Khả ngủ đến tận buổi tối, cố gắng lê người đến kí túc xá trong tình trạng đi đứng không được tốt cho lắm.

Ở dưới canteen, Vệ Cát cùng Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng trở thành hội các ông tám, nhưng chung quy chỉ có Tiểu Hạ của chúng ta nói là chính.

-Này, cậu nghĩ thử xem, hai người đó ở trong kí túc xá sẽ làm cái gì?

-Tôi thấy hai người đó rất mờ ám nha, nói không chừng là người yêu đó! Bây giờ nam yêu nam rất nhiều mà, không phải sao??

Một bên Triệu Lệ Hoàng gật gù nghe Diệp Tư Hạ huyền thuyên, không có biểu tình gì đặc biệt. Còn bên này Vệ Cát vì rất quan tâm đến chuyện tình yêu nam-nam nên cũng lắng nghe rất tập trung.

-Mấy cậu thấy việc hai đứa con trai yêu nhau thì như thế nào? - Vệ Cát nghe xong thì lên tiếng hỏi.

-Tôi thấy chuyện này rất bình thường. Xã hội tiên tiến, đồng tính đa phần được mọi người ủng hộ. Tôi bây giờ không có hứng thú với con gái, có thể cũng thích con trai không chừng.

Câu trả lời của Diệp Tư Hạ khiến hai người kia phì cười, tên này quả nhiên nghĩ gì nói đó, tuy hơi thẳng tính nhưng không làm người ta chán ghét.

-Còn cậu thì sao? - Vệ Cát quay sang Triệu Lệ Hoàng.

Triệu Lệ Hoàng chống cằm trầm mặc một lúc, mới chậm chậm trả lời:

-Tôi là gay. Chuyện này dĩ nhiên là tôi ủng hộ rồi.

-Cái gì???? - Hai người Vệ Cát và Diệp Tư Hạ đồng thanh nói to, kinh động đến các sinh viên xung quanh.

Thấy các sinh viên nhìn mình chằm chằm, Vệ Cát đứng lên cúi đầu xin lỗi. Ngồi xuống, giọng cậu cũng chuyển tông:

-Cậu nói thật à?

Triệu Lệ Hoàng gật đầu, cầm ly cà phê từ tốn uống.

Vệ Cát nãy giờ vẫn ngạc nhiên, dạo này...gay có vẻ nhiều nhỉ???

Cậu nghĩ đến Vương Túc Ngạn, lòng không nhịn được mà nhộn nhạo. Thích hẳn, cậu vẫn không biết có nên nói không.

Khi Diệp Tư Hạ đi vệ sinh, Vệ Cát mới hỏi Triệu Lệ Hoàng.

-Tiểu Hoàng, tôi có điều muốn hỏi.

Triệu Lệ Hoàng nhìn Vệ Cát:

-Cậu nói đi.

-Thích một người, nếu là cậu, cậu có thổ lộ với người ta không?

-Người cậu thích là con trai? - Triệu Lệ Hoàng tinh ý hỏi.

Sao Triệu Lệ Hoàng này lại thông minh thế nhỉ? Trả lời cái này, xấu hổ chết đi được. Vì hẳn là gay, nói vấn đề này sẽ tốt hơn nói với Diệp Tư Hạ.

Chần chừ một hồi lâu, Vệ Cát mới lí nhí trả lời:

-Ừm, đúng vậy...

-Đối tượng là Vương Túc Ngạn sao?

Tên này cái gì cũng biết thế??? Chuyện mình thích Vương Túc Ngạn rõ đến thế sao? Ngay cả Phó Luật Hàm hình như cũng biết...

-Ừm. - Nói ra được chữ này, mặt Vệ Cát đã đỏ lên trông thấy.

-Nếu là tôi, tôi sẽ nói. Thích người ta là phải chủ động theo đuổi, đó là phong cách của tôi.

-Cảm ơn.

Vệ Cát đi hỏi ý kiến xong thì phóng nhanh lên phòng kí túc xá. Cậu vừa đi vừa suy nghĩ, mình nên chủ động theo đuổi Vương Túc Ngạn.

Cậu nhớ đến một câu nói của Vệ Bạch : “Hạnh phúc không tự nhiên mà có, muốn có nó, chúng ta phải chủ động đi tìm.”

Vệ Cát quyết định sau khi gương mặt hết nổi mẩn đỏ, cậu sẽ đi bày tỏ với người ta. Phải lạc quan lên, phải cố gắng lên!!! Fighting!

Mặt trời đã lên cao, hôm nay là một ngày nắng đẹp, không còn nắng mưa thất thường như ngày hôm qua.

Lại gần phòng mình, Vệ Cát nghe tiếng thở dốc đầu đây. Tiếng thở đó rất ám muội khiến cậu rùng mình, mới sáng sớm đã có người động dục rồi sao?

Cậu tá hỏa khi phát hiện tiếng hai người con trai rên rỉ trong phòng của mình. Thấp thỏm áp sát tai vào cửa, quả nhiên âm thanh rất sống động.

Trong phòng chỉ có Lạc Khả và Phó Luật Hàm, lẽ nào hai người đang ở trong làm chuyện “ấy ấy”? A a a, hai người này không biết kiềm chế mà về nhà làm sao, may mà mình lên trước, không biết nếu Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng nghe được thì bầu không khí sẽ như thế nào?

“Ừm...a...ân...” Mấy tiếng rên rỉ phát ra rất giống tiếng Lạc Khả, Vệ Cát mặt đỏ tim đập, muốn vào phòng thay đồ mà không dám, chỉ biết đứng trước cửa phòng.

-Này!

Một cái vỗ lên vai làm Vệ Cát giật thót. Cậu run lên ôm lấy ngực, thở ra một tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn người kia. Nhưng khi quay lại, gương mặt Vương Túc Ngạn sờ sờ trước mắt.

-Lần sau anh đừng hù tôi như thế được không? Tôi có tiền sử bị bệnh tim đấy!

Vương Túc Ngạn nhìn phòng cậu, dĩ nhiên cũng nghe được mấy thứ tiếng xấu hổ kia, thở dài.

-Luật Hàm chắc là nhìn hơi lâu, chúng ta đừng ảnh hưởng đến việc tốt của người khác. Đi thôi!

Kéo cậu vào phòng đối diện, Vương Túc Ngạn lúc này mới để ý tới gương mặt Vệ Cát. Hắn đưa tay cởi mắt kính và khẩu trang của cậu xuống, bóp hai má cậu.

-Bị làm sao?

-Đừng nhìn,tôi đang bị dị ứng. - Vệ Cát vội vàng che mặt lại, tình trạng gương mặt cậu đang rất tệ, cậu không muốn hắn thấy mình như vậy.

Thấy hắn đứng lên đi về phía tủ, cậu có chút rầu rĩ, có phải hắn nghĩ mình rất phiền?

Vương Túc Ngạn quay trở lại với một hộp thuốc.

-Lại đây, ngồi xuống.

Đi lại giường của Vương Túc Ngạn, Vệ Cát ngoan ngoãn ngồi xuống mép giường.

Hắn đột nhiên ngồi xích lại, mở hộp thuốc, quét một ít thuốc lên tay, cúi người nhẹ nhàng thoa lên mấy cái mẩn đỏ.

Biểu hiện của hắn rất nghiêm túc, Vệ Cát nóng mặt lên vì hành động thoa thuốc đó.

Hắn cứ như thế,cậu cảm thấy...cậu ngày càng thích hắn rồi!

Tình cảm không thể khống chế mà ngày một tăng lên.

-Sao lại dị ứng? - Hắn vừa thoa vừa hỏi.

-Ăn hải sản!

-Đáng đời!

Anh đừng có lúc nào cũng phá hoại bầu không khí lãng mạn có được hay không? Lần ở thư viện cũng thế!

-Xong rồi!

-Cảm ơn anh. - Cậu khẽ nói,vì ngượng ngùng mà mặt ửng hồng.

Hắn đi cất hộp thuốc, nhìn theo bước chân của hắn, cậu hạ quyết tâm làm một việc mà ai cũng biết là gì đấy.

-VƯƠNG TÚC NGẠN!TÔI THÍCH ANH!TÔI MUỐN THEO ĐUỔI ANH!

Dùng hết can đảm nói ra những lời này, hai tai Vệ Cát đã đỏ như sắp sung huyết.

Hắn nghe lời thổ lộ của cậu,nói lại một câu:

-Tôi muốn chờ xem em theo đuổi tôi như thế nào.

Sau đó Vương Túc Ngạn đi vào phòng tắm, Vệ Cát lơ mơ thấy được khóe môi Vương Túc Ngạn hơi giương lên.

P/s:Hự, lần đầu viết H, thấy kì kì sao ấy...

12. __chương 12:kể Hoạch Theo Đuổi Khỏi Than Khó Tính__

Vệ Cát ngồi trên giường của Vương Túc Ngạn, bất ngờ trước câu trả lời của hắn. Nói vậy là, hắn đồng ý lời thổ lộ của mình rồi?

Tôi muốn chờ xem em theo đuổi tôi như thế nào...

Được rồi Vương Túc Ngạn, em sẽ bắt đầu theo đuổi anh từ ngày mai!! Anh chờ đi, cho dù anh có trưng ra bộ mặt than thối ấy em cũng sẽ không bỏ cuộc!!!

Trong lòng Vệ Cát dâng lên quyết tâm hơn bao giờ hết.

Ngăn chặn tâm tình hỗn loạn của mình, Vương Túc Ngạn xả nước lạnh toàn thân, khi nhìn đôi mắt đỏ, hắn không thể nào không cho cậu một cơ hội.

Hắn sớm đoán được, Vệ Cát thích hắn. Mỗi lần hắn thân mật với cậu một chút, cậu sẽ đỏ mặt. Khi hắn dội một gáo nước lạnh sau khoảnh khắc thân mật đó, hắn nhận ra sự thất vọng trong đôi mắt cậu.

Lúc đầu chỉ là trêu đùa, nhưng sau khi hắn nhận được món quà sinh nhật đó, ý định ban đầu đã thay đổi. Phải, hắn đã rung động.

Hôm nay, nhìn thấy cậu bị dị ứng mà nổi mẩn đỏ, đôi mắt không như gấu con đáng yêu thường ngày mà giống một con gấu trúc, nhưng chung quy vẫn rất đáng yêu, hắn lo lắng tìm thuốc thoa cho cậu. Chỉ là, hắn không muốn biểu lộ sự lo lắng của mình cho cậu biết.

Khi cậu nói với hắn cậu thích hắn, muốn theo đuổi hắn, hắn kích động muốn hôn môi người kia. Nhưng trước giờ năng lực kiềm chế của hắn vẫn rất tốt, vì thế sau khi nghe cậu bày tỏ mối vội vàng vào trong phòng tắm.

Năm đó tổn thương quá sâu khiến hắn mất niềm tin vào những lời bày tỏ chớp nhoáng, nhảm chán. Hắn hơi hột, lạnh nhạt với những kẻ đó, nhưng với cậu, hắn có thể thấy được sự chân thành.

Hắn, Vương Túc Ngạn, muốn bắt đầu lại một lần nữa. Hắn biết dù khoảng cách từ thích đến yêu là rất xa, nhưng hắn nguyện ý.

Vệ Cát ngồi ở ngoài nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, cậu không biết làm gì, chỉ nhìn trân trân cửa phòng.

Nhìn quanh phòng, Vệ Cát phát hiện ra một điều thú vị là Vương Túc Ngạn cũng nằm ở vị trí y hệt cậu, cũng là giường bên trái, ở dưới. Giường của Vương Túc Ngạn rất ngăn nắp, chăn gối được xếp gọn gàng, còn có một con gấu bông để ở đầu giường.

Vương Túc Ngạn cũng thích mấy thứ đồ dễ thương như vậy sao?

Nhưng vài thứ chương mắt xuất hiện trước mặt Vệ Cát làm hai mắt cậu tối sầm lại. Hàng loạt gói quà lớn nhỏ nằm ngổn ngang trải dài dưới chân giường, còn có rất nhiều phong thư đầy đủ màu sắc.

Điều bây giờ mới nghĩ tới, Vương Túc Ngạn mang nét đẹp của con lai, đẹp trai lãng tử thu hút rất nhiều nữ sinh, không chừng còn có vài nam sinh. Mỗi lần Vương Túc Ngạn đi qua khu nào, lập tức khu ấy nhộn nháo, ánh mắt mê luyến có ở khắp mọi nơi. Vả lại, hôm qua còn là sinh nhật hắn, có phải người chờ tặng quà cho hắn xếp cả mấy hàng dài không?

Không thể để mấy người đó tác oai tác quái, phải dùng tình cảm nhiệt tình của mình đốt cháy khối than đó luôn! Để không ai được lại gần anh ấy nữa.

Vệ Cát nhíu mày, đứng lên gõ cửa phòng tắm.

“Có chuyện gì sao?” Rồi đột nhiên cánh cửa bật mở, Vương Túc Ngạn nhìn cậu, kí đầu cậu một cái.

Vương Túc Ngạn vừa mới tắm xong, quần áo loà xoà vì mặc vội. Vệ Cát nhìn hắn không chớp mắt, Vương Túc Ngạn tốt bụng để cậu ngắm một chút.

Cậu tiếp tục nhúu mày, kéo hẳn ra, chỉnh cái áo còn vướng trong quần, tức giận chất vấn.

“Hôm qua có bao nhiêu nữ sinh tặng quà cho anh?”

Chà, ra dáng bà xã đang ghen rồi hay sao.

“Rất nhiều, tôi không nhớ hết.” Mắt Vương Túc Ngạn dừng lại ở đồng quà “Em đang ghen?”

Vệ Cát lập tức đỏ mặt, thừa nhận chuyện mình đang ghen, giọng điệu hùng hổ.

“Đúng vậy. Em thích anh, dĩ nhiên em có quyền ghen.”

“Tôi rất khó tính, theo đuổi tôi thực sự rất mệt đấy. Tôi thích người yêu...”

“Thích người như thế nào???”

“Hợp với tôi, người tung kẻ hứng.”

Thế nào là “người tung kẻ hứng”? Vệ Cát còn đang nghĩ ngợi, Vương Túc Ngạn lên tiếng nhắc nhở.

“Gần bảy giờ rồi đấy, về phòng đi! Hai người kia chắc cũng giải quyết được một lần rồi!”

Sợ tình huống xấu hổ tái diễn một lần nữa, Vệ Cát chạy ra cửa, nhưng dừng chân nhớ lại gì đó, cậu quay lại hôn lên má Vương Túc Ngạn.

“Anh phải nhớ là em đang theo đuổi anh đó!” Rồi vọt đi mất.

Nụ hôn đầu tiên của Vệ Cát, Vương Túc Ngạn sờ má, xuất hiện một nụ cười hiếm thấy.

Hắn soạn sửa cặp sách, tìm một chai soda, tâm trạng ở mức rất tốt đi đến trường.

Ở phòng bên kia, cuối cùng hai người kia “chiến đấu” đã xong, căn phòng trở nên yên tĩnh hơn. Vệ Cát bên ngoài không còn nghe thấy âm thanh xấu hổ đó, không được tự nhiên gõ cửa.

Phó Luật Hàm ở bên trong sức lực dồi dào hoàn toàn đối nghịch với vẻ mặt mệt mỏi của Lạc Khả, biết người ở ngoài là Vệ Cát, đi ra mở cửa.

Cạch! Cửa vừa mở ra thì Phó Luật Hàm đã nhận được một cái lườm đầy khó chịu.

“Anh muốn để cho cả thiên hạ biết anh ở trong phòng kí túc xá của tôi làm mấy chuyện này hay sao?”

“Không chỉ hai người một đâu, tôi nghe hai người làm cũng phát mệt đấy này. Còn hại tôi không vào thay đồ được!”

“Lần sau muốn thì tìm căn phòng nào có cách âm tốt một chút, chẳng hạn như phòng nhạc ấy, nhờ đâu có ai nghe được nữa thì đừng trách tôi không nói trước!”

Vệ Cát làm một mạch ba hơi xong, ánh mắt lo lắng chuyển đến Lạc Khả, chắc cậu ấy mệt chết đi, la lớn như thế...

Cậu đem đồ vào phòng tắm thay đồ, Phó Luật Hàm nhìn cậu hành động nhanh như một cái máy, người này từ khi nào thì nói với mình nhiều như vậy?

Phó Luật Hàm đắp chăn lại cho Lạc Khả, dịu dàng hôn lên tóc cậu. Lạc Khả mệt mỏi, nhắm mắt đi ngủ. Yên tâm rời khỏi phòng 113, Phó Luật Hàm dặn Vệ Cát xin nghỉ một buổi cho Lạc Khả, đem về thêm mấy câu nói hăm dọa của cậu.

Vệ Cát hôm nay học tiết thực hành, không cần mang cặp. Cậu mặc áo sơ mi trắng, đi lên lớp học. Vào lớp đã nhìn thấy Diệp Tư Hạ vẫy tay ra hiệu, cậu đi vào, ngồi xuống máy tính bên cạnh cậu ta.

Một số sinh viên thấy cậu đeo mắt kính cùng khẩu trang, chạy qua hỏi han nhiệt tình, Vệ Cát vui vẻ trả lời, thiện cảm của họ đối với Vệ Cát tăng lên không ít. Họ cảm thấy, Vệ Cát này không những gương mặt rất đáng yêu mà cách nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

“Làm gì mà lâu tới vậy? Mọi hôm tôi thấy cậu đến sớm mà? Mà Lạc Khả đâu, sao không thấy cậu ấy?” Diệp Tư Hạ tay lướt chuột lên mạng, thuận miệng hỏi Vệ Cát.

Nhắc đến Lạc Khả, Vệ Cát lại nhớ đến mấy chuyện không được trong sáng cho lắm, bịa ra một cái cớ nói giúp cho Lạc Khả.

“Lạc Khả ngủ dậy liền bị sốt li bì, nên tạm thời không đi học được. Tí nữa giáo sư vào lớp, tôi sẽ xin nghỉ cho cậu ấy!”

“Thì ra là vậy, cậu ấy dạo này, cũng hay bệnh vặt quá đi...” Triệu Lệ Hoàng ý vị thâm trường nói.

Tiết thực hành này là do thầy Lâm chủ nhiệm của bọn họ trực tiếp giảng dạy. Tiết học diễn ra khá sôi nổi, Vệ Cát không thể phủ nhận thầy dạy rất rất hay, các thao tác máy tính thuần thục đến không thể tin nổi.

Tuy rằng Vệ Cát chưa học qua nhiều các kĩ thuật IT, nhưng cũng là dân công nghệ số cùng khả năng quan sát nhạy bén, Vệ Cát hoài nghi thầy Lâm có phải đơn thuần là thầy giáo dạy tin học hay không.

Dù sao đó cũng là chuyện của người ta, không liên quan đến mình. Thầy dạy giỏi, cậu dễ tiếp thu, vậy là được. Hôm nay Vệ Cát học được rất nhiều điều, cậu chăm chú nhìn các thao tác của thầy Lâm Viễn khi chỉnh máy hay khi không dạy các bước cho học trò, không tài nào bắt chước được, rất nhanh.

Hai tiết trôi qua, nắng bắt đầu chói chang, phòng máy bị hư máy lạnh, nóng đến phát sốt. Vệ Cát cực kì không thích mùa thu, nó lãng mạn thì lãng mạn thật, nhưng thời tiết thì thay đổi xoành xoạch liên tục.

Giờ ra chơi, Vệ Cát đi về kí túc xá thăm Lạc Khả. Trong đầu cậu lúc này hiện lên một bản kế hoạch mấy việc cần làm để chuẩn bị Vương Túc Ngạn. Gì mà hợp với chẳng không hợp, cậu nghĩ mình phải lên mạng tham khảo ý kiến một chút.

Hì, chương này ngắn như vậy thôi, mai sẽ up bù.

13. __chương 13:anh Là Con Rùa Rụt Cổ__

Đi lại trong sân trường, đến gần bảng thông báo thì Vệ Cát thấy có một đám đông đang bu lại quanh đó, bàn tán vô cùng sôi nổi.

Vì thời gian giờ ra chơi không nhiều, Vệ Cát phải về kí túc xá nên không muốn chạy lại xem bên kia có gì. Cậu len nhanh qua đám đông đó, muốn ghé qua canteen mua đồ ăn cho Lạc Khả.

Mua một cái bánh mì và một hộp sữa, cậu đi lên phòng.

Ở bên trong Lạc Khả vẫn còn đang ngủ, Vệ Cát lay lay Lạc Khả, đánh thức cậu dậy nhưng Lạc Khả vẫn còn ngủ rất say.

Vệ Cát để đồ ăn trên bàn kèm theo một tờ giấy rồi trở về phòng học.

Ngày này bình thường không thể bình thường hơn. Học buổi sáng xong thì học buổi chiều, buổi tối về phòng thì Lạc Khả cũng đã tỉnh, thức ăn cũng được chén sạch.

Bốn người hôm nay ai làm việc nấy, không cùng nhau đi ăn chơi được. Diệp Tư Hạ có hẹn với bạn cấp ba, Lạc Khả ở trong phòng bật máy tính online game. Triệu Lệ Hoàng bận rộn soạn bài về đề tài khoa học, còn Vệ Cát thì chuẩn bị cho bài phỏng vấn vào ngày chủ nhật.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua cũng rất tốt, nhưng đột nhiên bình lặng như thế khiến Vệ Cát không hề thoải mái chút nào, đặc biệt là, mấy ngày nay cậu không hề thấy Vương Túc Ngạn.

Khi nào ra khỏi phòng cũng vô thức nhìn sang phòng đối diện nhưng chỉ thấy Phó Luật Hàm hoặc hai người bạn cùng phòng. Xuống canteen luôn nhìn đảo đác xung quanh, nhưng vẫn là không có.

Vương Túc Ngạn, anh trốn rụt cổ ở nơi nào rồi hả?

Mà Vệ Cát lại không có số điện thoại của Vương Túc Ngạn, không biết làm sao liên lạc với hắn. Cậu muốn hỏi Phó Luật Hàm, nhưng không biết mở miệng thế nào, mấy hôm trước còn mắng hắn thậm tệ như vậy, mình mà như chưa có gì xảy ra mặt dày đến hỏi hắn liệu hắn có cho mình một ánh không?

Điều này làm Vệ Cát phiền muộn không thôi. Cậu có nhờ Lạc Khả hỏi Phó Luật Hàm, nhưng trớ trêu thay Lạc Khả và Phó Luật Hàm đang trong thời gian chiến tranh lạnh sau cái buổi sáng kia.

Cuộc phỏng vấn hội học sinh dời lại hai tuần với lý do nhà trường có nhiều phong trào cần triển khai vào đầu năm. Sau một tuần học ở đây, Vệ Cát thấy chất lượng giáo dục rất tốt. Mai là chủ nhật, vì không phỏng vấn nên cậu đến nhà trọ của Vệ Bạch đang ở.

Nghĩ thế, Vệ Cát gửi một mail sang cho Vệ Bạch.

*

Chủ nhật...

Đồng hồ chỉ hơn mười giờ sáng, nắng lên lọt qua khe cửa sổ chiếu vào phòng đến chói mắt, Vệ Cát mới kết thúc quá trình ngủ nướng của mình.

Thức dậy thấy xung quanh mọi người đã đi đâu hết, chỉ còn một mình mình trong phòng, ngược mắt nhìn cái đồng hồ bên cạnh, cậu lập tức giật mình, cơn buồn ngủ cũng biến mất.

Vệ Cát vội vã thay đồ rồi leo lên xe buýt đi đến nhà trọ của Vệ Bạch, miệng nhai nhồm nhoàm cái bánh mì chà bông.

Ngồi bên cạnh Vệ Cát trên xe buýt là một cô gái trẻ, khá xinh xắn, lớn tuổi hơn cậu. Cô ấy có vẻ đang rất gấp, gương mặt lộ rõ vẻ khẩn trương, cứ loay hoay mãi, vô tình hươ tay làm rơi cái bánh mì của Vệ Cát xuống sàn xe.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Vệ Cát trong lòng tiếc nuối cái bánh mới gặm được một nửa, cười cười trả lời.

“Không sao!”

“Lát nữa cậu có xuống trạm số 5 không, nếu cậu xuống trạm đó, tôi có thể mua một cái bánh khác cho cậu!”

Cô gái nhìn Vệ Cát hỏi, không khỏi thấy nụ cười của cậu rất thu hút. Vệ Cát nghe vậy liền xua tay tỏ ý từ chối.

“Thực sự không cần đâu, chỉ là một cái bánh mì hơn năm tệ thôi, hơn nữa tôi một lát xuống trạm số 4.”

“Cậu tên là gì?”

“Tôi tên Vệ Cát.”

“Tôi tên Mạc Diên, rất vui được làm quen.”

Chưa kịp nói chuyện gì thêm, bác tài đã thông báo đến trạm số 4. Vệ Cát khoác ba lô lên vai, cùng một vài người xuống xe, không quên mỉm cười chào tạm biệt cô gái ngồi bên cạnh.

Lần theo địa chỉ Vệ Bạch cho mấy ngày trước khi còn ở nhà trọ chung, Vệ Cát rất nhanh tìm ra chỗ ở hiện tại của Vệ Bạch.

Vệ Cát nhìn đi nhìn lại căn nhà trọ trước mặt, không biết có phải nhầm nhà không, nhà trọ cho học sinh cấp ba sao lại rộng như vậy chứ. Chần chờ một lúc, Vệ Cát bấm chuông mấy cái liền.

Kính coong! Người trong nhà nghe tiếng chuông liền chạy ra mở cửa, một người con trai thân hình nhỏ nhắn đi ra, thấy Vệ Cát đứng bên ngoài thì niềm nở nói.

“Anh là Vệ Cát đúng không? Vệ Bạch đang ở trong chuẩn bị bữa trưa, anh vào trong đi!”

Vệ Bạch nhà cậu hẳn là được ai chiếu cố rồi, ở trong căn nhà to như vậy, tiền thuê chắc chắn rất mắc. Cậu bé kia đóng cửa xong thì cười nói với Vệ Cát vài câu rồi chạy lên tầng trên. Cậu ngồi xuống ghế sofa, gọi Vệ Bạch đang nấu ăn.

“Tiểu Bạch, anh hai đến mà không ra tiếp sao?”

“Là người nhà, tiếp với chả đón cái gì! Không thấy em đang bận sao?”

Người mùi thơm toả ra từ trong bếp, Vệ Cát lọ mọ đi vào, xắn tay áo lên, miệng không ngừng khen ngợi.

“Chà, là món anh thích nhất đây mà. Quả là Tiểu Bạch chú thương anh nhất!”

“Em còn chưa tính sổ với anh chuyện anh làm rớt ba cấp BaiMei của em, hại em luyện lại gần hai tuần mới khôi phục lại được, anh liệu hồn!”

Vệ Bạch lườm Vệ Cát, Vệ Cát liền cười “Anh xin lỗi mà.”, Vệ Bạch không nói gì dọn đồ ăn ra bàn, gọi mấy người ở trên phòng xuống cùng ăn.

“Em đang ở cùng ai vậy?” Trong lúc chờ mấy người kia xuống, Vệ Cát nghịch nghịch đôi đũa thắc mắc.

“Đang sống cùng bốn người, tuổi cũng không tương đương nhau, chỉ có hai người là bạn học của em. Còn hai người kia đều nhỏ hơn em một tuổi.”

“Ừm. Có lẽ tháng sau anh sẽ đi kiểm việc làm thêm, mua hai cái điện thoại cho tiện liên lạc.”

Vệ Bạch gật gật đầu, bốn người kia lần lượt đi xuống. Họ lễ phép chào Vệ Cát, rất thân thiện bắt chuyện với cậu.

Không khí bữa ăn vô cùng vui vẻ, Vệ Cát vừa ăn vừa trò chuyện, thấy mấy đứa nhỏ này rất dễ thương, không như Tiểu Bạch cần cỗi, già trước tuổi.

Sau khi ăn xong, hai người nhỏ tuổi nhất lên phòng hoàn thành bài tập, bốn người còn lại tụ tập chơi mạt chược. Đến hơn năm giờ chiều, Vệ Cát mới ra về.

Không có việc gì cần làm, Vệ Cát nhàn nhã ghé qua cửa hàng bánh ngọt, ăn nhiều đến mức không cần ăn tối.

Tự mình trải qua ngày cuối tuần như vậy, cũng không tệ! Chỉ là có chút hơi nhớ cái người trốn biệt tám mấy ngày nay.

•

Một tuần mới bắt đầu, Vệ Cát đến lớp như mọi ngày, tuần này có vẻ như chỉ số may mắn về việc học hành là 100/100 khi bài kiểm tra đầu tiên của cậu đạt điểm cao nhất lớp, đại diện cho lớp tham dự cuộc thi công nghệ thông tin của trường.

Qua hai vòng thi vào hai ngày liên tiếp, Vệ Cát giành giải nhì toàn khoa Tin. Giải nhất thuộc về một đàn anh khoá trên. Tuy vậy, Vệ Cát rất vui mừng vì nỗ lực của mình. Vào khoảnh khắc lên nhận giải, cậu mong Vương Túc Ngạn sẽ có mặt ở dưới sân trường.

Nhưng, rốt cuộc vẫn không có. Niềm vui như bị giảm đi một nửa.

Không sao, đợi năm sau cậu đạt giải nhất, khi ấy sẽ còn vui hơn bây giờ nữa.

Ba người bạn cùng phòng thấy thế thì ra sức đòi Vệ Cát bao một bữa thật là lớn. Vệ Cát không phụ lòng ba người, đãi họ một bữa ăn hoành tráng.

Diệp Tư Hạ đề nghị uống bia, những người kia vì đang hăng nên ủng hộ nhiệt tình. Vệ Cát cũng muốn xả hết tâm tình, cũng muốn nếm thử hương vị của bia một lần.

Nhấp môi một ngụm, vị đắng của bia làm Vệ Cát nhíu mày, cậu nhắm mắt uống hết một hơi. Uống hai ba ly liền quen, sống đến mười chín tuổi Vệ Cát mới biết tửu lượng của mình tốt đến bất ngờ.

Lạc Khả tửu lượng kém nhất, uống hai ly liền không chịu được mà xin kiếu, Diệp Tư Hạ là người đề nghị nhưng không uống được là bao. Chỉ có Vệ Cát và Triệu Lệ Hoảng uống đến mười mấy ly mới ngã ngửa say.

Rời khỏi nhà hàng, Lạc Khả cùng Diệp Tư Hạ còn tỉnh táo đôi chút, kéo hai người đã say ngổn ngang ra đường cái để gọi xe. Vệ Cát say nhưng vẫn còn ý thức được mình cần có việc phải giải quyết, ngốc ba người kia lại nói:

“Này, ba cậu về trước đi, tôi đau bụng quá, phải đi giải quyết gấp, tí nữa sẽ tự bắt xe về nhà.”

Ba người kia nghe chữ được chữ mất, gật gù đồng ý. Vệ Cát nhanh chóng quay lại nhà hàng, bước vào nhà vệ sinh.

Mở toang cửa phòng vệ sinh một cách gấp gáp, Vệ Cát giải quyết vấn đề bằng cách “xả nước cứu thân”. Định đi ra ngoài thì bụng vô cùng khó chịu, bên ngoài cũng có người đi vào, Vệ Cát không nhịn được mà dựa vào tường.

Người kia thấy cậu cũng rất ngạc nhiên, vươn tay đỡ lấy cậu, cho cậu áp vào người mình. Trong vô thức, Vệ Cát thấy người trước mặt hơi quen quen, nhưng chắc không phải là người đó đâu.

“Ừm...khó chịu quá... Oẹ!!!”

Tiếng nói Vệ Cát dứt quãng vì cảm giác khó chịu, cậu nấc lên một cái, sau đó là một dòng nước hỗn hợp bia và thức ăn trào lên áo sơ mi đắt tiền của người kia.

Người kia trừng to mắt nhìn áo mình rồi nhìn xuống Vệ Cát, thấy cậu đã gục đầu ngủ ngon lành, khoe miệng còn hơi cong lên mà dờ khóc dờ cười.

Ôi trời! Cái con gấu ngốc này rốt cuộc đã uống bao nhiêu bia đây? Uống thành ra như vậy, hẳn là cả một két đi?

Bế cậu lên, người kia đi vào thang máy, lên tầng đặc biệt của khách VIP, tùy tiện chọn một phòng nghỉ đặt cậu lên giường, còn mình thì kiểm một bộ quần áo mới để đi tắm.

Nhìn cái áo màu đen bị ố lên một mảng màu vàng, thực sự là một cảnh tượng rất đẹp mắt. Người kia cởi áo ném sang một bên, đi tắm sạch sẽ rồi mặc áo sơ mi mới màu trắng.

Một người như hần đường đường là một thiếu gia từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hầu hạ cho ai, nay lại phải hầu hạ cho cái con gấu ngốc này.

Hần ngâm một cái khăn trong nước ấm, ngồi xuống giường lau mặt cho cậu, đồng thời cởi áo lau vài vệt còn sót lại rơi vào trong người lúc ối. Cảm giác lành lạnh khi bị cởi áo, Vệ Cát mơ màng mở mắt hé hé, ngồi bật dậy, nhìn người đang đi giặt khăn.

Hình ảnh trước mắt mờ mờ nhưng Vệ Cát chắc chắn không nhìn lầm, đó là bóng lưng của Vương Túc Ngạn. Khi bắt đầu thích hần, ngắm nhìn thân ảnh hần đã trở thành một thói quen. Ý thức không rõ ràng, nhưng bóng lưng hần rất rõ ràng.

Bật ra những bất mãn kìm nén trong mười ngày không gặp, Vệ Cát tức giận hét to khiến người trong phòng tắm cũng giật mình quay lại.

“Vương Túc Ngạn, anh là đồ con rùa rụt cổ!!! Tại sao anh lại biến mất mấy ngày nay như vậy, không lẽ bị một đứa con trai như em theo đuổi làm anh cảm thấy rất mất tự nhiên, nên mới trốn tránh như vậy sao?”

“Hức...Vương Túc Ngạn anh là đồ vô tâm...anh là đồ con rùa rụt cổ xấu xa... Em mới không thèm thích anh nữa...”

Mỗi lời nói, cậu lại nấc lên một cái.

14. __chương 14:lý Do__

Vương Túc Ngạn đứng trong phòng tắm nghe được những lời bộc bạch của Vệ Cát thì lập tức ngừng động tác, trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy lạ thường.

Đi mà không nói, là lỗi của hần. Vương Túc Ngạn lúng túng không biết phải làm sao, không phải hần không muốn nói cho cậu biết, thực sự lúc đó tình huống rất khẩn cấp, hần không thể suy nghĩ nhiều mà đi đến đó.

Ở bên kia, Vệ Cát không ngừng khua tay khua chân như muốn trút giận vào mấy cái gối. Miệng tiếp tục lẩm bẩm.

“Hừm...em nói đùa thôi, em vẫn rất thích anh...thích anh...tại anh đi đâu mất tiêu, làm hỏng cả kế hoạch theo đuổi cái đồ mặt than như anh của em...hức, bắt đền đi...”

Giọng cậu nhỏ dần, rồi im bật, Vương Túc Ngạn đi lại bên giường, nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Áy náy thì đã áy náy, nhưng hắn vẫn muốn trêu chọc cậu một chút. Sáng mai dự định sẽ ghẹo cậu một phen, hắn rất thích nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng của cậu, sau đó thì sẽ giải thích về chuyện không có ở trường cho cậu nghe.

Đã không còn sớm, vì lo lắng mấy ngày nay nên Vương Túc Ngạn khá mệt mỏi, hắn nằm xuống bên cạnh cậu, do dự có nên ôm hay không, cuối cùng vẫn vô sỉ vòng tay qua người Vệ Cát, kéo cậu vào trong lòng.

Bên ngoài ánh trăng chiếu vào bóng hình hai người con trai, Vương Túc Ngạn nhìn ánh trăng ấy, rồi lại nhìn gương mặt đang ngủ rất ngoan, phiền muộn bỗng nhiên tiêu tan, từ từ nhắm mắt.

*

Nắng sớm chiếu vào căn phòng VIP của nhà hàng, cơn đau từ đầu truyền đến làm Vệ Cát tỉnh dậy. Nhìn trần nhà màu xanh lá lấm, rồi nhìn căn phòng lớn như trong khách sạn cao cấp, cậu dừ người vài giây.

Cậu cảm thấy người mình lạnh lạnh, nhìn xuống thì phát hiện mình không có mặc áo. Tiếp tục bất giác nhìn sang bên cạnh, Vệ Cát thấy một người mà đến cậu cũng không tin nổi, là người mà cậu đã không được thấy trong mười ngày qua.

Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mình lại không mặc áo? Mình và hắn...cư nhiên ngủ cùng một giường suốt đêm?

Nghĩ đến nửa thân trên của mình bị người mình thích nhìn thấy, mặt Vệ Cát bắt đầu nóng nóng.

Cơn đau đầu lại nhức nhối, cậu nhú mày, ôm lấy đầu. Một vài hình ảnh của tối hôm qua hiện ra, cậu đi ăn cùng bọn Lạc Khả, uống rất nhiều bia, rồi đi vào nhà vệ sinh, sau đó thì...ói vào người hắn, tiếp theo thì không nhớ nữa.

Hắn hôm qua...mặc áo sơ mi đen, sáng nay đổi thành trắng rồi. Mà Vương Túc Ngạn của cậu, mặc áo sơ mi nào cũng đẹp...

Vệ Cát cứ thế ngăn người nhìn Vương Túc Ngạn đang ngủ. Hình như hắn mơ thấy điều gì đó không tốt, hai mày hơi nhú lại, cậu đưa tay đặt lên đôi lông mày của hắn, kéo giãn ra.

Vương Túc Ngạn bị hành động của cậu đánh thức, hắn mở to đôi mắt xanh lục nhìn Vệ Cát, xoay người kéo cậu lại gần. Vệ Cát “a” lên một tiếng.

“Hôm nay là chủ nhật, ngủ thêm một chút đi!”

Làm sao mà ngủ được khi mà anh ở gần em như vậy chứ?

Vệ Cát muốn hỏi: Có phải...anh không thích việc em...theo đuổi anh không? Nhưng thấy hắn ôm mình như vậy, lo lắng trong lòng mới bớt đi.

Không bị hành động ngọt ngào của Vương Túc Ngạn làm phân tâm, Vệ Cát sau vài giây tận hưởng cái ôm buổi sáng thì giây giũa, lớn tiếng chất vấn.

“Nói cho em biết, tại sao mười ngày trước anh không có ở trường? Còn nữa, tối qua anh có phải đi ăn với cô nào không?”

Vương Túc Ngạn lười biếng chống tay xuống giường, nhìn Vệ Cát, nhún vai.

“Tôi không muốn nói. Nhưng chỉ cần em nói ”Em thích anh” rồi..” Vương Túc Ngạn chỉ tay lên má mình “Thì tôi sẽ nói cho em!”

Nói lời trêu đùa nhưng vẻ mặt cực kì nghiêm túc, quả thật chỉ có Vương Túc Ngạn.

Vệ Cát nghe xong, mặt cùng hai tai đỏ bừng. Cậu rất quan tâm hẳn, nhưng mà yêu cầu như vậy...

Thôi thì nói câu đó cũng không mất gì, mình cũng thực sự thích hẳn mà!

“Em...thích anh!!!”

“Hmm, chưa đủ, còn gì nữa?”

Nhắm tịt mắt lại, Vệ Cát chu miệng hôn nhanh lên má Vương Túc Ngạn, hôn rồi thì trùm kín chắn lên mặt, cuộn tròn người lại như một con tôm.

Vương Túc Ngạn không thể không thấy tim mình lệch đi một nhịp trước hành động đáng yêu đó của cậu, bật cười lên thành tiếng.

“Anh...cười gì mà cười!” Vệ Cát để lộ đôi mắt của mình ra khỏi lớp chắn, mở lớn trừng Vương Túc Ngạn.

“Nếu muốn nghe tôi nói thì ngồi dậy” Hẳn rời giường, đi lấy một cái áo sơ mi trắng đưa cho Vệ Cát “Em mặc vào đi!”

Chiếc áo có hơi rộng so với Vệ Cát, cậu lè mề mặc vào, chậm rãi đóng cúc. Vương Túc Ngạn thấy thế liền ngồi lên giường, dí sát mặt mình vào mặt cậu, lần đầu tiên nói lời lưu manh:

“Em mà không đóng cúc áo nhanh, tôi ngay bây giờ ăn em.”

Chưa bao giờ nói chuyện mập mờ, đó là phong cách của Vương Túc Ngạn.

Câu nói khiến Vệ Cát không biết mặt mình đỏ thành dạng gì nữa, tay vội vàng đóng cúc áo.

“Anh để mặt xa ra một chút được không?”

“Được.” Nói rồi hẳn dịch xa ra, ngồi tựa vào đầu giường, hai mắt nhắm lại, nhẹ giọng kể.

“Mẹ tôi bị tai nạn giao thông, đã qua đời.”

Lời nói buông ra nhẹ bẫng, tựa như đó không phải là chuyện khiến hẳn thương tâm, nhưng khi truyền vào tai Vệ Cát, cậu thấy lòng mình run lên.

“Đó là ba ngày sau sinh nhật của tôi, bà ấy đang đi trên đường thì bị một chiếc xe hơi tông phải, được đưa vào bệnh viện cấp cứu hai ngày, nhưng vì xuất huyết quá nhiều,nên đã qua đời. Mấy hôm sau đó, tôi cùng các anh em trong nhà lo việc đám tang cho bà...”

Kể tới đây, ánh mắt hẳn đã nhuộm màu bi thương. Viên mắt của Vệ Cát cũng vì chuyện của hẳn mà đỏ lên.

Đôi mày của Vương Túc Ngạn nhú lại thấy rõ, môi mím lại, hai tay siết chặt.

“Nhưng đó không đơn thuần chỉ là tai nạn...”

Sự thù hận phản chiếu qua đôi mắt xanh thẳm ấy, một cái nhếch môi đầy khinh thường. Vệ Cát nhìn biểu cảm trước nay chưa từng thấy của hẳn, lòng cậu trùng xuống.

Ai đã làm hẳn thù hận như vậy?

Cậu nắm lấy hai tay đang siết chặt của hẳn, nói ra những gì mình suy nghĩ.

“Túc Ngạn, nghe em nói, hãy tìm hiểu rõ ràng mọi thứ trước khi làm một việc gì đó. Đừng để sự việc quá phức tạp, cũng đừng vì sự phức tạp đó mà hành động thiếu suy nghĩ hay để thù hận che mờ lý trí.”

Vương Túc Ngạn lắng nghe cậu nói không sót một chữ, gương mặt cũng dần giãn ra, hai mắt khép hờ muốn yên tĩnh một lát.

“Túc Ngạn...”

Hẳn giật mình, sự việc rối rắm trong đầu cũng bỏ đi hết, bên tai chỉ còn hai tiếng “Túc Ngạn” từ miệng Vệ Cát.

Vệ Cát thấy hẳn nhìn mình mới nhận ra trong lúc an ủi đã gọi tên hẳn, còn gọi rất thân mật.

Trực tiếp thể hiện bằng hành động, Vương Túc Ngạn chống tay xuống giường, đem Vệ Cát đặt ở dưới.

Không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy, nhưng tư thế của hai người hiện giờ, có gì đó mờ ám...

“Em muốn đi vệ sinh, anh có thể...”

Chưa kịp nói hết câu, đôi môi đã bị bao phủ lấy, nhẹ nhàng triển miên. Hắn đưa lưỡi quấn quýt lấy lưỡi cậu, hôn đến khi Vệ Cát không thở nổi, hắn mới dần lùi ra, dán lên môi cậu vài cái, tiếp tục ấn sâu nụ hôn. Mắt cậu bắt đầu mơ màng, hai tay vòng qua cổ hắn.

Sau mười phút hôn môi kịch liệt, Vương Túc Ngạn mới thoả mãn, luyến tiếc rời đi.

Vệ Cát bị hôn đến thất thần, không tự chủ đưa tay lên môi, mắt ngược nhìn gương mặt hơi hơi đỏ của Vương Túc Ngạn. Hắn béo má cậu, hắn thích như vậy, vì má cậu mềm mềm phúng phính rất đáng yêu.

“Nụ hôn đầu của em?”

“Ừ...ừm! Nhưng, tại sao anh lại...hôn em?”

“Không phải em rất thích sao? Lúc này hưởng thụ như vậy, còn vòng tay ôm cổ anh rất nhiệt tình nữa.”

Câu trả lời không như mong muốn, đáng lẽ ra anh phải nói “Vì anh thích em” chứ. Có phải thích em rồi nhưng không nói đúng không? Nếu không thích thì đã không cướp mất nụ hôn đầu của em rồi! Hừ, như thế thì không phải là quân tử!!!

“Em rất thích đó, được chưa? Đi vệ sinh đây.” Vệ Cát phùng má đẩy tay Vương Túc Ngạn, bắt hắn đi vào phòng tắm.

Hắn ngồi trên giường nhìn cái áo sơ mi rộng thùng thình trên người cậu, khẽ cười.

“Nhanh đi! Anh đưa em đi ăn sáng.”

Bên trong không có tiếng trả lời.

Giận à?

Giận thật đấy à?

Không có động tĩnh gì hết, vậy là giận thật rồi.

Lynn: Yahh, chương này thực sự rất là hường phấn đó! *quấn quéo-ing*. Vì pink nên ngắn thôi, đợi ngược thì tự khắc nó dài.

15. __chương 15:ăn Giấm Chua (1)__

Gấu con ở trong phòng tắm giận dữ, hắn phải vào đồ ngọt thôi.

“Em xong chưa? Chúng ta xuống lầu dưới ăn sáng, hôm nay em muốn ăn gì, đều chiều theo ý em.”

Vệ Cát lúc này mới ngoảnh đầu lại nhìn Vương Túc Ngạn, chậm rãi ra ngoài.

“Được, ăn thì ăn!”

Em ăn cháy túi anh luôn cho bỏ ghét!!!

Đi xuống tầng dưới, một người phục vụ cung kính đứng chờ từ lâu, đưa tay làm tư thế mời.

“Cậu Vương, xin mời đi theo tôi.”

Vương Túc Ngạn và Vệ Cát đi theo người phục vụ đến một bàn trống gần cửa sổ. Ngồi ở đây có thể nhìn rộng khắp thành phố, quả nhiên bàn VIP có khác.

Người phục vụ đưa cho hai người menu, mặc kệ là bữa sáng không nên ăn quá nhiều, Vệ Cát nhìn một lúc thì chọn ba món mắc nhất.

“Gọi nhiều như vậy, em không sợ ăn không hết hay sao?”

“Em đây bụng rất tốt, anh không cần phải lo!” Vệ Cát vỗ vỗ bụng mình.

Vương Túc Ngạn gọi một cái sandwich của cùng một tách cà phê, gọi cho Vệ Cát một ly cacao nóng.

Đồ ăn được đưa lên, Vệ Cát từ tốn ăn từng món một, hẳn cứ tưởng cậu sẽ ăn ngấu nghiến một lần hết sạch ba món, tò mò hỏi:

“Không ăn nhanh một chút à?”

“Món ngon thì phải chậm rãi thưởng thức, không phải khi nào cũng được ăn ngon như vậy. Với lại đây không phải ở nhà, em không muốn có người nhìn em bằng ánh mắt khác thường đâu!”

Giải thích xong lại ăn tiếp, ăn rồi uống.

“Túc Ngạn!”

Tiếng nói lạnh lạnh vang lên giữa không gian yên tĩnh của nhà hàng, một người con gái xinh xắn mặc một chiếc đầm ngắn màu đỏ, tóc nâu xoắn dài búi lên gọn gàng, chân mang đôi boots thời thượng hướng Vương Túc Ngạn đi đến.

Cô cười rạng rỡ chủ động ngồi vào ghế kế bên hắn, thân thiết vỗ vai mấy cái.

“Gặp nhau mà không chào hỏi gì hết là sao? Cậu đây, tốn công mình nói với cậu nhiều như vậy, mà cái tình hồ hững hờ mấy năm nay chẳng thay đổi gì hết!”

“Cậu đến đây làm gì? Ở Thụy Điển hết mấy anh đẹp trai cho cậu ngắm rồi, về Trung Quốc làm gì?”

Vương Túc Ngạn đối với những lời của cô bạn thân hồi cấp ba nghe đã quen, lạnh lùng lắng sang chuyện khác. Vệ Cát nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, miếng gà trong miệng có vị chua chua.

Cậu thấy cô gái này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi?

“Hi, Túc Ngạn cậu là đẹp nhất rồi, sau khi cậu đi tớ không tìm được ai vừa mắt, nên mới về đây, vừa này định gọi cho cậu cùng nhau đi ăn nhưng không gọi được. Đúng lúc gặp cậu ở đây, cậu nói xem có phải chúng ta rất có duyên không?”

Cô gái liến thoắng một hồi, chợt nhìn người con trai đối diện, mặt mày càng thêm rạng rỡ.

“Cậu nhóc trên xe buýt! Vệ Cát, còn nhớ tôi không?”

Lúc này Vệ Cát mới sực nhớ ra, là cô gái làm rơi bánh mì của cậu. Nhưng đã một tuần rồi, cậu bắt quá không thể nhớ tên. Tuy rằng có thể nói chuyện bình thường với cô gái này, nhưng nghĩ đến cô ấy rất thân thiết với Vương Túc Ngạn, lời nói cũng không được tự nhiên.

“Ừm, tôi nhớ rồi. Cô là...”

“Mạc Diên, cậu có thể gọi tôi là Diên Diên, nếu cậu muốn.”

Vệ Cát ậm ừ, cúi đầu tiếp tục ăn.

Có người đẹp bên cạnh, lại còn tốt tính, nếu là một cô gái không ra gì, đương nhiên Vệ Cát sẽ lập tức tách hai người ra ngay. Nhưng là Mạc Diên, cậu chỉ biết ngậm ngùi ăn dầm chua, thức ăn cũng bị dầm lên dầm xuống.

Tình ý phát hiện ra Vệ Cát đang ăn dầm, ánh mắt chăm chú nhìn mình nói chuyện với Vương Túc Ngạn xen chút ghen tị, Mạc Diên thích thú phỏng đoán quan hệ giữa hai người.

Cô là một người sống phóng khoáng, còn rất hứng thú với chuyện yêu người đồng giới.

“Hai người quen nhau sao?” Vương Túc Ngạn bất ngờ khi Mạc Diên quen biết Vệ Cát.

“Chủ nhật tuần trước có gặp trên xe buýt, tớ ngồi bên cạnh cậu ấy.” Mạc Diên ghé sát tai Vương Túc Ngạn nói nhỏ: “Vệ Cát thực sự rất moe đó, cậu nên cướp cậu ấy về đội mình ngay đi, kéo người khác cướp mất thì khổ!”

Ngồi ở đối diện, khoảng cách khá xa nên Vệ Cát không thể nghe Mạc Diên đang thì thầm cái gì, trong lòng vô cùng bức bối. Mạc Diên, chị đừng thân thiết với người của tôi như vậy chứ! Tuy tôi rất có cảm tình với chị, nhưng tôi sẽ không vì thế mà nhường anh ấy cho chị!!!

Vương Túc Ngạn nhìn biểu tình sắp bùng nổ của Vệ Cát, đẩy đẩy Mạc Diên, gạt đầu tỏ ý đã hiểu, tìm cách xoa dịu cậu.

“Em có muốn ăn tráng miệng không? Anh gọi cho em một bánh red velvet nhé?”

“Anh gọi cho Diên tỷ ăn đi, em ăn mấy món này còn chưa xong.” Vệ Cát không thèm liếc Vương Túc Ngạn một cái, cầm cúi nhìn vào đĩa, môi cũng mím chặt lại.

Hắn cũng chưa nói thích cậu, hai người vẫn chưa là gì của nhau, cậu có tư cách gì ghen tuông ở đây chứ. Nhưng cậu thích hắn, vì ăn dấm chua mà thức ăn vào trong thực quản không hề có vị gì, cũng không muốn ở lại đây nhìn cảnh hắn cùng Mạc Diên ân ái ái ái nữa.

Mạc Diên thấy mình là kỳ đà cản mũi ngồi giữa hai người, đưa tay lên mũi cười cười rồi cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

“Tôi có việc đi trước, không ăn với hai người được rồi. Không làm phiền, tạm biệt!”

Tiếng bốt vang lên trên nền gạch, Mạc Diên vào toilet gửi một tin nhắn sang cho Vương Túc Ngạn: “Tiểu Cát nhà cậu ăn giấm đáng yêu thật đó, nếu cậu ấy không thích con trai, tớ đây lập tức cửa cậu ấy! À, lo mà đổ đường vào bình giấm đấy đi, nếu không hậu quả là gì tớ cũng không biết đâu!”

Ở bàn ăn, Vệ Cát bỏ hết cái gì gọi là ngại ngùng đã nói trước đó, hai ba đĩa liền chén sạch hai món còn lại. Cacao nóng cũng được nốc một hơi cạn ly.

Vương Túc Ngạn nhìn quá trình xử lý đồ ăn nhanh như chớp của Vệ Cát, dịu dàng nhắc nhở:

“Ăn từ từ thôi, có ai giành của em đâu chứ!”

Điện thoại của Vương Túc Ngạn rung lên, hắn đọc tin nhắn của Mạc Diên, hiển nhiên biết nên làm gì.

“Ăn xong rồi. Em đi về trước.” Vệ Cát lấy cái khăn kẻ bên lau miệng rồi đứng dậy rời đi.

Cậu rất khó chịu. Cảm giác này ngày một tăng. Đó gọi là tính chiếm hữu khi thích một người hay sao?

“Anh đưa em về.” Hắn đuổi theo, nắm lấy cổ tay cậu.

“Cảm ơn anh, em đi xe buýt được rồi.”

“Bây giờ em đồng ý theo anh đi về, hay đợi anh bế em lên đi khắp nhà hàng ép em về đây?”

Ngữ khí nghiêm túc của hắn làm cậu khựng lại.

Nhưng sau vài giây suy nghĩ, cậu giật tay lại, đi về phía thang máy.

Gấu nhỏ không nghe lời, phải dùng biện pháp mạnh thôi.

Hắn sải bước thật nhanh, hay tay ôm cậu, nhẹ nhàng bế lên. Vệ Cát cảm thấy thân mình được nâng lên, lớn giọng nói.

“Thả em xuống!”

“Không thả, anh nhất định phải đưa em về nhà.”

Vào trong thang máy, hắn vẫn không buông cậu xuống. Cậu hậm hực phản kháng nhưng vô hiệu lực.

“Ngoan, đừng nháo!”

Một nụ hôn bất ngờ rơi trên môi Vệ Cát, hai làn môi áp vào nhau, Vương Túc Ngạn sau khi nếm thử cảm giác hôn cậu, đó là cảm giác rất mềm mại, thanh khiết khiến hắn muốn nhiều hơn nữa, hắn mạnh mẽ tách hàm trong của cậu ra, len lỏi vào bên trong, dây dưa với lưỡi cậu. Vệ Cát bị hôn đến mờ mịt, Vương Túc Ngạn ôm chặt cậu, hôn đến khi cửa thang máy “ding” một tiếng mới thả cậu xuống.

Mặt Vệ Cát phấp phồng mơ màng, Vương Túc Ngạn xem như ở đây chưa từng xảy ra màn hôn mê kịch liệt, nắm tay cậu nghênh ngang bước vào gara.

Xe của Vương Túc Ngạn ở ngay cạnh cửa thang máy, hắn mở cửa nhét cậu vào ghế phó lái. Vệ Cát một buổi sáng bị hôn đến hai lần, nhưng cũng ăn giấm chua của Mạc Diên, cảm giác vừa ngọt vừa đắng.

Khởi động xe, Vương Túc Ngạn thành thạo lái xe ra ngoài, vòng tay thắt dây an toàn cho Vệ Cát.

“Mạc Diên là bạn cấp ba của anh khi anh còn ở Thụy Điển, tình cảm cũng chỉ dừng lại ở mức anh trai - em gái.”

Mở lời giải thích cho một người, Vương Túc Ngạn là lần đầu tiên. Hắn không muốn giấu con này hiểu lầm hắn rồi đi ăn giấm chua lung tung.

Vì lời nói của hắn, dấm đã bớt đi chua phần nào.

“Đừng ghen với cô ấy, em không thấy cô ấy phát hiện ra rằng em thích anh sao? Biểu hiện ghen tuông rõ ràng như vậy, người ta cũng biết ý mà tránh đi rồi.”

Chữ “ghen” viết trên mặt cậu rõ lắm sao? Bị người ngoài nhìn thấy, thật là mất mặt mà!

“Em...biết rồi!”

“Mà xe hơi này...là của anh sao?”

Cậu biết chiếc xe này, đây là siêu xe Audi R8!

Gia cảnh nhà Vương Túc Ngạn không phải thuộc dạng vừa.

“Ừm. Quà tặng sinh nhật mười tám tuổi của bố anh.”

Không biết nên nói gì, Vệ Cát im lặng nhìn ra bên ngoài, lâu lâu lại len lén nhìn gương mặt nghiêng của Vương Túc Ngạn.

Đến trước cổng kí túc xá, Vương Túc Ngạn mở cửa cho Vệ Cát xuống, cậu lưu luyến ngoảnh đầu tạm biệt hắn rồi đi về phòng.

Tối hôm qua không về phòng, mấy người kia liệu có nói với giám thị không? Nhưng mà ai cũng say, chắc là không biết trời trăng mây gió gì đâu.

Thấp thỏm gõ cửa, người trong phòng bước ra, là Triệu Lệ Hoảng. Cậu thắc mắc tại sao cái người này uống tới mười mấy ly bia mà thức dậy còn sớm hơn cả hai người chẳng uống được bao nhiêu kia.

“Hai người kia chưa dậy nữa sao?”

“Chưa, vẫn còn đang ngáy khò khò ở bên trong kia, cậu vào đi.”

Nhanh lẹ đi vào, vừa mới ngồi xuống giường thì Triệu Lệ Hoảng đã hỏi:

“Tối hôm qua sao cậu không về?”

Vặn óc để nghĩ ra một câu trả lời hợp lý nhưng không thể bịa ra được. Vệ Cát gãi gãi đầu, đành phải nói thật thôi! Dù sao Triệu Lệ Hoảng cũng rất kín tiếng, không phải dạng người thích buôn chuyện của người khác.

“Tôi ở cùng Vương Túc Ngạn.”

“Có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

“Chuyện đời mà, không gì là không thể!”

“Ngủ chung suốt đêm, hai người có làm gì không?”

Nói đến “làm gì hay không”, Vệ Cát liền đỏ mặt. Triệu Lệ Hoảng nhìn cậu, cười cười nói:

“Không cần phải ngại như vậy, tôi biết đêm qua hai người không có làm gì hết. Tôi chỉ đùa một chút thôi!”

“Làm sao cậu biết...chúng tôi không có làm gì?”

Là người từng trải, Triệu Lệ Hoảng nói ra kinh nghiệm của mình:

“Không có dấu hôn, tướng đi không có vấn đề, đặc biệt là nếu có gì đó, cậu cũng không về sớm như vậy đâu!”

Trả lời ngắn gọn mà súc tích, Vệ Cát quả thực khâm phục Triệu Lệ Hoảng. Người như cậu ấy, nên học ngành cảnh sát hay tâm lý học có lẽ sẽ rất thành công.

“Gọi hai người kia dậy đi!” Vệ Cát khéo léo chuyển đề tài.

Hai người cùng nhau lật tung chăn của Diệp Tư Hạ và Lạc Khả lên, hét lớn:

“Dậy đi! Mặt trời lên đến mông rồi đấy!”

Âm thanh quá lớn làm Lạc Khả nhú mày, miệng lẩm bầm vài câu không rõ. Còn Diệp Tư Hạ vẫn ngủ say như chết.

Vệ Cát không gọi dậy được, đành phải nhéo tay Lạc Khả một cái thật mạnh, Lạc Khả tỉnh dậy ngay tắp lự. Bên kia Triệu Lệ Hoảng cũng áp dụng biện pháp giống hệt Vệ Cát, chiêu này rất hiệu nghiệm, đến Diệp Tư Hạ cũng phải tỉnh.

Hai người kia bị bắt ép đi vệ sinh cá nhân, sau đó bốn người cùng ôn bài chuẩn bị cho hai bài kiểm tra vào tuần sau.

16. __chương 16:ăn Giấm Chua (2)__

Tối đến rất nhanh, bốn người chẳng ôn tập được bao nhiêu, chủ yếu là nói chuyện bao đồng và vẽ vờ lung tung, thoả sức thể hiện trường phái trừu tượng độc đáo của mình.

Họ đều có đặc điểm chung, khi không biết làm gì thì sẽ cố gắng tìm một việc gì đó giết thời gian chứ không muốn ngồi thẫn thờ nhìn xung quanh. Nhưng đôi khi cũng vì cái tính này mà gây ra không ít rắc rối.

Chẳng hạn như tối chủ nhật đó, bốn người đi ăn hoành thánh, ăn xong ngồi tựa vào lưng ghế nghỉ ngơi. Không có việc gì làm, Diệp Tư Hạ lấy đĩa quay vòng vòng, vòng một hồi thì bay vèo một cái tới lưng người khách ở bàn phía trước.

Người khách đau điếng, quay đầu lại sầm mặt nhìn bốn người, Diệp Tư Hạ nhìn gương mặt đáng sợ của vị khách trung niên, không dám lên tiếng. Triệu Lệ Hoảng thở dài đứng lên xin lỗi thay, người kia được xin lỗi cũng không nói gì. Diệp Tư Hạ lập tức nhận được thêm hai cái lườm nguýt của Vệ Cát và Lạc Khả.

“Tiểu Hạ gì chứ, là Hạ lưu thì có, dám làm mà không dám nhận! Thích nghịch ngợm lắm, đến khi gây chuyện rồi lại để Tiểu Hoảng nhận lỗi.”

Vệ Cát lên tiếng đòi quyền bình đẳng cho Triệu Lệ Hoảng. Vì vậy Tiểu Hạ lưu của chúng ta trở thành người luôn tạo ra rắc rối khi đi ăn, luôn bị ăn chửi mà không thể phản bác được. Nhưng cũng vì gương mặt dễ mến, không ít lần được tha. Đó có được gọi là phúc nhờ gương mặt hay không?

Đến lượt Lạc Khả rảnh rồi không có việc gì làm, trộn lẫn nước lèo, sa tế, tương đen cùng vài thứ khác vào chung một bát, vừa quấy vừa cười, bị ông chủ cửa tiệm nhìn thấy, xấu hổ đến mức không dám ngẩng mặt lên nhìn chủ tiệm.

Ngẫm lại, Vệ Cát thấy mình và Triệu Lệ Hoảng tuy cũng hay làm việc khác người, nhưng khi đến nơi công cộng rất biết cách cư xử, kìm nén hành động kì quái đúng nơi, đúng lúc. Diệp Tư Hạ và Lạc Khả có phần hơi tăng động hơn bọn họ. Chà, cậu với A Hoảng vẫn còn bình thường chán!

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần, vì không có thông báo gì mới từ phía nhà trường nên thầy Lâm Viễn tận dụng làm tiết dạy bình thường, mặc kệ sinh viên la oai oái.

Vương Túc Ngạn trong tuần này cũng rất ít khi gặp mặt Vệ Cát, hẳn phải nghe giảng lại các kiến thức bị thiếu trong mấy ngày nghỉ. Cậu cũng không làm phiền hẳn, nhưng đôi lúc Vương Túc Ngạn sẽ thấy một chồng sách pháp luật hay sách ngoại ngữ đặt ngay ngắn cùng mấy chai vitamin ở hộp đựng đồ ngoài cửa.

Hắn nhớ cậu rồi, mặc dù mới gặp nhau ở dưới canteen hai hôm trước.

Thu dọn bàn học, Vương Túc Ngạn nằm xuống giường, cầm điện thoại lên, nhớ ra mình chưa có số của con gấu ngốc. Bây giờ đã hơn mười giờ tối, chắc gấu con ngủ rồi.

Không hổ danh là cao thủ khoa Luật, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã tiếp thu được tất cả các kiến thức mà người khác phải học trong mười ngày. Hắn cố gắng đẩy nhanh tiến trình học của mình để mấy ngày tiếp theo đều có thể gặp cậu vì hắn phát hiện mình muốn nhìn thấy cậu nhiều hơn nữa. Phó Luật Hàm ở cùng phòng cũng thấy Vương Túc Ngạn có gì đó khác thường.

Ở kí túc xá 113, chuyện Vệ Cát ở cùng Vương Túc Ngạn một đêm vô tình bị khai ra, Lạc Khả mượn cớ này trêu chọc cậu không ngừng.

“Tiểu Cát a, không đi gặp anh yêu của cậu sao?”

“Anh ấy bận.” Vệ Cát cũng không phủ nhận mình thích Vương Túc Ngạn, điềm tĩnh trả lời.

Sau đó liền đưa tay ra dấu “suyt”.

“Cậu còn nói nữa, tớ kêu Phó Luật Hàm sang hót cậu đi ngay đây. Đừng tưởng tớ không biết hai người đã làm gì!”

Ba chữ “Phó Luật Hàm” làm Lạc Khả im thin thít. Hồi đầu tuần Phó Luật Hàm cũng đã làm hoà với Lạc Khả, Vệ Cát không biết làm cách nào hai người này có thể là một đôi nữa. Trong ba ngày này giờ nghỉ trưa nào Phó Luật Hàm cùng Lạc Khả đi ăn trưa, Lạc Khả khi ở bên Phó Luật Hàm hành động rất ngọt ngào, Vệ Cát chứng kiến cảnh đó thực sự cảm thấy vô cùng tủi thân.

Diệp Tư Hạ ngồi một bên nhai bánh, không tỏ ra ngạc nhiên khi nghe mấy lời này, bản thân có hơi thích Vệ Cát kể từ hôm cậu đùa giỡn với mình, nhưng Diệp Tư Hạ biết rõ cậu ấy đối với mình, chỉ đơn giản là bạn cùng phòng, thậm chí tình cảm cũng chưa bằng Lạc Khả và Triệu Lệ Hoảng.

Có hơi buồn một chút nhưng biết làm sao? Diệp Tư Hạ tự nhủ lòng phải bỏ qua mấy thứ tình cảm thoáng qua này đi, tập trung học vẫn hơn. Mày đẹp trai thế này, không lo ế.

Sáng thứ năm, Vệ Cát như thường lệ đi học sớm cùng Lạc Khả, Triệu Lệ Hoảng và Diệp Tư Hạ đều chờ đến sát giờ học mới có mặt trên lớp.

Mở cửa ra ngoài, bắt gặp Vương Túc Ngạn và Phó Luật Hàm đang đứng chờ. Phó Luật Hàm cười đầy hàm ý kéo Lạc Khả đang chôn chân tại chỗ vì ngạc nhiên, mau lẹ xuống cầu thang trước.

“Đi thôi!” Hắn bóp má cậu, nắm tay cậu cùng đi xuống lầu.

Vệ Cát còn đang ngơ ngác, người đi với cậu lúc này thực sự là Vương Túc Ngạn sao?

“Này, tại sao sáng nay lại ở ngoài chờ em?” Xuống đến lầu trệt, Vệ Cát ngưỡng ngừng thả tay Vương Túc Ngạn ra, nhỏ giọng hỏi.

“Muốn đi chung với em!”

Vệ Cát đỏ mặt, Vương Túc Ngạn không cần biết xung quanh có ai hay không, hôn lên trán Vệ Cát.

Khoẻ miệng Vương Túc Ngạn cong lên một đường tuyệt đẹp, ánh mắt lộ ý cười ấm áp, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười vui vẻ thực sự.

Hai người sánh bước vào trong sân trường, có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn theo, hâm mộ có, ghen tị có, mà...hào hứng cũng có.

“Em đi trước đây.” Vệ Cát mỉm cười tạm biệt Vương Túc Ngạn. Cậu không để ý có rất nhiều người nhìn bọn họ, vì cậu đang chìm đắm trong thế giới riêng của hai người mất rồi.

Đợi đến khi cậu vào thang máy, hần mới sải bước đi về khu lớp học của mình trên con đường đầy nắng.

Hôm nay là một ngày rất tuyệt vời mà! Vệ Cát thảnh thơi lại cười mỉm chi, Diệp Tư Hạ ngồi đối diện thấy cậu cười ngốc như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi bức mình. Cái tên Vệ Cát này, nghĩ đến Vương Túc Ngạn làm cậu vui vẻ đến thế sao? Chẳng biết ngồi phía sau Vệ Cát, Triệu Lệ Hoàng thu hết biểu tình của Diệp Tư Hạ vào mắt.

Giờ ra chơi, thầy Lâm Viễn nhờ Vệ Cát và Triệu Lệ Hoàng, hai người có thành tích tốt nhất trong lớp xuống phòng giáo viên kiểm tra và chấm bài tập về nhà của các bạn trong lớp. Lạc Khả và Diệp Tư Hạ nhìn chồng vở cao ngất mà phát chán, kéo nhau xuống canteen mua gì đó ăn.

Chen chúc mãi Lạc Khả mới mua được một hai phần pancake, cùng Diệp Tư Hạ ngồi xuống bàn trống gần đó. Đang chăm chú thưởng thức bánh pancake bán chạy nhất trong canteen, một người con trai cao lớn đẩy cái ghế bên cạnh, quẹt phần sốt dính bên mép Lạc Khả.

” Ăn không có ý tứ gì hết! ”

Lạc Khả nghe tiếng Phó Luật Hàm, ngẩng đầu lên, vẫn là nụ cười gian manh đó, tự hỏi tên này cười nhiều như vậy, sao không bị méo mồm nhỉ?

“Con trai ăn cũng cần phải ý tứ nữa sao? Anh ăn cũng đâu có ý tứ, còn nói em!”

Phó Luật Hàm nhìn cậu, đưa tay lên miệng ăn phần sốt mới quẹt lên tay ban nãy làm Lạc Khả ngượng chín mặt, nghĩ đến Diệp Tư Hạ còn ngồi ở đó, cậu thật muốn dấm tên này một phát.

Nhìn ghế bên cạnh Phó Luật Hàm, Vương Túc Ngạn đã ngồi đó từ bao giờ. Vẫn là vẻ mặt không cảm xúc đó, không nói không rằng. Chưa đến lượt Vương Túc Ngạn hỏi, Phó Luật Hàm đã liếc mắt qua người đối diện:

” Cậu ta là ai? Tiểu Cát không đi cùng em sao?”

Diệp Tư Hạ vẻ bên ngoài cao ráo anh tuấn, khi Lạc Khả ăn xong còn tốt bụng đưa giấy cho Lạc Khả lau miệng, đây không phải là nhiệm vụ của Phó Luật Hàm hần sao, hần ta cứ nhiên xen vào?

Sống lưng Diệp Tư Hạ lạnh lạnh, biết Phó Luật Hàm là người yêu của Lạc Khả, chẳng qua Diệp Tư Hạ đối với bạn bè ai cũng tốt như vậy, chỉ là người nào đó giống Vệ Cát đi ăn giấm lung tung thôi.

“Đàn anh, tôi tên Diệp Tư Hạ, là lớp trưởng lớp A13, cũng là bạn cùng phòng của Lạc Khả.”

Bạn cùng phòng? Vậy không phải ngày nào cũng gặp mặt trò chuyện sao?

Cơn ghen đầu tiên trong đời cứ thế bùng phát. Phó Luật Hàm giận dữ nắm chặt tay, kéo Lạc Khả vào sát người mình, đôi mắt hung hăng nhìn Diệp Tư Hạ.

“Cậu cấm đụng vào Tiểu Khả của tôi, em ấy là người của tôi, cậu đừng có mà hó hê. Nếu không, bản mặt của cậu, không giống người nữa!”

Giật mình trước lời nói đầy ghen tuông của Phó Luật Hàm, Lạc Khả trong lòng mừng thầm, rốt cuộc người kia cũng cảm nhận được mùi vị đắng đắng chua chua này rồi ha. Tuy mình vẫn thiệt hơn, nhưng Phó Luật Hàm vì cậu trước mặt cảnh cáo Diệp Tư Hạ, cậu thấy rất mãn nguyện.

“Cậu ấy là bạn tốt của em, mà Tiểu Hạ cậu ấy, đối với Tiểu Cát và A Hoàng đều quan tâm như thế, không phải riêng em mới đặc biệt.”

Diệp Tư Hạ vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, liên tục nói “Đúng, đúng, đúng!”, cậu thật sự không muốn đắc tội với đàn anh đâu. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu bị mắng vốn có liên quan đến gương mặt của mình rồi.

Sau khi nghe Lạc Khả giải thích, động tác của Phó Luật Hàm dịu lại, đưa tay vuốt lưng Lạc Khả, ánh mắt của hần khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn có thiện ý với người đối diện.

Thấy Phó Luật Hàm ghen, đối với Vương Túc Ngạn có lẽ là cảnh tượng “bây giờ mới thấy”. Vương Túc Ngạn không quan tâm chuyện Phó Luật Hàm vừa mới ghen một trận, trực tiếp hỏi vấn đề của mình:

“Tiểu Cát, em ấy đâu?”

“À, cậu ấy ở trên lớp với Triệu Lệ Hoàng, không xuống canteen chung với em và Tiểu Hạ được!”

Câu nói của Lạc Khả chỉ đề cập đến vấn đề ở với ai, quên bém mắt việc nói đang làm gì, làm đầu óc Vương Túc Ngạn bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Lynn: Chà, Phó Luật Hàm cũng ăn giấm rồi, giờ chỉ còn một người nữa thôi. Tổ tình a~

17. __chương 17: Ăn Giấm Chua (3)

*

“Vệ Cát rất thân với Triệu Lệ Hoàng sao?”

“Đúng vậy. A Hoàng là bạn cùng phòng với bọn em, cậu ấy rất tốt, học cũng rất giỏi, chỉ đứng sau Tiểu Cát thôi. Bây giờ em cùng Tiểu Hạ lên lớp đây, anh có muốn đi cùng luôn không?”

Hắn không muốn nghĩ ngợi nhiều, Vệ Cát đương nhiên là thích hắn, còn tên A Hoàng gì đó, mười kiếp nữa cũng không đến lượt.

“Anh đi với!” Phó Luật Hàm nhanh nhẩu lên tiếng.

“Hừ, ai rủ anh.”

Lạc Khả nhìn Vương Túc Ngạn ngẫm nghĩ một hồi, hắn mới gật đầu theo Lạc Khả lên lầu.

Lúc này ở trong lớp A13, Vệ Cát nhìn mấy số liệu trong vở đến hoa cả mắt, cậu duỗi tay người quay tứ phía, trong tay vẫn còn cầm cây bút hươu qua hươu lại, không may đầu bút đụng phải mặt Triệu Lệ Hoàng.

Roẹt! Một đường xanh xanh dài ngoằng in trên má của Triệu Lệ Hoàng.

“Xin lỗi, A Hoàng. Tớ vô ý thôi, ừm... để tớ lau cho cậu nhé!”

Vệ Cát đi hỏi các bạn nữ trong lớp xin khăn giấy, vì là Vệ Cát, các cô bạn có giấy đều đưa rất nhiệt tình. Chẳng mấy chốc, cậu đã nhận được một xấp giấy đủ các thương hiệu khác nhau.

Đi về chỗ ngồi, Vệ Cát vầy vầy chiến tích của mình với Triệu Lệ Hoàng, chọn một cái khăn giấy ướt, còn lại thì đẩy sang phía Triệu Lệ Hoàng.

“Đều là của cậu đấy!”

“Tôi không dám nhận đâu, rõ ràng là bọn con gái cho cậu mà.” Triệu Lệ Hoàng cười cười, đẩy lại xấp giấy cho Vệ Cát.

Hai người cứ thế đẩy qua đẩy lại, một cơn gió lùa vào cửa sổ phòng học, thổi bay vài tờ giấy xuống đất.

“Tại cậu mà phí mất mấy tờ giấy rồi! Số giấy này dùng được cả tuần đấy, cứ lấy đi, không cần phải ngại đâu, chúng ta là bạn bè mà. Được rồi, bây giờ ngồi yên để tớ lau mặt cho, đừng có mà loay hoay nữa!”

Không cho Triệu Lệ Hoàng nói thêm câu nào, cậu lấy khăn giấy lau lên mặt Triệu Lệ Hoàng. Vết mực tương đối khó ra, Vệ Cát lau mãi mà chỉ mờ dần chứ chưa hết hẳn, cậu bực mình nắm lấy cằm Triệu Lệ Hoàng, đưa sát đến mặt mình, dùng sức chà mạnh.

“Vết mực chết tiệt này!” Cậu mở miệng mắng khê, tay tiếp tục lau lau.

“Mặt cậu nhìn như con khỉ vừa mới ăn ớt ấy!” Miệng Triệu Lệ Hoàng méo xệch, buồn cười nhìn hành động của cậu.

“A ha, xong rồi.” Vệ Cát không để ý lời nói của Triệu Lệ Hoàng cho lắm, nhướn miệng cười, tay cầm khăn lau thả xuống.

Ở ngoài lớp, Lạc Khả định gọi Vệ Cát, vừa hay bắt gặp cảnh cậu lau mặt cho Triệu Lệ Hoàng, vừa nói vừa cười rất vui vẻ. Phó Luật Hàm đứng bên cạnh huýt một tiếng sáo dài, Diệp Tư Hạ ở đằng sau không có phản ứng.

Đôi mày của Vương Túc Ngạn chau vào nhau như muốn gộp hai hàng thành một hàng, môi mỏng mím lại.

Bọn con gái thấy hai đàn anh Vương Túc Ngạn cùng Phó Luật Hàm bỗng nhiên ghé thăm, bắt đầu nhón nháo. Tiếng ồn làm Vệ Cát chú ý tới, cậu nhìn ra bên ngoài, tiêu cự tập trung hết vào người Vương Túc Ngạn.

Thấy hấn, cậu cao hứng cười híp mắt, lập tức đứng lên, chen chúc qua đám nữ sinh ồn ào, chạy về phía có Vương Túc Ngạn.

Ra đến hành lang, Vệ Cát phát hiện Vương Túc Ngạn đang không vui, không biết chuyện gì đã làm cho gương mặt bình thường rất ít khi biểu lộ cảm xúc thành ra như vậy nhỉ?

“Túc Ngạn.”

Nhẹ giọng gọi tên hấn, lại bị hấn nắm chặt tay kéo đi chỗ khác. Đám đông tiếp tục bàn tán, tiếng xì xầm ngày càng lớn.

Triệu Lệ Hoàng từ trong lớp đi ra, Lạc Khả và Diệp Tư Hạ ngoắc Triệu Lệ Hoàng lại, Lạc Khả nhìn Vương Túc Ngạn, ngược mặt lên một cái, rồi quay sang nhìn Triệu Lệ Hoàng, tỏ ý: “Cậu làm người ta ghen rồi kìa, thấy chưa?”, sau đó nở một nụ cười đầy hàm ý.

“Đừng như vậy chứ! Tôi chính là chất xúc tác để phản ứng hoá học giữa hai người đó xảy ra đấy! Không phải Tiểu Cát rất thích đàn anh đó hay sao? Họ phải cảm ơn tôi mới đúng!”

Đáp lại nụ cười hàm ý sâu xa của Lạc Khả, Triệu Lệ Hoàng bình thản nhún vai, cười cười. Diệp Tư Hạ vỗ vai Triệu Lệ Hoàng, bật lên ngón cái.

Chỉ còn Phó Luật Hàm ngẩn người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chuyện tình cảm của Vương Túc Ngạn trước đây hấn hiểu rất rõ, không phải còn day dứt lắm sao, không lẽ cái tên Vương Túc Ngạn này bị nhóc con đáng yêu kia làm cho đổ cái rầm rồi. Hành động bực tức lúc này là ghen phỉm?

“Tiểu Cát với Ngạn Ngạn có chuyện gì thế?” Phó Luật Hàm biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Lạc Khả đang rất vui khi bạn thân rốt cuộc cũng hết kiếp đơn phương, nghe Phó Luật Hàm hỏi liền nói lia lịa như đã học thuộc lòng:

“Cậu ấy thích đàn anh, là kiểu nhất kiến chung tình đó, mà đàn anh, hình như cũng thích Tiểu Cát nhà em. Mấy hôm trước hai người họ có ngủ cùng nhau một đêm, tình cảm tiến triển rất tốt. Hôm nay có lẽ đàn anh ăn một chút xúu giấm vì hành động của Tiểu Cát và A Hoàng. Anh là bạn thân của anh ấy lâu như vậy, không thể không biết đi?”

Hiểu ra chuyện, tìm ra được nhiều điều chưa biết, hai mắt Phó Luật Hàm sáng lên, cười càng thêm ranh mãnh, thành thật trả lời:

“Ngạn Ngạn chưa có nói cho anh biết, bạn thân mà giấu kỹ quá thế.” Phó Luật Hàm vuốt cằm, tiếp tục nói với Lạc Khả “ Anh chỉ biết Tiểu Cát thích Ngạn Ngạn từ hôm sinh nhật cậu ấy. Mà cậu ấy, đối với chuyện tình cảm lúc nào cũng hồ hững, khó đoán được trong lòng cậu ấy nghĩ cái gì.”

Lạc Khả gật gật đầu, Triệu Lệ Hoàng tiếp lời.

“Vì vậy nên cho đàn anh ăn giấm để anh ấy biết được tình cảm của mình với Vệ Cát là gì, vậy cũng tốt.”

“Cậu quả nhiên nói đúng cái anh đang suy nghĩ. Anh nghĩ chúng ta hợp nhau đấy, A Hoàng.” Phó Luật Hàm búng tay, nhìn Triệu Lệ Hoàng cười lớn, bắt tay với cậu.

“Cảm ơn. Đàn anh, xin được chỉ giáo!” Triệu Lệ Hoàng không khách khí, giơ tay đáp lại.

“Từ từ, hai người đứng xích ra một chút coi, làm gì mà đứng sát nhau như vậy?” Lạc Khả liếc hai người.

Diệp Tư Hạ nãy giờ im lặng đứng xem đột nhiên lên tiếng.

“Cậu lo gì chứ, A Hoàng là top mà, anh nhà cậu cũng là top, top với top thì đến với nhau bằng cách nào?”

Triệu Lệ Hoàng nghe xong đưa tay lên miệng ho mấy cái, Phó Luật Hàm ôm bụng cười lớn. Suy nghĩ của cái tên này mắc cười quá đi!!!

Diệp Tư Hạ không hiểu mình nói sai cái gì, ngây ngốc nhìn Phó Luật Hàm. Lạc Khả cùng chung tình trạng với Diệp Tư Hạ, chẳng hiểu cậu ta đang nói cái gì.

“Thôi, không bàn mấy vấn đề tế nhị này nữa. Không thấy chúng ta đang đứng trước bàn dân thiên hạ nói chuyện riêng tư sao?”

Chỉ chỉ tay xung quanh, Lạc Khả nhỏ giọng nhắc nhở trước ánh nhìn đầy tò mò bao quanh bốn người.

*

Đưa Vệ Cát đến hành lang vắng người, Vương Túc Ngạn đứng lại, khoanh tay nhìn cậu.

Vệ Cát khó hiểu nhìn Vương Túc Ngạn, hần không nói, cậu im lặng.

“Không muốn nói gì sao?”

Hần dùng giọng điệu lạnh lùng như lần đầu tiên gặp mặt, hỏi.

“Anh muốn nghe chuyện gì?”

Cậu nhướn mắt nhìn hần, hỏi lại. Không biết vì sao hần đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, rõ ràng sáng sớm còn cười với mình, sao bây giờ lại bày ra bộ mặt than củi này chứ?

“Anh chính là không muốn nhìn em thân mật với người khác, ngoại trừ anh. Dù là bạn, cũng không được gần gũi !”

Vương Túc Ngạn ngữ khí bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh lộ lên một tia độc chiếm mà hần không nhận ra được.

“Anh...ghen?” Vệ Cát gấp gấp hỏi, có phần không tin được.

Người này...biết ghen?

Mình với A Hoàng làm hần ghen?

Bị hỏi điều trước giờ chưa hề nghe qua, Vương Túc Ngạn lần đầu tiên lộ rõ sự lúng túng, hần quay mặt đi, giọng nói nhỏ lại.

“Anh không thích thằng nhóc đó thân mật với em.”

“Anh nói sao, em không nghe rõ.” Vệ Cát mở cờ trong bụng, thích thú muốn hần lặp lại lời vừa nói.

“Anh không bao giờ nói lại câu liên quan đến chuyện mất mặt này lần thứ hai.”

Về mừng rỡ trên khuôn mặt Vệ Cát chưa duy trì được lâu thì đã dần tiêu ngải. Câu đó nói lại mất mặt lắm sao? Chỉ biết nói ra điều mình muốn, không cần biết tâm trạng của người nghe câu nói đó sẽ như thế nào.

Cậu giận hần, nhưng không muốn thể hiện ra mặt. Tính hần cố chấp, hần không nói, là không nói. Thừa nhận việc mình ghen, là chuyện rất khó tin rồi. Nếu có một ngày hần nói ba chữ “Anh thích em”, cậu sẽ cảm động mà khóc mất.

“Ừm...vậy không còn gì nữa, em về lớp nhé?”

Nói rồi Vệ Cát quay đầu bỏ đi, không rõ đây là tâm trạng gì. Để lại Vương Túc Ngạn đứng đó một hồi lâu, chưa biết nhận ra mình sai ở chỗ nào.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu hết giờ ra chơi, Vệ Cát đi về lớp trên lầu bốn bằng cầu thang bộ, đúng lúc gặp thầy Lâm Viễn. Thấy trò cùng nhau bàn chuyện thiết kế web, cậu ở phương diện này rất thành thạo,

thầy Lâm cũng khá hứng thú với việc thiết lập các trang web, trò chuyện một lúc, rất nhanh lên đến lầu bốn.

Thầy bước vào lớp, mọi người bắt đầu nháo nhào chạy về chỗ, ngoan ngoãn đứng lên chào thầy. Vệ Cát theo sau bước nhanh về chỗ.

Như mọi ngày, hết giờ học Lạc Khả sẽ đi cùng Phó Luật Hàm, cậu cùng Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng về kí túc xá. Đi một đoạn đường, Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng đều nhận ra Vệ Cát có điều gì đó, bèn hỏi:

“Tiểu Cát, cậu có chuyện gì sao, trông mặt mũi dờ dẩn thế kia. Nói đi, Diệp Tư Hạ này sẽ giúp cậu!!”

“Lúc này đi với Vương Túc Ngạn, có phải anh ấy làm gì khiến cậu như vậy phải không?” Luôn nhìn thấu suy nghĩ người khác, Triệu Lệ Hoàng bật ra câu hỏi làm cậu bất ngờ.

Thấy cậu muốn nói lại thôi, Triệu Lệ Hoàng huých cậu một cái.

“Nói ra đi, tôi đây giúp cậu. Tên đó nhìn qua là biết kiểu người hay up gáo nước lạnh lên đầu người khác.”

Diệp Tư Hạ bị bỏ quên, ầm ỨC vụt lên trước, tham gia vào cuộc đối thoại.

“Đúng vậy, đúng vậy. Tôi đoán nhé, hấn ghen với A Hoàng nhưng không chịu thừa nhận với cậu, đúng chứ?”

Vệ Cát cảm thấy đôi lúc Diệp Tư Hạ này đã hiểu chuyện đời hơn cả Lạc Khả. Cậu ậm ừ, cười khổ kể:

“Không hấn...hấn có thừa nhận chuyện ghen, nhưng lại xem việc ăn giấm đó là mất mặt...”

Diệp Tư Hạ tức xì khói, cậu ta chỉ tay lung tung, miệng không ngừng nói:

“Ghen mà là chuyện mất mặt? Cái tên này, Tiểu Cát à, bỏ quách đi cho xong!”

“Này này, Tư Hạ, bình tĩnh nào. Về kí túc xá uống hộp nước cho mát người đã, rồi có gì thì bàn tiếp.” Triệu Lệ Hoàng khoác vai hai người, kéo về kí túc xá.

Vệ Cát cậu theo đuổi chưa đủ tích cực chăng? Vậy phải thay đổi kế hoạch rồi, không thể chậm mà chắc được, hiệu quả không cao, phải đánh nhanh tóm lẹ thôi.

Lynn: Vì hết Tết rồi, Lynn phải đi học rồi nên mỗi tuần chỉ có thể ra 3-4 chương thôi =((((*đạo khô - ing*. Nhưng mọi người vẫn hãy ủng hộ Lynn nhé! *cúi đầu cảm ơn* =.=

18. __chương 18:em Yêu, Chào Buổi Sáng__

Kí túc xá, phòng 113.

“Uống nước lọc hay trà?”

“Gì cũng được!”

Diệp Tư Hạ ngồi phịch xuống giường, nhận lấy ly nước lọc từ tay Triệu Lệ Hoàng, uống ừng ực. Vì uống vội, dòng nước cứ thế chảy xuống cổ áo sơ mi của cậu, ướt một mảnh áo.

Một bàn tay to lớn đặt lên khoe miệng Diệp Tư Hạ, lau nhẹ lên vệt nước.

“Uống vội gì chứ?”

“Ừm... Tại khát nước quá, hi.” Diệp Tư Hạ nhanh chóng che dấu một thoáng đỏ mặt của mình, lúng túng gạt tay Triệu Lệ Hoàng, cười cười nói.

Triệu Lệ Hoàng không để ý biểu hiện của Diệp Tư Hạ, xoay người rót cho mình một cốc nước.

“Vương Túc Ngạn của cậu, tính làm sao đây?”

“Không biết, chưa có dự tính gì cả. Tở tình cũng đã tở tình, theo đuổi cũng đã theo đuổi...” Vệ Cát thở dài, không biết có nên nói ra suy nghĩ mà mình vừa mới loé lên trong đầu hay không.

“Tôi có ý kiến này, cậu nghe xem có được không?” Đảo mắt một vòng, Triệu Lệ Hoàng vuốt cằm nói.

“Nói thử xem!”

“Là như thế này, thế này,...” Triệu Lệ Hoàng thuyết minh một hồi, Diệp Tư Hạ vô thức cau mày. Kế hoạch này mà cũng được coi là chiến lược thu phục đối phương hay sao? Phải làm diễn viên rồi, mấy trò này thật sự cũ rích, nhìn vào sẽ đoán được ngay.

Nghĩ đến kế hoạch của hai người, không hiểu sao trong lòng Diệp Tư Hạ có chút không vui. Bực mình Triệu Lệ Hoàng quá nhiệt tình với Vệ Cát, hay trách thái độ của Vệ Cát rất đồng tình đây? Khó chịu vì ai đây?

“Hai người bàn tiếp đi, tôi ra ngoài có việc!” Kéo mũ, Diệp Tư Hạ bước ra ngoài.

Tuy tăng không hiểu đang yên đang lành Diệp Tư Hạ bỗng dưng mất hứng, nhưng trái lại với Diệp Tư Hạ, Vệ Cát nhẹ nhàng mỉm cười. Quả là ý tưởng lớn gặp nhau mà!

“Cứ vậy đi, thành giao!”

“Okay, một châu bia, không say không về!”

Ở kí túc xá đối diện.

Vừa về đến cửa, Vương Túc Ngạn ném áo khoác sang một bên, đặt lưng xuống giường, cánh tay rần chắc chắn ngang trước mắt. Phó Luật Hàm biết chuyện, trong lòng thầm hí hửng, đợi xem chuyện vui. Hai người bạn cùng phòng khác nhìn chằm chằm hân, liếc mắt sang Phó Luật Hàm khoe môi đang nhếch lên đầy vẻ thích thú, nổi hết da gà. Ở cùng phòng với hai con người này chẳng biết dùng từ gì để miêu tả, độ nổi tiếng tăng lên đáng kể, tinh thần không ổn định cũng theo tỉ lệ thuận mà tăng lên.

Một người ít nói, trầm tính, số lần gương mặt biểu lộ cảm xúc đếm trên đầu ngón tay, người còn lại đáng vẻ... cột nhả, cười quá mức quy định, tư tưởng cũng rất kì quái. Đẹp lạ... Không phải là đẹp một cách nghiêng nước nghiêng thành, đồ sộ đồ sộ mà là gương mặt đẹp, nhưng tính cách lạ thường.

Nằm trên giường, Vương Túc Ngạn thấy bản thân rất lạ, vừa rồi... cảm xúc lộn lộn, tức giận, nóng nảy... Không phải là ghen trong truyền thuyết đấy chứ?

Đại thiếu gia nhà họ Vương đã từng yêu, nhưng chưa từng ghen. Khi trước chưa ai làm Vương thiếu phải ghen, nhưng bây giờ thì có rồi.

Chà...

“Ngạn Ngạn, đi ăn trưa không?” Phó Luật Hàm sau khi nhắn tin cho Lạc Khả trở lại phòng kí túc xá, Lạc Khả không muốn bỏ lỡ “bữa trưa tình yêu” với Phó Luật Hàm, nhưng đành hi sinh một bữa, giúp người quan trọng hơn.

Không trả lời.

“Tớ khao!”

Không hồi âm.

“Này, lơ tở à. Hay tai của cậu bị bệnh mãn tính rồi thế?”

Phó Luật Hàm nổi tính trẻ con, sắp lại gần Vương Túc Ngạn, nói một loạt thanh âm kinh dị nào đó. Sau một lúc, Phó Luật Hàm mới nghe giọng nói lười biếng của Vương Túc Ngạn.

“Ngôn ngữ của siêu việt của cậu người phạm như tớ không thể hiểu được, đi mà nói với bấy khi trong sở thú, có lẽ bọn chúng sẽ tiếp thu được đấy.”

Bị nói thành quen, Phó Luật Hàm mặt dày vỗ ngực.

“Thiếu chủ quá khen.”

Một tiếng hừ lạnh phát ra từ Vương Túc Ngạn, hần ngồi dậy, đi đến tủ quần áo, thay đồ trong tích tắc rồi vỗ mạnh vai Phó Luật Hàm.

“Đi thôi, không phải cậu vừa mới nói muốn khao tớ ăn sao? Mặc dù đồ cậu khao tớ chưa hấp thụ hết chất dinh dưỡng thì đã theo đường ruột đi ra ngoài nhưng có còn hơn không!”

Đây là thể loại con người gì vậy? Đã được ăn chùa, còn chê? Thay đổi thái độ nhanh như chong chóng mà gương mặt vẫn bình thản như vậy?

Phó Luật Hàm nào nề, lắc đầu ngao ngán. Kể từ khi làm bạn tới nay, chưa bao giờ khách khí cả, nhưng đó cũng là điểm đặc biệt của Vương Túc Ngạn, người cậu ấy thực sự quý trọng, sẽ rất khác biệt.

Sáng hôm sau, Vệ Cát lên lớp như thường lệ, rõ ràng chỉ cần làm theo kế hoạch đã định sẵn, nhưng cậu vẫn có chút lo lắng. Một lát nữa sẽ đi qua dãy phòng học của Vương Túc Ngạn, liệu mình như thế này, anh ấy sẽ có biểu tình như thế nào vậy a?

Bình thường, Vương Túc Ngạn sẽ đến lớp học rất sớm, Vệ Cát cùng Triệu Lệ Hoàng đi trong sân trường chưa sáng hẳn, chờ mãi nhưng không thấy bóng dáng Vương Túc Ngạn đâu, đành tạm gác lại kế hoạch, xuống canteen kiếm đồ lót bụng.

“Có phải chúng ta đến sớm quá rồi không?” Vệ Cát thường thức mì nóng, nhìn Triệu Lệ Hoàng hỏi.

“Có lẽ vậy. Nhưng tôi nghĩ đừng canh me gì cả, đến thời cơ chín muồi rồi diễn thôi.”

“Ừm. Canh nhiều quá mắt sẽ lé cho xem!” Cậu lém lỉnh cười với Triệu Lệ Hoàng.

“Còn cậu đấy, ăn nhiều mì quá không sợ gương mặt trắng trẻo của cậu nổi mụn hay sao?”

“Không lo, tôi có tiền sử miễn nhiễm với mụn!”

Sáng sớm thức dậy sớm hẳn hơn mọi ngày, dự thành công Lạc Khả và Diệp Tư Hạ ở lại kí túc xá, cùng A Hoàng đến đây làm đủ trò, Vệ Cát thấy hành động của mình có hơi ấu trĩ... Nhưng chịu thôi, muốn cưa đổ người ta, đâu thể cứ ngại ngần mãi chứ.

Hai người ngồi lại canteen trò chuyện, không biết rằng Vương Túc Ngạn và Phó Luật Hàm ngồi ở bàn xa xa nhìn hai người rất mực chăm chú.

“Cậu nói xem, mới sáng sớm đã đi cùng nhau như vậy, hôm qua cũng về chung, có phải Tiểu Cát có gì đó với Tiểu Hoàng không?”

Không sợ đổ dầu vào lửa, Phó Luật Hàm mở miệng nói, nụ cười gian manh hiện rõ trên khuôn mặt tuần tú. Hai mắt Vương Túc Ngạn ánh lên một tia ghen tuông, nhưng lập tức tắt phụt ngay. Trở lại về mặt điềm tĩnh thường ngày, Vương Túc Ngạn cụp mắt, lắc lắc ly cà phê, tự tin nói:

“Chỉ là bạn cùng phòng, đi cùng là lẽ thường tình, có gì phải thắc mắc?”

“Haha, đừng nói vậy chứ, cậu không thấy ban nãy Tiểu Hoàng kia vừa nựng má Tiểu Cát phổng? Tiểu Cát quả thực rất khả ái mà, ai nhìn cũng muốn yêu thương em ấy!”

Ôi trời, nói ra mấy lời này chính chủ nhân của nó cũng cảm thấy sượng.

“Trêu người tớ, cậu biết hậu quả là gì mà, phải không, Tiểu Hàm Hàm?”

“Please! Đừng gọi tớ bằng cái biệt danh kì quặc đó, nổi hết da gà da vịt rồi đây!”

Vương Túc Ngạn không thềm quan tâm đến Phó Luật Hàm, lục mục nhìn sang hai người đang vui đùa. Không biết do Triệu Lệ Hoàng vô tình hay cố ý, cậu thấy sự hiện diện của Vương Túc Ngạn, rất tự nhiên kéo Vệ Cát gần lại, đầy tình ý nói nhỏ gì đó vào tai cậu. Nhưng nhìn từ góc độ của Vương Túc Ngạn, đó không phải là hình ảnh hai người đang thì thầm to nhỏ, mà giống như Triệu Lệ Hoàng đang hôn lên má Vệ Cát.

Vì Triệu Lệ Hoàng nói rất nhỏ, Vệ Cát không nghe được, cậu ghé lại gần hơn, nói nhỏ: “Tớ không nghe được, nói lại đi.”

Cơn ghen được dịp bùng nổ, Vương Túc Ngạn đứng thẳng người, tiêu sái sải bước qua. Phó Luật Hàm mở to mắt ngạc nhiên vì hành động của hắn, bất giác cười cười. Hành lang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bước chân, Vệ Cát bị âm thanh đó làm cho quay đầu, ngay lập tức thấy Vương Túc Ngạn.

“Chào buổi sáng, đàn anh!” Triệu Lệ Hoàng lễ phép, khom lưng cúi chào, nở nụ cười ý vị.

“Sớm!” Hắn đảo lại gọn lỏn, thanh âm lạnh tanh như muốn đóng băng người đối diện.

Ánh mắt hắn dần chuyển sang cậu, trở nên dịu dàng hơn, ngồi xuống bàn ôm ngang eo Vệ Cát đang ngần ngừ nhìn hắn. Miệng nhếch lên một nụ cười ấm áp, lời nói thoát ra không thể tin được.

“Em yêu, chào buổi sáng!”

Lynn: Tặng mọi người chap mới nè. Lynn chưa cb đâu, chỉ là lên viết được thôi. Đọc vui nhaaaaa~. Có lẽ đến cuối tuần sau Lynn lại viết thêm chương mới đó.

19. __chương 19: Chỉ Là Đùa Giỡn Thôi Phải Không?__

Em yêu, chào buổi sáng???

Cảm nhận sức nóng từ cánh tay đang ôm eo mình, Vệ Cát trợn mắt nhìn người bên cạnh. Tim đập như trống. Mình...biến thành “em yêu” từ khi nào thế?

Không đợi cậu hoàn hồn, Vương Túc Ngạn thản nhiên kéo sát cậu lại bên mình như đánh dấu chủ quyền, giọng nói nhàn nhạt vang lên khiến người ta lạnh hết cả sống lưng nhằm vào Triệu Lệ Hoàng.

“Cậu, thân với ai, tôi không cần biết. Nhưng, đối phương là cậu ấy, tôi không cho phép.”

Vệ Cát lòng đầy hồi hộp, toàn thân cứng ngắc, mặc cho Vương Túc Ngạn ôm chặt lấy thắt lưng mình. Lời nói ngắt nhịp rõ ràng đánh vào tai cậu tạo nên một cảm giác ngọt ngào lạ thường. Anh có phải là thích em, ghen với A Hoàng, nhưng không nói đúng không? Sĩ diện hão!

Triệu Lệ Hoàng cũng bị dọa sợ bởi khẩu khí lạnh lùng của người đối diện, im lặng phút chốc, sau đó nghĩ ra một kịch bản khá thú vị, hoà mình vào vai diễn trước đó, quắc mắt đáp trả:

“Anh không phải bạn trai của Tiểu Cát, lấy cớ gì nói tôi không được tiếp cận cậu ấy? Đến với ai, không đến lượt anh quyết định. Anh không thấy mình vô lý hay sao? Nói cho anh biết, tôi thích Tiểu Cát, hơn nữa còn đang muốn đến với cậu ấy!”

“Vệ Cát là của tôi, cậu ấy cũng chỉ thích mình tôi. Lời tôi nói, là đạo lý.”

Nói Vương Túc Ngạn kiêu ngạo, quả rất chính xác. Nhưng điều hắn nói, không sai một ly. Thái độ tự tin ngút trời đó, khí khái cao ngạo đó, không biết có phải Vệ Cát uống nhầm thuốc không, những gì thuộc về hắn cậu đều cảm thấy...đáng yêu. Chết thật, dùng từ này không đúng gì hết, không không không, nghĩ thế cậu liền lắc đầu nguây nguẩy.

Người trong lòng đột nhiên có phản ứng, Vương Túc Ngạn không hài lòng ghé sát vành tai Vệ Cát, trầm giọng thủ thỉ: “Ngaoan, đừng nháo!”

Vai cậu run lên, vẫn là người này có sức mạnh khiến mình nghe lời vô điều kiện đi.

Triệu Lệ Hoàng thầm cười trong bụng. Khi bàn kế hoạch, cậu còn hùng hổ lắm cơ mà, tại sao khi lâm trận rồi lại đầu hàng sớm như vậy, im lặng nép vào lòng người ta, khuôn mặt còn ửng hồng rất khả ái. Có thằng con trai mà không đổ trước cậu cơ chứ, không phải lòng ai đó trước, tôi có lẽ sẽ thích cậu.

“Anh...bỏ tay ra một chút được không? Có người nhìn kia...” Lúc này Vệ Cát khe khẽ lên tiếng, đôi mắt nâu trong veo nhìn Vương Túc Ngạn, liếc thấy canteen đã có thêm người vào, cậu đẩy hắn ra, cúi đầu ăn mì.

Cánh tay chưa dứt ra được bao lâu đã siết chặt lại, không quan tâm đến những ánh mắt xung quanh, hẳn cười cười.

“Em yêu, chuyện thân mật hơn cũng đã từng làm, có gì phải ngại chứ!”

Lưu manh! Không biết xấu hổ! Thân mật hơn gì chứ? Có A Hoàng ở đây, anh không thể nói ra câu nào đứng đắn à?

Mặt Vệ Cát đã đỏ lên đến tận mang tai, hận không thể đem những gì Vương Túc Ngạn nói đưa vào trong bụng, giấu tịt không cho ai biết. Triệu Lệ Hoàng không phải một người trong sáng gì cho cam nhưng vẫn không nhin được phì cười khi thấy cảnh Vương Túc Ngạn trêu chọc Vệ Cát. Một vài người ở bàn bên cạnh nghe lỡ mớ vài chữ, đang cố gắng đóng tai lên nghe ngóng, trong khi mắt đang tập trung nhìn vào bàn tay đang đặt trên eo cậu trai năm nhất thanh tú kia.

Cậu đứng phắt dậy, dùng sức thoát ra khỏi vòng tay hắn, trên tay cầm ly mì, bước vội đi tìm thùng rác. Hôm nay nổi hứng gọi mình là “em yêu”, ngày mai không biết chừng sẽ là “yêu tinh”, ngày mốt là “tinh tinh”... Còn tuyên bố bậy bạ, Vệ Cát cậu chính là của ba mẹ, sao có thể là của hắn? Chỉ là, tìm thì có thể để quên ở chỗ hắn thật.

Thích thú ngắm nhìn bóng lưng Vệ Cát, khoe môi Vương Túc Ngạn cong lên một nụ cười mỉm. Rất rộng lượng nhìn Triệu Lệ Hoàng, nhún vai.

“Đừng diễn nữa, trình độ của cậu còn quá kém, không lọt khỏi mắt tôi được.”

“Ồ, anh nhìn ra sao?” Triệu Lệ Hoàng ra vẻ bất ngờ, nhưng trong bụng đã biết được mình diễn rất dở, bị phát hiện cũng đúng thôi.

“Tôi học Luật, nhìn người đoán tâm, là chuyện đương nhiên.”

“Vậy tôi muốn nói, anh thích cậu ấy mà bản thân không nhận ra sao? Nhìn thấu tâm tư người khác nhiều quá, đến nỗi chính mình cũng không biết cách thừa nhận tình cảm của mình đối với người khác.”

“Có không giữ, mất đừng tìm. Đùa giỡn tình cảm người khác là thú vui của anh? Thật chưa có tình địch chưa biết sợ!”

Thấy Vệ Cát thích hắn, lần đầu tiên thích một người, người đó lại là con trai, con đường này đã không hề dễ đi. Tên này tài cao học rộng nhưng chỉ số EQ lên xuống thất thường, dây dưa không rõ ràng, vừa ấm vừa xoa, vừa cho ăn ngọt vừa cho uống chua, là kiểu gì đây hả???

Nhận ra mình đang giáo huấn đàn anh năm ba có hơi quá, Triệu Lệ Hoàng vội vã im miệng, không quan tâm đôimafy Vương Túc Ngạn khẽ nhíu lại, đứng lên đi một mạch theo Vệ Cát. Vệ Cát bỏ rác xong, định quay lại chỗ ngồi thì bị Triệu Lệ Hoàng kéo đi xồng xộc.

“A Hoàng, cậu sao thế?” Vệ Cát nghĩ thầm có phải hắn chọc tức Triệu Lệ Hoàng hay không.

“Đến giờ rồi, lên lớp thôi. Nhìn kìa, Tiểu Hạ với Tiểu Khả ở bên kia, mình qua bên đó đi chung đi.”

Đúng lúc Diệp Tư Hạ và Lạc Khả đang đứng ở phía xa xa, Triệu Lệ Hoàng lôi Vệ Cát đi thật nhanh. Hai người là cứu tinh của tôi đấy, nếu không thì Tiểu Cát đã giật phăng tay tôi mà chạy lại với Vương Túc Ngạn rồi.

Nhưng khổ nỗi, Lạc Khả lẫn Diệp Tư Hạ không hề biết đến sự có mặt của hai kẻ này, cùng nhau đi vào khu lớp học.

“Không cần đi nhanh thế chứ, vừa ăn sáng xong mà. Anh ấy tính tình không giống ai, cậu cứ mặc kệ anh ấy!”

“Hừ, mặc anh ta. Kế hoạch của chúng ta bị anh ta nhìn ra cả rồi, muốn giấu cũng không được. Anh ta chắc đang buồn chán, muốn kiếm chuyện để xen vào thôi. Châu bia của cậu, tôi bao giờ mới được uống lại lần nữa đây?”

Triệu Lệ Hoàng làm vẻ mặt ỉu xiu rất buồn cười, Vệ Cát biết cậu ấy muốn chọc cười mình, không nhin được bật cười khanh khách. Cậu quàng vai Triệu Lệ Hoàng, nhướn mày lên cao, mím môi “hừm” vài tiếng.

“Thất bại là mẹ thành công. Thua keo này ta bày keo khác. Cậu không phải lo, cuối tuần này tớ mời cậu đi ăn một bữa, gần đây có một tiệm mì mới khai trương, được giảm giá 20%.”

“Được đấy! Không có bia, nhưng có mì vẫn tốt!”

Nói rồi, đôi bạn tiến vào thang máy. Triệu Lệ Hoàng nhấn nút thang máy, nhẹ nhàng dịch ra phía sau, lấy điện thoại ra xem. Vệ Cát im lặng, bắt chước động tác của Triệu Lệ Hoàng, đứng im chờ đợi.

Cậu cười khổ, Vương Túc Ngạn hẳn có lẽ chỉ là giỡn chơi, tùy tiện ôm mình một lát, sau đó buông ra như không có gì. Chỉ có mình mặt đỏ tím đập trước hành động tùy hứng của hắn, chính cậu cũng cảm thấy bản thân mình buồn cười. Ôm hi vọng mãi, chẳng biết là tốt hay xấu nữa. Lòng Vệ Cát bắt chợt nhói lên.

Nhớ lại tình cảnh đó, Vệ Cát rất muốn...có thêm lần sau, rồi lần sau nữa. Trước đây từng nghĩ, hôn là thích, nhưng sau đó nhận ra, người ta hôn mình, có nhiều lý do lắm. Không nhất thiết phải là thích mới hôn. Rung động nhất thời, hôn là lẽ thường tình.

Không muốn từ bỏ! Không thể từ bỏ! Một tiếng gào lớn nổ ra trong đầu cậu, yêu là kiên trì. Anh ấy nhất định không phải là thẳng, là đang trong giai đoạn hơi hơi cong cong.

Phải hẹn anh ấy nói chuyện rõ ràng trong một ngày không xa. Nhưng không xa, biết là ngày nào đây? Ngẫm nghĩ một lúc, cậu quyết định đề nghị việc hẹn hò vào chủ nhật. Nếu bị anh ấy từ chối thì sao nhỉ? Bị từ chối, sẽ không mặt dày theo đuổi anh ấy nữa. Sẽ trở lại quan hệ lớp trên lớp dưới bình thường thôi sao? Vậy thì cứ thử xem sao, mặc dù cơ hội anh ấy đồng ý là rất nhỏ.

Biết rằng người ta chỉ dây dưa đùa giỡn với mình nhưng tại sao...bản thân lại vẫn nguyện ý lao theo. Vệ Cát không biết mình ăn phải bùa mê thuốc lú gì của Vương Túc Ngạn nữa.

Cửa thang máy mở ra, Triệu Lệ Hoàng tay bấm điện thoại liên tục, bước ra trước, không để ý Vệ Cát đang ngẩn ngơ suy nghĩ còn ở trong đó, để thang máy tiếp tục đưa lên tầng trên.

Khi Triệu Lệ Hoàng phát hiện cậu không đi bên cạnh thì đã vào tận trong lớp, nghe Lạc Khả hihi haha đủ chuyện tạp nham trên đời.

“Tiểu Cát không phải đi cùng cậu sao, đâu mất tiêu rồi?” Lạc Khả buồn chuyện được một lúc thì nhận ra sự vắng mặt của Vệ Cát, lay lay Triệu Lệ Hoàng đang nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại.

Triệu Lệ Hoàng được một phen giật mình, lập tức ném điện thoại vào túi quần.

“Không biết. Lúc nãy còn đi cùng nhau trong thang máy. Cậu ấy hay suy nghĩ lung tung, đầu óc mơ màng, chắc là đi lên tầng trên rồi.”

Sau ba tuần ở chung, Diệp Tư Hạ, Lạc Khả và Triệu Lệ Hoàng đều thấy được chỉ cần lơ là một thoáng, liền mất dấu Vệ Cát. Cậu ấy đặc biệt thường xuyên đi lạc, đều là vì mải mê những thứ khác, không tập trung vào chuyên môn chính, gây không ít phiền phức.

Ba người vội vàng đến chỗ thang máy. Đứng ngồi không yên nhìn từng con số màu đỏ từ từ nhảy xuống.

Từ thế giới riêng của mình trở về thế giới chung, Vệ Cát không hay biết mình đã đi lên đến tầng nào, chỉ biết cửa thang máy đã mở, việc của cậu là đi ra thôi. Sinh viên khoa mình hôm nay khang khác mọi hôm, học Tin thì cần quái gì đến mấy cuốn sách chả biết tiếng Pháp hay khi khi gì nữa chứ, nhìn có vẻ tri thức hơn. Ai nấy tay ôm sách này sách nọ, người đông như kiến, ngược hướng Vệ Cát đi ào ào như vũ bão.

“Này cậu, cậu ngơ ngác làm gì, không nhớ hôm nay có buổi giao lưu với đoàn khách bản xứ ở hội trường sao? Hay là quên đồ ở lớp, muốn quay về lấy?” Một đám con gái nhìn cậu, tưởng cậu là sinh viên khoa mình, tốt bụng nhắc nhở.

Cái gì mà giao lưu với đoàn khách người bản xứ ở hội trường? Khoa Tin cần làm mấy việc này à? Khoan đã, chắc,...lẽ nào lịch sử lặp lại?

“A, cho tôi hỏi, mấy cậu khoa gì?”

“Chúng tôi khoa Ngôn Ngữ. Cậu không phải là sinh viên khoa này?” Một cô gái nhìn về mặt góc lẳng của cậu, nghi ngờ hỏi.

Chết tiệt! Lại đi nhầm!

“À, tôi đúng là có quên sách ở lớp, bây giờ về lấy. Vì chưa học được bao lâu, tôi cũng không biết các cậu cùng khoa!” Vệ Cát vội vàng chữa cháy. Không thể để mất mặt như lần trước được.

Nói xong cậu cười cười, chạy lấy chạy để trốn đi mất. Bây giờ thang máy đông như vậy, hội trường ở tầng trên, lớp cậu ở tầng dưới, biết bao giờ mới đến lượt? Sắp đến giờ học rồi, đành chạy vòng qua bên kia đi thang bộ vậy.

20. __chương 20: Khương Ninh__

Vệ Cát bước qua hành lang, dù sao toà nhà này kiến trúc các tầng khá giống nhau, có lẽ chỉ cần đi sang dãy đối diện là có cầu thang bộ. Lướt qua các phòng học vắng vẻ, cậu thoáng thấy một bóng người quen thuộc. Nhưng nhìn lại đồng hồ, chỉ còn năm phút nữa là vào tiết học, cậu bỏ qua ý nghĩ muốn nhận người quen, chân bước nhanh hơn.

Bỗng phía sau vọng lên một giọng nói giữa không gian tĩnh lặng, Vệ Cát giật mình dừng bước, quay đầu nhìn người kia.

“Cát Cát!!!”

Tiếng gọi không lớn nhưng rất vang, mang theo vẻ mừng rỡ trông thấy. Người con trai tiến gần lại, tay ôm tài liệu, hớn hờ nhìn Vệ Cát.

“Đã lâu không gặp!”

“Ừ, đã lâu không gặp!”

Nhìn thấy anh, Vệ Cát không khỏi ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Cậu cong môi cười với anh, không khách sáo vờ vai anh như em trai.

“Đại Ninh, em không biết là anh học trường này cơ đấy! Khi trước, em nhớ anh muốn vào trường N cơ mà? Sao lại xuất hiện ở đây vậy?”

“Anh đang làm sinh viên trao đổi. Học năm cuối rồi, cũng nên trải nghiệm những thứ mới lạ một chút.”

“Anh học khoa Ngoại Ngữ sao?”

“Ừ, khoa tiếng Pháp. Còn em học lớp nào?”

“Em học Tin học, A13 ở ba tầng dưới lận. Chà, anh bây giờ là thanh niên tri thức rồi nhỉ, đâu còn là đại ca đầu gấu của bọn em hồi xưa nữa!” Vệ Cát nhớ về chuyện năm, sáu năm trước, buồn cười ra mặt, liếc anh trên chọc.

Khương Ninh, lớn hơn Vệ Cát ba tuổi, là hàng xóm của cậu khi cậu còn sống chung với cha mẹ. Chưa chuyển đến không lâu, hai anh em Vệ Cát đã kết thân với anh trai nhà bên hóm hỉnh này. Khi ấy còn nhỏ, hai người một tiếng “Đại Ninh”, anh nói gì nghe nấy, cùng những đứa trẻ trong xóm khác đi chơi oanh tạc tứ phía. Mà anh, chính là kẻ đầu sỏ nói mấy đứa nhỏ làm đủ chuyện khiến bao nhà đau đầu, la oai oái mắng vồn. Bấm chuông giấu người, trèo rào trộm xoài,... Chưa kể đến cùng nhau chơi bóng làm vỡ cửa kính nhà người khác. Vì anh là người lớn tuổi nhất, lời anh nói ai nấy đều nghe răm rắp, ngày thơ làm theo những trò đùa tình quái của anh.

Có lần Vệ Cát bị anh lừa uống một thứ nước tạp nham do anh chế ra, đau bụng suốt cả buổi tối, nằm ở nhà hai ngày mà cứ tưởng mình ăn phải thức ăn ôi thiu. Sau này Vệ Bạch mới nói cho cậu: “Anh là đồ ngốc à, anh ta chính là kẻ làm cho cái dạ dày đáng chết của anh đình công hai ngày đó!”. Thế là nửa tháng sau, Khương Ninh không thấy mặt mũi của Vệ Cát đâu cả, không ngốc đến mức không biết cậu giận mình, tự đem đến nào là bánh, kẹo cùng hàng chục câu “xin lỗi” liên hoàn, Vệ Cát nhỏ tuổi mềm lòng vì thức ăn trước mắt, quên bống việc giận dỗi, ăn bánh ngấu nghiến rồi làm hoà.

Năm Vệ Cát mười ba tuổi, vì sự cố gia đình, cậu sử dụng tiền của ba mẹ, cùng em trai chuyển đến một phòng trọ giá rẻ cách đó khá xa. Trước khi đi cũng không thông báo với Khương Ninh, cứ như thể dọn đi. Cùng một lúc xảy ra quá nhiều chuyện, chuyện nhà chưa lo hết, đâu còn tâm trí suy nghĩ đến việc khác.

Rất nhiều kỉ niệm hiện lên trong đầu Vệ Cát, cậu bất giác cười cười, hai mắt híp lại, tạo thành một đường cong khả ái.

Bị cậu trêu, Khương Ninh ôm tài liệu cười ngặt nghẽo. Hồi đó đúng là rất trẻ con, làm chuyện xấu cũng không thấy mất mặt.

“Em vẫn còn nhớ à? Anh để lại nhiều dấu ấn trong lòng em đến vậy sao?”

Lời vừa dứt, Khương Ninh cảm thấy hình như có mùi tán tỉnh đâu đây thì phải. Anh ngượng ngùng đưa tay che miệng ho nhẹ, cười ngu ngơ. Vệ Cát trước giờ bị anh trêu đùa thành quen, nghiêng mình hòa theo câu nói của anh.

“Đúng vậy đó, rất nhiều là đằng khác!”

Lại bổ sung thêm một câu.

“Nhưng toàn là vết bùn thôi!”

Càng nói càng hăng, Vệ Cát không hay mình bị trễ giờ, trở trêu, đó là tiết của giáo sư Lăng, bà la sát có biệt tài gây mê.

Thẳng đến khi loa phát thanh trên đỉnh đầu đột ngột vang lên: “Xin thông báo, mời các sinh viên khoa Ngoại Ngữ tập trung đầy đủ tại phòng Hội trường ở lầu 10, buổi giao lưu sẽ diễn ra trong mười lăm phút nữa.”, cậu mới tỉnh ngộ, cuống cuống tạm biệt với Khương Ninh, chạy hồng hộc xuống lầu dưới. Anh nhìn tướng chạy buồn cười của cậu, lần nữa ôm bụng cười to.

Thấp thỏm bước vào lớp, Vệ Cát lảo liên nhìn xung quanh, hôm nay có vẻ giáo sư Lăng lại đến trễ. Phù, may thật đấy! Rảo bước về chỗ ngồi, ba người bạn cùng phòng trở về sau cuộc tìm kiếm vô vọng đang hằm hằm nhìn Vệ Cát. Lạc Khả ấn cậu xuống ghế, liếc một cái, thần thần bí bí nhìn Vệ Cát.

“Lại đi lên tầng trên nữa phải không?”

“Ừ, có chuyện gì sao? Sao lại nhìn tớ bằng nửa con mắt thế kia?”

“Không có chuyện thì không thể nhìn cậu bằng nửa con mắt sao?”

Có chuyện rồi.

Lạc Khả cậu tinh ý ghê nhỉ.

Thấy Vệ Cát im lặng không nói, Lạc Khả tự hiểu là cậu ngấm thừa nhận, bắt đầu cuộc hỏi cung. Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoảng ở đây bên cạnh làm khán giả, không hện cùng cười.

“Được rồi được rồi, đừng ám tớ nữa, tớ nói, tớ nói, được chưa. Chỉ là gặp người quen cũ, là hàng xóm thân thiết trước đây thôi mà! Tại sao mọi hôm cậu không nhiều chuyện, hôm nay lại nổi hứng hỏi việc của tớ làm gì?”

Lạc Khả không trả lời, tiếp tục hứng thú hỏi.

“Là con trai hay con gái?”

“Cậu hỏi vấn đề này làm gì?” Vệ Cát cảnh giác nhìn cậu bạn thân, hôm nay Lạc Khả có gì đó lưu manh lắm.

“Thắc mắc không được sao?”

“Ừ thì...là con trai!”

Ba người kia đồng thanh “ồ” lên một tiếng, Diệp Tư Hạ đã bỏ qua tình cảm vượt hơn mức bạn bè với Vệ Cát, nhướn mày trêu cậu.

“Là ai thế? Thanh mai trúc mã?”

“Có thể coi là như vậy.” Vệ Cát thành thật đáp, mối quan hệ của hai người dù chỉ kéo dài trong vài năm, nhưng cũng tính là anh em thân thiết đi.

Lạc Khả và Diệp Tư Hạ ngồi thẳng lưng, ánh mắt giao nhau, cười nhẹ. Triệu Lệ Hoàng nằm ra bàn, lên tiếng hỏi.

“Anh ta tên gì thế?”

“Khương Ninh.”

“Tướng mạo thế nào?” Nghe thấy Vệ Cát nói ra tên người đó, cô bạn Khả Hân ngồi phía sau thích thú góp vui.

“Lùn, béo, đen thui. Vậy đủ tiêu chuẩn của cậu chưa?”

Nói ngược lại hoàn toàn với chân dung thật của Khương Ninh, Khả Hân bị cậu làm cho hết hồn, cô tưởng ai quen với Vệ Cát đều đẹp trai ngời ngời như Vương Túc Ngạn hay Phó Luật Hàm, ai dè! Khả Hân bịu môi thở dài, gục mặt xuống bàn chợp mắt.

Lạc Khả thì thào vào tai Vệ Cát: “Thật à?”. Cậu cười mỉm, nhún nhún vai.

Cái nụ cười đầy ẩn ý này vô tình đẩy lên sự tò mò về cái người tên Khương Ninh kia của Lạc Khả. Chỉ có Triệu Lệ Hoàng đã quen với cái biểu cảm đặc ý khi trêu đùa người khác thành công của Vệ Cát, cười cười lắc đầu. Diệp Tư Hạ quay xuống định nói gì với Triệu Lệ Hoàng, bắt gặp Triệu Lệ Hoàng đang cười. Cười vì cái gì? Vì Vệ Cát đang cười sao? Trong lòng khó hiểu, nhưng không muốn nói, Diệp Tư Hạ đành quay lên, nằm ườn như một con cá chết.

Hết giờ, Vệ Cát soạn cặp ra về. Ra đến cửa lớp, Khương Ninh đang đứng tựa vào cửa sổ, trên tai đeo dây nghe, không biết bao nhiêu cô gái đã quay đầu lại nhìn anh rồi. Vừa thấy cậu, anh tươi cười vẫy tay.

“Cát Cát, lại đây!”

Ba người kia được chiêm ngưỡng dung nhan thanh mai trúc mã của Vệ Cát, nhỏ giọng trầm trồ. Lùn, béo, đen ở chỗ nào chứ, chỉ thấy dáng người cao gầy, da dẻ trắng trẻo đang đứng chinh phục vui vẻ nói cười với cậu thôi.

“Trưa nay đi ăn với anh được chứ?”

“Được đấy, em cũng muốn ôn chuyện cũ một lát. Để em nói với các bạn đã!”

Vệ Cát chạy qua chỗ ba người bạn, nói rằng sẽ đi ăn cơm với người quen, các cậu đi với nhau đi nhé, lần sau tổ mời. Lạc Khả khoanh tay nhìn Vệ Cát đi bên cạnh Khương Ninh, có mới nói cũ, phải bắt cậu khao châu ăn hoành tráng thì tổ đây mới vừa lòng.

“Các cậu có thấy Tiểu Cát nhà chúng ta hợp với anh trai Khương Ninh này hơn, hay là hợp với đồ quý Vương Túc Ngạn hơn?”

Khi hai người đã đi mất, Diệp Tư Hạ mới lên tiếng thăm dò ý kiến. Ngay lập tức một cái tên được đồng thanh nói.

“Vương Túc Ngạn.”

“Tại sao?”

“Chỉ là, đi chung với nhau, Vương Túc Ngạn và Tiểu Cát có gì đó rất hoà hợp, hoà hợp đến kinh ngạc.”

“Tổ cũng thấy vậy.” Lạc Khả đồng tình với ý kiến của Triệu Lệ Hoàng. “Nhưng hai người đó đến với nhau, xem ra phải nhờ vả anh trai Khương Ninh này rồi!”

Lynn: Chương này không cho Túc Ngạn nhập cuộc, chương sau sẽ cho con iu vào nhaaa~.

21. __chương 21: Cố Chấp__

Một buổi trưa nóng bức. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống như muốn xuyên qua làn da trắng trẻo của cậu, tóc mái lấm tấm vài giọt mồ hôi. Một vài cơn gió thổi qua, nhưng là gió nóng, chẳng biết thổi qua làm gì nữa. Vệ Cát được Khương Ninh tốt bụng cho mượn một cái nón, anh nói đội cho đỡ nắng. Nhìn cái nón quái gở đầu lâu xương cá chất đồng của anh, Vệ Cát miễn cưỡng đội nó lên đầu.

Ra khỏi trường, Khương Ninh dắt chiếc mô tô của mình đến trước mặt Vệ Cát, đưa mũ bảo hiểm cho cậu.

“Đội vào đi. Anh lái xe có hơi nhanh đấy, sợ thì bám cho chắc vào!” Khương Ninh cười cười, giả vờ ra vẻ lưu manh không giống ai.

Vệ Cát hừ một tiếng, liếc anh rách mắt rồi ngồi phịch lên xe. Làm như hù con nít không bằng, em có phải thằng nhóc gầy gò thò lò mũi xanh của ngày xưa nữa đâu, tinh thần cũng đã được tôi luyện kĩ càng, sợ tốc độ thì đâu phải đàn em của anh!

“Vậy mà công an chưa hỏi thăm sức khỏe của anh, hay thật đấy!”

“Đó gọi là kĩ thuật lạng lách điêu luyện!” Anh sáng khoái nói, đưa tay rờ ga, con xe chạy vun vút trên đường sinh viên qua lại.

Hôm nay cậu về sớm, sinh viên tan học cùng giờ với cậu tương đối ít, thế nên chỉ có một vài người ở hai bên vỉa hè đang thưởng thức không khí trong lành thì hít phải một đám khói từ chiếc xe đang chạy với tốc độ quá mức quy định kia, trợn tròn mắt chửi rửa vài câu mà Vệ Cát không nghe được. Người này trước sao giờ vậy, bản tính chẳng thay đổi chút nào, còn có phần ngông cuồng hơn.

Tốc độ xe khá nhanh nhưng Vệ Cát chẳng hề mấy sợ sệt, khuôn mặt hiện lên vẻ thích thú. Hồi còn ở chung với Vệ Bạch, em trai mới chỉ mười lăm tuổi đã biết chạy xe máy, em trai chở anh trai chạy mấy vòng khu phố lúc đêm khuya, lướt vù vù làm Vệ Cát cảm thấy vô cùng sáng khoái. Dần dần trở nên thích phóng xe nhanh, nhưng có một lần, cậu chạy xe quá trớn, tông phải cái cột điện bên lề đường, cả người lẫn xe đều phải bảo trì một thời gian dài. Vệ Cát sau lần bó thạch cao hơn một tháng liền không dám đi xe, một phần do Vệ Bạch bán mất cái xe, phần còn lại do đã biết hậu quả đáng sợ thế nào rồi.

“Đại Ninh, anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à? Đây không phải là trường quay, đợi công an tới hốt, bồi người ta tiền ăn trưa mới hài lòng phỏng?” Tuy thế, Vệ Cát vẫn tỏ ra quan ngại về vấn đề đi xe nguy hiểm này của anh, đi cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cả con đường ấy.

“Khà khà, em nói quá rồi. Em không sợ, vậy là được, còn công an gì đó, đợi gặp đi rồi tính. Dù sao anh cũng rất phóng khoáng, đưa họ một chút chả mất miếng thịt nào.”

Bó tay rồi. Đầu óc ông anh này hết thuốc chữa.

“Em hỏi thật nhé, anh bị...tăng động cấp tính à?”

Không nghe Đại Ninh trả lời, chỉ thấy chiếc xe thẳng gấp trước ba người đang đi từ tốn phía trước, Vệ Cát giật mình nắm chặt áo khoác của anh, miệng rất muốn há ra cắn phập một cái cho hả giận. Đi xe ẩu tả thế này, sớm muộn gì cũng sẽ vào nhà thương.

Khương Ninh vội vàng quay đầu cười hề hề với Vệ Cát, mặt không có chút nào biết nhận ra mình đi xe thật giống muốn lấy mạng người.

“Tới nơi rồi, em xuống đi. Không phải thấy họ anh mới thẳng lại, chỉ tại nhà hàng ấy ở bên cạnh, muốn tạo bất ngờ cho em thôi!”

Nói rồi anh nhìn ba người kia, cúi đầu tỏ ý xin lỗi. Nhưng không may, một trong ba người đó không chịu để yên, bước lên trước hung hăng nói:

“Anh kia, đi xe kiểu gì thế hả?”

“Chưa va phải cô, cô to tiếng làm gì?”

“Anh còn dám nói, tôi ghét nhất những người không biết điều như anh!”

Giọng cô gái lớn dần, oang oang giữa trời nắng chói chang làm kinh động đến màng nhĩ của Vệ Cát. Giọng nói này...quen quen thì phải?

Vệ Cát lách người sang một bên, nghiêng đầu nhìn cô gái đang chất vấn Khương Ninh, mở đột nhiên mở to vì bất ngờ.

Cô gái mặc một chiếc váy xanh xinh đẹp, trừng mắt nhìn Khương Ninh, bỗng thấy một thân hình nho nhỏ lộ ra từ sau lưng anh ta, nhìn gương mặt quen thuộc khả ái kia, khoé miệng cong lên, lời nói cũng chuyển đối tượng. Loại người như anh ta bốn cô nương không thèm chấp nhặt, lờ đi là xong.

“Tiểu Cát, là em sao?”

“À...vâng.”

Là Mạc Diên, cô gái ngày nào mình ăn giấm chua đây mà. Cự ly của cậu chuyển sang người kế bên rất nhanh, cái người làm mình phiền lòng mấy ngày nay.

Hôm nay Vương Túc Ngạn mặc một chiếc áo sơ mi đen, toàn thân toát lên khí thế cao ngạo mà lạnh lùng, đôi mắt xanh lục nhìn cậu không chớp mắt. Mạc Diên hẹn hẳn đi ăn, có thêm một vài người bạn, họp mặt bạn bè.

Mấy hôm không chỉ một mình Vệ Cát ảo não, tâm trạng hẳn cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Về kí túc, lời nói của Triệu Lệ Hoàng cứ vang lên trong đầu, khiến hẳn mãi nghĩ về Vệ Cát, nghĩ về tình cảm mình dành cho cậu. Không phải cảm thấy mới mẻ, không phải chỉ vì đùa giỡn, vì thích nên mới thế sao? Thích nên mới quan tâm cậu, cố gắng học xong thật sớm để cùng nhau đi học chung, thích nên mới ghen khi cậu thân mật với người khác, còn ra vẻ cao ngạo không chấp nhận sự thật, nói vòng vo tam quốc trốn tránh. Vương Túc Ngạn, mày trở nên hèn nhát như thế này từ bao giờ?

Nhìn thấy cậu nhưng cậu lại lẩn tránh, cảm giác muốn phát điên lên được. Muốn ôm cậu vào lòng, vuốt ve như con mèo nhỏ, sau đó hôn lên đôi môi đỏ hồng mềm mại. Viễn cảnh còn tiến xa hơn, những chuyện không dành cho trẻ em xảy ra trong giấc mơ, sáng ra ga giường ướt át một mảnh. Phó Luật Hàm vô tình nhìn thấy, ra sức trêu chọc bạn thân, vô tư nói có người thương rồi sao, là Tiểu Cát à? Hẳn hẳn không thể nhét miếng giẻ vào cái miệng thú vị của Phó Luật Hàm.

Vương Túc Ngạn hẳn hành động càng lúc càng ấu trĩ, ba ngày này cậu không thèm liếc hẳn một cái, hẳn không biết phải làm thế nào. Trước đây gọi tình tình tới, nào có theo đuổi người ta, muốn nói chuyện với cậu, nhưng không biết mở lời làm sao.

Hôm nay cứ nhiên nhìn cậu đi chung với một tên mặt mày lạ hoắc, tướng tá cao ráo, mặt mũi không tệ, lại còn ôm người ta cứng ngắc, lửa giận trong lòng không ngăn được bùng lên. Hai người là gì của nhau? Tên đó rất thân với Vệ Cát sao? Hẳn có tình ý gì với cậu không? Một loạt câu hỏi vang lên trong đầu, nhảy qua nhảy lại làm hẳn thực phiền lòng.

“Cát Cát, em không muốn xuống xe hừm, muốn anh ôm vào trong nhà hàng luôn sao?” Khương Ninh không quan tâm tiểu thư Mạc Diên đang hăm hực mắng chửi, cười lưu manh với Vệ Cát.

“À...ừ...em xuống ngay đây. Đại Ninh, mũ bảo hiểm.” Vệ Cát nhanh nhẩu nhảy xuống xe, đưa nón cho Khương Ninh, không biết câu nói đùa giỡn của Khương Ninh đã làm ai đó mặt mũi sầm sì, em trai Mạc Diên đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi lạnh.

“Đợi anh!”

“Ừ.”

Chiếc xe mô tô phóng ga chưa được bao lâu, Vương Túc Ngạn liếc Mạc Diên, cô nàng không phụ lòng mong đợi của hẳn, hiểu ý dẫn em trai vào nhà hàng trước, ngoài cổng lúc này chỉ còn hẳn và cậu.

“Tại sao tránh mặt anh mấy ngày nay?”

Vương Túc Ngạn không hỏi về Khương Ninh ngay, đối với hẳn, việc bản thân quan trọng hơn. Hẳn xoay người nhìn khuôn mặt hồng hồng vì thời tiết nóng bức của cậu, trong giọng nói nghe được sự oán trách vì bị lơ là.

Vệ Cát ngượng ngập đưa hai tay vào túi quần, miệng mấp máy không biết trả lời ra sao. Không phải anh lo cậu đó sao? Mấy ngày nay muốn gặp anh tỏ tình lại lần nữa nhưng khi gõ cửa phòng đối diện, lần nào Phó Luật Hàm cũng đều nói anh không có ở đây cùng một nụ cười ranh mãnh. Nhìn thấy anh ở trong trường, không phải đi cùng các giáo sư thì đi cùng mỹ nữ trò chuyện, thử hỏi một kẻ thích anh có thích chứng kiến những việc đó không?

“À, em có việc bận, sắp kiểm tra rồi, nhiều bài tập lắm.”

“Anh nhớ khoa Tin kiểm tra vào cuối năm, bây giờ mới chỉ tháng mười, em nói kiểm tra nào đây?”

Bị hấn vạch trần, Vệ Cát chỉ à ừ cho qua. Vương Túc Ngạn đến gần cậu, cậu vô thức lùi về phía sau, hấn dồn cậu đến mặt tường, cúi thấp đầu hỏi.

“Hấn ta là ai?” Cảm giác bất an khi tình theo một kẻ xa lạ, quả thực rất bức bối. Có lẽ lần trước cậu cùng Triệu Lệ Hoàng là bạn thân, dù có diễn kịch vẫn có thể dễ dàng nhận ra. Nhưng lần này lại là một người hấn chưa từng gặp, cách cư xử của hấn ta với cậu rất tự nhiên, không hề mang chút gượng ép. Cảm giác đó...không tốt tí nào!

Vệ Cát quan sát vẻ mặt hấn, cậu thấy Vương Túc Ngạn đang không vui, đôi mày hấn chau lại, đôi mắt nhìn thẳng vào cậu. Lòng Vệ Cát nhảy lên, đã nhiều lần bị dội gáo nước lạnh khiến cậu bỏ qua suy nghĩ rằng Vương Túc Ngạn đang ăn giấm của Khương Ninh. Hấn chỉ là thấy người đó lạ mặt, muốn hỏi thông tin thôi. Cậu bình ổn tâm trạng, thành thật trả lời.

“Trước đây từng là hàng xóm.”

“Hấn đã là quá khứ, em còn thân thiết với hấn vậy làm gì?”

“Chẳng lẽ chỉ hiện tại mới có thể khẳng định?”

Vương Túc Ngạn không hài lòng với câu trả lời của cậu, lời nói thành thật nhưng hấn lại cảm thấy cậu nói có chút thờ ơ. Vệ Cát dựa theo hấn hỏi gì, cậu trả lời đó, muốn hỏi hấn: “Anh là đang ghen sao?”, nhưng trong lòng không chắc chắn, rốt cuộc cậu còn đang mong đợi điều gì đây?

“Theo anh vào trong.”

“Em ở đây chờ anh ấy.”

Vương Túc Ngạn không để cậu nói tiếp, hấn siết chặt cổ tay cậu, kéo vào trong nhà hàng. Vệ Cát nhìn hấn, tâm tình trở nên phức tạp. Đại Ninh một lát nữa quay lại, không thấy mình anh ấy sẽ hỏi lung tung nữa.

“Anh...buông tay, Đại Ninh đang chờ em ở ngoài.”

Vệ Cát vùng tay, cổ tay bị siết đau đỏ ửng lên.

“Em muốn đi cùng hấn ta?”

“Đúng vậy.”

Cậu trả lời chắc nịch, nghiêm túc nhìn hấn. Vương Túc Ngạn khi cổ chấp rất xa lạ, có đôi phần ích kỷ.

“Anh không cho phép.”

“Vì sao?”

Vương Túc Ngạn im lặng, Vệ Cát ngẫm hiểu hấn không trả lời được, một câu “Bởi anh thích em” lấy được từ Vương Túc Ngạn quả thực còn khó hơn đi Tây Thiên thỉnh kinh. Cậu thừa lúc hấn đang thần thờ, nhẹ nhàng đẩy tay hấn, đi ra ngoài cổng, cơn buồn bực vô cớ len lỏi trong lòng. Vương Túc Ngạn trân trân nhìn cậu đi với tên kia, tâm tình càng thêm bức dọc, nghĩ đến bữa trưa, không thể nuốt nổi.

“Cát Cát, em đi đâu đấy, làm anh đi kiếm này giờ.”

“Em đi vòng vòng tham quan thôi. Chúng ta vào trong đi, em đói lắm rồi đây.” Vệ Cát gượng gạo nở nụ cười, vỗ vỗ bụng mình, xem như chưa từng có cuộc nói chuyện vừa rồi.

Khương Ninh thấy vẻ mặt cười mà không cười của Vệ Cát, không thắc mắc nhiều, làm trò khỉ chọc cậu cười, đợi cậu cười đã đời rồi mới vào bàn gọi món.

“Em ăn gì?”

“Lẩu cay đi.”

“Được, trời nóng ăn lẩu cay. Chà, tâm tình vừa rồi không tốt phải không?”

“Rất tệ.” Vệ Cát không ngại chia sẻ cùng anh “Muốn ăn để quên sự đời!”

“Có cần bia không?”

“Chắc, anh hào phóng như thế thì em cũng không khách sáo đâu.”

Khương Ninh từ bé đã là cao thủ ăn cay, nhìn quyển menu một hồi, quyết định chọn lẩu cay đặc biệt phần đủ cho bốn người, dạ dày của anh rất tốt, Vệ Cát không kém bao nhiêu, tốt bụng gọi thêm mấy lon bia.

Người phục vụ đưa lẩu đến rất nhanh, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có hai người, ngạc nhiên hỏi.

“Hai người gọi suất bốn người?”

“Đúng vậy. Có gì lạ sao?”

Ăn nhiều hơn người bình thường có gì lạ đâu chứ? Khương Ninh đáp lại bằng ánh mắt vô cùng thản nhiên, Vệ Cát thấy người phục vụ bối rối, cười cười, huých anh một cái.

“Ăn thôi, anh đi đâu không làm người ta trốn mất thì chết à?”

Khương Ninh nhún vai tỏ vẻ vô tội, cầm đũa đánh chén nổi lẩu đang sôi ùng ục. Vệ Cát không chịu thua kém, ăn hết chén này đến chén khác, húp nước lẩu cay tê người như đang uống coca, bia từng cốc lần lượt trôi vào dạ dày.

Ở lầu trên.

Vương Túc Ngạn ngồi vào bàn ăn, trên gương mặt vô cảm lần đầu tiên thể hiện rõ sáu chữ : “Tôi đang bực, chờ đợi vào”. Em trai Mạc Diên, Mạc Tôn, thấy tình hình không ổn lắm, nhìn bản mặt than cháy đen thui thì làm sao có thể ăn cơm một cách bình thường được đây, ghé tai chị gái thì thầm: “Anh ấy làm sao thế?”

Mạc Diên cười, biết tổng chuyện gì đã xảy ra nên mặt hần mới đen sì như vậy, vuốt vuốt tóc mái, giả giọng trêu đùa Vương Túc Ngạn. Chỉ có cô là cô gái duy nhất dám to gan nói mấy lời này với hần.

“Cậu bị táo bón à?”

Hần ngược mắt nhìn cô, sự băng giá trong đôi mắt xanh sắc lẹm khiến toàn thân Mạc Diên run lên, không dám nói đùa nữa. Bầu không khí trở nên tĩnh lặng lạ thường, không ai nói với nhau câu nào Mãi hơn mười phút sau, Mạc Diên thận trọng mở lời.

“Cậu và Vệ Cát cãi nhau đúng không?”

22. __chương 22: Biết Ngại Cơ Đây__

Trầm ngâm chốc lát, Vương Túc Ngạn chậm chậm trả lời.

“Không hẳn là cãi nhau. Có lẽ do tớ nói năng ngu ngốc thôi.”

“Cậu cũng có lúc tự nhận mình ngu ngốc sao?”

“Chỉ trừ lúc đó, tớ đều rất thông minh.”

Siêu cấp tự luyện đã là bệnh mãn tính của Vương Túc Ngạn rồi. Mạc Diên thở dài, đưa tay chống cằm, Mạc Tôn là người thông minh, nghe qua loa hai người nói chuyện đã biết Vương Túc Ngạn đang gặp vấn đề gì, nhưng Vệ Cát...là người lúc này gặp ngoài cổng?

"Anh, người mà anh nói...là cậu trai khả ái đi chung với tên chạy mô tô kinh khủng kia à?"

"Có việc gì sao?"

"Anh thích cậu ấy à?"

"Ừm."

Mạc Tôn không ngạc nhiên, cậu nhìn biểu cảm nghiêm túc khi Vương Túc Ngạn mở miệng thừa nhận, rõ ràng người ngoài hỏi thì hẳn trả lời rất oách mà, sao lại cãi nhau với cậu bạn kia nhỉ? Rồi Mạc Tôn nhìn sang chị gái đang cười khúc khích, nghĩ ngợi một lúc, cậu muốn đưa ra vài lời khuyên thì Mạc Diên đã nhanh nhẩu cướp lời trước.

"Nhóc thích cậu, hôm đó nhóc ăn giấm, cậu cũng thích nhóc, tại sao không nói với nhóc?" Vương Túc Ngạn là chúa ư sĩ diện, những chuyện bản thân phải chủ động chưa bao giờ dễ dàng nói ra, tình đầu là thế, bây giờ cũng vậy, bảo sao người ta không tin hẳn thật lòng cơ chứ.

"Không nói được."

"Không nói anh không sợ tên kia thừa nước đục thả câu?" Mạc Tôn khoanh tay dựa vào ghế, cùng chị gái hỏi dồn hỏi dập, "Anh không thấy tên kia là phần tử nguy hiểm sao?"

"Từ lúc nào đến phiên hai người quản chuyện của tôi đây nhỉ?" Vương Túc Ngạn thần nhiên chớp mắt mấy cái, tay lật menu gọi lẩu.

Mạc Diên và Mạc Tôn im bật, nghe người kia gọi lẩu gì đó có vẻ không hợp khẩu vị, vội vàng đề nghị đổi sang lẩu hải sản. Vương Túc Ngạn chiều ý bọn họ, thông dong nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng tâm trí lại đặt vào Vệ Cát ở lầu dưới.

Cậu...có thất vọng không?

"Nào...uống thêm ly nữa!!! Đàn ông con trai sao lại uống kém như thế, tửu lượng anh quá yếu...thua em nhiều lắm... hahaha..."

Vệ Cát hai mắt khép hờ, nửa tỉnh nửa mê nâng cốc. Khương Ninh không uống nhiều, anh chỉ ăn lẩu, nhìn Vệ Cát không ngừng nói năng lung tung. Anh không biết nhóc con còn giờ học buổi chiều, nghĩ rằng tâm trạng em ấy đang không thoải mái, ngồi đây đợi em ấy uống bia cũng là cách an ủi không tồi.

"Đại Ninh...em nói cho anh nghe một bí mật... Hức...anh phải...hứa với em không được nói...hức, cho ai biết đó..."

"Anh biết không... Em thích... Hức..."

Vệ Cát nắc cụt liên tục, chữ lớn chữ nhỏ không rõ ràng, Khương Ninh phải ghé sát lại mới nghe được cậu nói bí mật, em thích... Cậu nói chưa được truyền ra hết thì Vệ Cát đã gục đầu xuống bàn, mi mắt cong lên ngủ ngon lành. Ồ, ra cậu nhóc ra là buồn phiền chuyện tình cảm, anh nhớ, Vệ Cát ngày xưa luôn miệng nói em sẽ không thích ai đâu, khắc khắc, bây giờ biết khổ sở vì tình yêu là thế nào rồi sao? Khương Ninh khoái chí nhìn em trai nhỏ của mình sa vào lưới tình, vỗ bàn cười to. Anh thầm nghĩ nếu ngay lúc này cậu tỉnh lại, thấy bộ dáng cười cợt của anh, cậu sẽ mắng anh là đồ Vương Bát Đản, mặt mũi cũng chẳng được yên thân.

Phải thu dọn chiến trường đi thôi! Khương Ninh trả tiền xong, anh đỡ cậu đi xuống chỗ gửi xe. Vệ Cát khép mở đôi mắt mơ màng, nhìn cánh tay đang đỡ eo mình, men rượu khiến đầu óc cậu càng thêm mơ hồ, trước mắt hiện lên cảnh thân mật cùng Vương Túc Ngạn lần say trước. Cậu bất chợt nhú mày, cắn chặt môi Khương Ninh, lớn tiếng la lối.

"Em thích anh... Chúng ta đến với nhau đi!!!"

Cơn say khiến cậu không phân biệt được đối tượng đang đỡ mình là ai, trong đầu chỉ còn những kí ức vụn vặt ngọt ngào của đêm hôm đó. Chỉ biết rằng lần trước, người mình thích dìu mình đi vào phòng nghỉ, có lẽ lần này cũng thế, nên mới ra sức đứng thẳng người, lần nữa bày tỏ tình cảm.

Khương Ninh há hốc mồm, bàn tay siết chặt áo cậu, Vệ Cát à em có biết mình đang nói gì không thế? Vừa mới gặp lại mà em đã thể hiện tình cảm nồng nhiệt với anh như vậy sao? Người ở chỗ gửi xe không tính là đồng, nhưng đa phần đang đứng rất gần hai người họ, tai lãng cũng nghe rõ ràng ba chữ “Em thích anh”. Họ nhìn hai người với ánh mắt ngạc nhiên làm Khương Ninh dù không liên quan nhưng cũng ngượng chín mặt, vội vàng phân bua giải thích.

“Khà, em ấy là em trai tôi, vốn đang thích một đứa con gái, nay mượn rượu nói lung tung đó mà. Mọi người đừng để ý, haha, đừng để ý...” Rồi quay sang Vệ Cát nhìn mình nghiêm túc, cười cười gật đầu, cậu mới ngoan ngoãn đứng im.

Nhưng anh không để ý, cậu nói “Em thích anh” mà không phải là “Anh thích em”, thế nào đó lại là con gái được. Đầu óc chậm chạp phát hiện, không lẽ người Vệ Cát thích, là con trai sao???

Khương Ninh chân tay luống cuống đặt Vệ Cát lên xe, đội nón bảo hiểm cho cậu trước ánh nhìn của bao người, anh sốt ruột lắm chứ, anh có hơi lưu manh nhưng tuyệt đối không phải kẻ dễ ảnh hưởng bởi cái nhìn dư luận. Anh chu đáo mặc áo khoác, chỉnh tư thế ngồi cho cậu, để cậu dựa hẳn vào lưng mình, rồi ga phóng đi, muốn thoát khỏi không khí ngột ngạt này thật nhanh.

“Này, cậu nói có phải anh chàng kia rất tử tế với cậu bé thanh tú kia không? Chà, cả hai đều rất đẹp, họ là một đôi đấy, hihhi...”

“Ôi, họ quả là cặp đôi đồng tính đáng yêu nhất mà mình từng gặp đấy. Anh ấy là ôn nhu công, bé thụ còn tỏ tình với anh ấy nữa, Tranh Tranh, mình chết mất!!!”

Tất cả mọi người đều tỏ ra ngạc nhiên trước màn tỏ tình của hai người con trai ban nãy, ngoại trừ hai cô gái diện mạo xinh đẹp, một buộc tóc đuôi gà, một tóc xoăn ngắn đang hết sức thích thú với tình cảm của họ, khoa tay múa chân rất hớn hờ không màng đến thời tiết nóng như lửa thiêu ngoài trời.

“Tiểu Tranh, em làm gì ở đây?”

Một giọng nói bất ngờ vang lên từ phía sau hai cô bé, người buộc tóc đuôi gà giật thót. Cái giọng này, là giọng tám năm nay mình chỉ được nghe qua điện thoại đây mà...

“Anh hai, anh...sao lại ở đây?”

Vương Túc Ngạn nhíu mày nhìn em gái út, Vương Túc Tranh, ánh mắt tối sầm. Em gái ủng hộ người ngoài cướp người tình của anh trai, còn khen ngợi hấn ta đủ kiểu, đây là tình huống gì thế?

“Mạc Tôn chờ em ở đằng kia, cùng qua đó đi.”

Ông anh đáng ghét này, em gái hỏi anh một đường, anh trả lời một nẻo thế này. Vương Túc Tranh không biết mình đã làm điều gì sai. Bao nhiêu năm không gặp cũng chẳng hỏi thăm lấy một câu. Chứ ít anh phải nói : “Chà, em gái của anh, em xinh lên nhiều đấy!” chứ. Uống công hời nhỏ em sùng bái anh như thần!

Vương Túc Tranh không nhận được sự quan tâm vốn có của anh trai đối với em gái, gương mặt xinh xắn xịu xuống, có ý định từ chối, nhưng vì Mạc Tôn đang chờ, cô kéo cô bạn thân cùng đi. Vương Túc Ngạn bỏ mặc em gái đi qua xe của Mạc Tôn trước, không biết mình đã thờ ơ như thế nào.

Một lần nữa, Vương Túc Ngạn đau đầu không thôi. Vừa đi vào bãi xe, hấn nghe câu : “Em thích anh... Chúng ta đến với nhau đi!”, không chỉ đứng ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích, còn phải chứng kiến cảnh tên đó ân cần với cậu như thế nào mà trong lòng bức bối đến phát điên. Lời đó, dĩ nhiên là do cậu say, chắc chắn là không phải nói với tay kia. Vương Túc Ngạn tự an ủi mình, câu đó đáng lẽ là dành cho mình. Chết tiệt!

Nhưng hấn vẫn không thể xua đi cái cảm giác khó chịu này ra khỏi đầu. Càng ngày càng hấn càng thấy bản thân phải vứt bỏ sĩ diện quái quỷ đi, nếu còn giữ cái thứ đó lâu, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

Bầu không khí trong ô tô im ắng lạ thường. Mạc Diên không biết ở bãi gửi xe đã xảy ra chuyện gì, cô phá vỡ sự yên tĩnh, ung dung tựa lưng vào ghế, tay lia điện thoại, miệng không ngừng hát bài hát đang thịnh hành.

“Thích thì cứ nói ra, thích mà không dám nói, thì anh là người đàn ông hèn nhát... Đừng chỉ mãi thẹn thùng như vậy chứ...”

Lời bài hát như một con lắc đung đưa qua lại trước mặt Vương Túc Ngạn, hần không nói ra, là vì ngại ngừng đó sao? Cái gì??? Vương Túc Ngạn hần biết ngại rồi? Là cảm giác rất khó nói tiếng “thích” với người đó, cứ luôn trốn tránh?

Đang lúc đèn đỏ, Mạc Tôn quay sang Vương Túc Ngạn, ánh mắt đầy ý cười khuyen nhủ hần. Hoá ra người này cũng có khi thay đổi sắc mặt liên tục nhỉ, chơi với nhau nhiều năm, quả thực hiếm thấy.

“Anh về đỡ người ta đi, dùng lời lẽ ngon ngọt một chút, rồi nói với người ta thôi, dễ như ăn cháo.”

Ngay lập tức Mạc Tôn bị lườm đến nổi sống lưng toát đầy mồ hôi, chọc phải người không nên chọc, không nên, không nên.

Vương Túc Ngạn cau mày, không biết đây là lần thứ mấy trong ngày hần cau mày rồi. Nói như chú thì ai chẳng nói được. Dễ thì tôi cũng đâu có đau đầu như vậy. Thật muốn tìm một bao cát đấm vài đấm mà.

“Anh hai, anh có người yêu từ khi nào thế? Mà người yêu anh đang giận dữ sao? Không sao, em cho anh ý này, con gái mà, anh chỉ cần tặng cô ấy món quà nho nhỏ, ôm hôn nồng nhiệt một hồi, giận dữ gì cũng bay đi hết. Tin em đi!”

Vương Túc Tranh ra dáng quân sư chu miệng liến thoắng không ngừng, cô rất vui vì anh trai kì quặc rốt cuộc cũng đã có bạn gái rồi. Động lòng vì anh hai, người đó chắc dây thần kinh phải làm từ thép không gỉ. Chắc, thật tội cho cô gái đó, một ngày không biết bị dội nước lạnh mấy lần nữa. Chị dâu, em thật thương chị.

Mạc Diên cùng Mạc Tôn ra sức cười lớn, em gái này chưa biết người yêu anh trai là ai đã nói đông nói tây, không sợ ánh mắt chết người của anh trai hay sao. Xung quanh là tiếng cười giòn giã, Vương Túc Tranh đắc ý chưa được bao lâu, nghi hoặc hỏi.

“Em có nói gì không đúng sao?”

“Ý kiến em đưa ra không tồi, chẳng qua là áp dụng sai đối tượng.” Mạc Diên không ngăn được tiếng cười của mình, cười cười nói.

“Sai? Không lẽ đó không phải là con gái?”

“BINGO! Em gái Ngạn Ngạn thông minh giống anh trai đấy. Chưa là người yêu đâu, chỉ là đang trong quá trình hạ gục lẫn nhau, nhưng xảy ra chút ít vật cản.”

Ôi! Người anh hai thích là con trai. Wow! Hai mắt Vương Túc Tranh sáng lên. Thật không thể tin được! Cô phấn khích hỏi Mạc Diên, Mạc Diên kiên nhẫn trả lời những tò mò của Vương Túc Tranh, lâu lâu cả hai lại phá lên cười lớn.

Sắc mặt Vương Túc Ngạn hoàn toàn đối lập với em gái, hần ho một tiếng...ý kiến của em gái không tồi, hần thử áp dụng với gấu nhỏ của hần xem sao. Mặc dù phải mặt dày một chút, dẹp sĩ diện qua một bên, nhưng không sao, miễn là xoa dịu được gấu nhỏ.

23. __chương 23: Gấu Nhỏ Cơ Thể Em Rất Tuyệt__

“Có thể cho tôi hỏi kí túc xá của sinh viên Vệ Cát, năm nhất khoa Tin ở đâu không? Tôi là anh họ của em ấy.”

Khương Ninh kéo Vệ Cát vào trong đại sảnh, thở hồng hộc vì mệt, đưa tay chỉ trở với người quản lí. Cơ thể Vệ Cát không chịu nổi nóng, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Khương Ninh nghĩ mình sau này không nên chuốc bia cậu nữa, vì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng may mắn là cậu chưa ới vào người anh, nếu không anh sẽ thực sự rất rất hối hận.

Người quản lí nhìn Khương Ninh với ánh mắt nghi ngờ, sau đó cất giọng lạnh lùng.

“Ừm...Vệ Cát, sinh viên khoa Tin, năm nhất...phòng 113, mời cậu đi về khu kí túc xá bên phải.”

“Tôi cảm ơn.”

Lạc Khả cùng Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng đang say mê xem trận bóng bầu dục quốc tế thì nghe ở ngoài cửa có tiếng gọi. Hứng thú bị cắt ngang khiến Lạc Khả bức dọc, đưa bản mặt hầm hầm đi ra mở cửa. Cửa vừa mở, gương mặt Khương Ninh lộ vào, anh cười cười gật đầu với Lạc Khả, cậu vẫn giữ nguyên bộ dáng khó chịu, mời anh vào phòng. Vì cái quỷ gì mà Vệ Cát say đến mức này?

Triệu Lệ Hoàng chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, bị Diệp Tư Hạ huých một cái, không cam lòng gập màn hình lại, đỡ Vệ Cát từ tay Khương Ninh.

“Cậu ấy uống bia sao?”

“Ừ, Cát Cát nói với anh em ấy đang buồn phiền chuyện gì đó.”

Ôi trời! Cứ rắc rối với Vương Túc Ngạn là cậu uống bia giải sầu hay sao? Say mềm như thế thì làm sao học mấy tiết buổi chiều đây hả? Lạc Khả muốn hét lên với Vệ Cát, nhưng cậu đã ngủ say, Khương Ninh cũng còn ở đây, thực sự là tức chết mà!

Diệp Tư Hạ ngốc nghếch mặc kệ sự tồn tại của Khương Ninh, vô tư nói.

“Tiểu Cát lại vì đàn anh Túc Ngạn, tình yêu quả thực làm đầu óc Tiểu Cát mụ mị mất rồi.”

Thôi xong... Lạc Khả nhắm mắt, tự nhủ với lòng mình.

“Hoá ra Cát Cát buồn vì đàn anh năm trên? Về việc học tập à? Sao anh nghe em ấy nói em ấy buồn chuyện...” Hai chữ “tình cảm” chưa kịp nói ra đã bị âm thanh trong trẻo của Lạc Khả chặn đứng.

“Đúng đúng, Tiểu Cát, thực ra cậu ấy buồn việc học hành, dạo này cậu ấy bị áp lực, nên tâm trạng cũng không được tốt, ảnh hưởng đến tình cảm.”

“Ồ, là như vậy sao?” Khương Ninh thấy lời Lạc Khả không đáng tin cho lắm. Vệ Cát có thành tích học tập rất tốt, đi chơi với anh cả ngày nhưng kết quả mỗi học kì luôn xếp nhất lớp, bây giờ bị áp lực học tập có hơi lạ. Có lẽ vì lớn rồi nên vậy chăng?

Lạc Khả gật đầu lia lịa, Vệ Cát đã dặn đừng tùy tiện nói chuyện cậu thích tên kia với ai, đương nhiên với tư cách bạn tốt, Lạc Khả sẽ cố gắng giữ bí mật, tuy rằng rất muốn chia sẻ cùng Phó Luật Hàm.

Cộc cộc... Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên. Cmn, đến gì mà đến lắm thế, một người phá hoại cảm hứng thể thao chưa đủ, bây giờ còn dám gõ cửa?

“Tiểu khả ái, anh đến rồi.” Tiếng cười gian manh của Phó Luật Hàm vọng vào, mặt Lạc Khả có chút nóng. Cậu đẩy người hẳn, nhỏ giọng nói: “Anh đi chết đi, buổi trưa đừng có làm phiền em! Còn nữa, sau này đừng gọi em bằng cái giọng buồn người đó!”

“Anh quan tâm người yêu của anh là sai sao? Lại đây, cho anh hôn một cái!”

Hai má Lạc Khả nóng bừng, bình thường nếu không có ai trong phòng, cậu sẽ rất ngoan ngoãn chủ động hôn lên mặt hẳn, nhưng bây giờ có nhiều người trong phòng như vậy, hẳn cũng có thể mặt dày yêu cầu cậu thế sao. Lạc Khả nguyền Phó Luật Hàm, toan đóng cửa.

“Haha, không chọc em nữa, không muốn cho anh vào sao? Trong phòng đang có khách à?”

Phó Luật Hàm chen người vào trong, đảo mắt qua người lạ mặt, lại nhìn sang Vệ Cát, trên môi nở nụ cười ranh mãnh. Diệp Tư Hạ nổi hết da gà trước nụ cười có như không của hẳn. Vương Túc Ngạn và Phó Luật Hàm đều có vũ khí dọa người cực kì lợi hại, một là ánh mắt có cả tia lửa lẫn tia băng, hai là nụ cười lưu

manh chứa đầy hàm ý sâu xa. Triệu Lệ Hoảng ngồi bên cạnh phì cười vì biểu cảm của Lạc Khả, đồng thời liếc nhìn Diệp Tư Hạ, ý cười càng rõ hơn.

Khương Ninh mở to mắt nhìn chàng trai mới vào, đùa giỡn tự nhiên như vậy, hai người đó...là tình nhân sao? Là một chàng trai không am hiểu lắm về những khía cạnh khác ngoài sự nghiệp của bản thân, đến bây giờ Khương Ninh vẫn chưa có khái niệm “tình yêu đồng tính” ở trong đầu. Bây giờ được tận mắt chứng kiến, anh mới lơ mơ nhận ra vấn đề của Vệ Cát. Thì ra, đây là chuyện mà khi ăn trưa em nói chưa hết?

“Anh là bạn Tiểu Cát à?”

“À, đúng vậy. Còn cậu là...”

“Tôi là đàn anh của cậu ấy.” Phó Luật Hàm thản nhiên trả lời, cúi đầu nhìn Vệ Cát đang ngủ, quay người hỏi Khương Ninh : “Ừm...anh có biết cậu ấy có giờ buổi chiều không?”

“Cát Cát có giờ buổi chiều? Ồ, tôi xin lỗi, tôi không biết em ấy phải đi học, nếu không sẽ không để em ấy uống say như vậy.” Khương Ninh gãi đầu, cười cười đáp.

Cộc cộc... Tiếng gõ cửa lần nữa truyền vào trong phòng. Lạc Khả chẳng còn hơi sức đâu mà bực tức, hôm nay có vẻ đông vui quá nhỉ?

“Luật Hàm, cậu nói Vệ Cát về rồi...”

Người đi vào là Vương Túc Ngạn. Hắn liếc mắt qua Khương Ninh, nét mặt lập tức tối sầm, lời nói cũng bị bỏ dở giữa chừng. Vương Túc Ngạn không nói gì, trực tiếp tiến lại giường của Vệ Cát giữa ánh mắt ngạc nhiên của Khương Ninh.

“Có kịch hay để xem rồi!” Phó Luật Hàm ghé tai Lạc Khả, cười khoái chí.

Đáp lại ánh mắt toé lửa của Vương Túc Ngạn, Khương Ninh nhẹ nhàng hỏi:

“Cậu là người chúng tôi gặp ở nhà hàng?”

“Vậy thì sao?”

Nghe đến đây, Khương Ninh hiểu rằng người trước mặt quả thực không nên đụng vào, nhìn mình bằng con mắt hình viên đạn, chắc chắn là không có cảm tình với mình, nhưng anh muốn biết vì sao người ta lại có thành kiến với anh?

“Mọi người, đến giờ học buổi chiều rồi đấy. Để Tiểu Cát nằm ngủ một lát đi, chúng ta đi học thôi.”

Phó Luật Hàm lên tiếng nhắc nhở, Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoảng đứng dậy soạn sửa, Phó Luật Hàm nói xong liền về phòng mình, Lạc Khả cũng không làm phiền, đi vào phòng tắm. Vương Túc Ngạn không để tâm, ngồi xuống bên giường Vệ Cát, nhẹ nhàng đặt lên trán cậu một nụ hôn phớt. Khương Ninh bất giác ngăn người, anh không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Cậu...là gì của Cát Cát? Hai người...”

“Tôi là bạn trai cậu ấy.” Vương Túc Ngạn trả lời một cách chắc nịch, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hồng hồng vì say của cậu.

“Bạn trai??”

“Tôi thích Tiểu Cát, cậu ấy cũng thích tôi, vì thế chúng tôi là người yêu của nhau. Anh ngạc nhiên cái gì?”

Đầu óc Khương Ninh bỗng ngừng hoạt động, vậy ra...người Vệ Cát thích là cậu chàng tuần tú này? A, yêu đương kiểu này, xem ra khá phổ biến? Anh không hiểu Vệ Cát đang buồn phiền gì người trước mặt, nhưng theo kinh nghiệm tình trường của anh cho biết, buồn vì người yêu...90% là vì ghen rồi! Vì thế, Khương Ninh hành động theo trực giác mách bảo, để công bằng cho Cát Cát thân yêu của anh, phải làm cậu ta ghen lại!

“Tôi không ngờ cậu ấy thích cậu. Không phải cậu có giờ học sao? Cậu cứ đi đi, tôi ở đây với em ấy.”

Wang Túc Ngạn nhú mày, trong lòng không yên tâm nhưng vẫn dằn dò.

“Cậu ấy thức dậy thì phiền anh nói giúp tôi rằng tối nay tôi muốn gặp cậu ấy. Cảm ơn!”

Khương Ninh gật đầu, vẫy tay :“Không tiến!”.

Ba người lên lớp báo danh xin nghỉ cho Vệ Cát với lý do cảm sốt. Ở trong kí túc xá, Khương Ninh không có việc gì làm, hai mắt lim dim một lúc rồi ngã người nằm bên cạnh Vệ Cát, đánh một giấc đến hơn bốn giờ chiều. Đồng hồ sinh học của Vệ Cát khiến cậu tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, một cơn đau đầu truyền đến, cậu ôm lấy đầu, lắc lắc người cho tỉnh táo. Cảnh vật phía trước đã tương đối rõ ràng, Vệ Cát phát hiện bên cạnh mình có người. Ông anh chết tiệt! Ai cho anh nằm nhờ ở đây hả, đã vậy còn ngáy, khó nghe chết đi được!

Uể oải lê mình vào phòng tắm, Vệ Cát thề không bao giờ đi ăn trưa chung với Khương Ninh trừ phi có bạn đi cùng. Tắm rửa sạch sẽ xong, cậu nhận ra mình quên mang đồ vào phòng tắm. Chết thật, không lẽ gọi Đại Ninh lấy giúp sao? Vệ Cát lớn tiếng gọi, nhưng mãi không thấy Khương Ninh trả lời, đành lấy khăn tắm quấn quanh người, khề khàng bước ra ngoài.

Khương Ninh đã biến mất từ bao giờ. Vệ Cát liếc ngang liếc dọc, chỉ ở trong nhà tắm gần nửa tiếng mà Khương Ninh đi đâu mất rồi. Cậu không để tâm lắm, trong phòng không có ai làm cậu thoải mái hơn, thông thả đi đến tủ quần áo.

Cạch... Cửa đột nhiên mở ra. Vệ Cát đang đứng kế bên tủ quần áo, đối diện cửa phòng giặt nãy mình.

“Em mới tắm xong à?” Giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Vệ Cát có ý nghĩ trốn vào phòng tắm ngay lúc này.

Vương Túc Ngạn tan học xong liền chạy về kí túc xá, phòng của cậu may mắn không khoá cửa, chỉ khép hờ. Vào trong phòng, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng khá đặc sắc, gấu nhỏ của hắn bán khoả thân. Vệ Cát cả người cứng đờ, ánh mắt của hắn dán vào gương mặt đỏ lựng của cậu, dần dần di chuyển xuống dưới, cậu cảm thấy mặt mình sắp phát hoả rồi.

“A, ừm...”

Ấn tượng đầu tiên của hắn về cơ thể cậu đó là cậu sở hữu làn da rất trắng, đôi chân thon dài, eo nhỏ... Là một cơ thể rất hấp dẫn! Hắn tiến gần lại, không nhịn được muốn trêu đùa con gấu nhỏ đáng yêu này một chút.

“Em cần lấy đồ sao? Có cần anh lấy giùm không?”

Mỗi câu nói, hắn gần thêm một bước, sau đó đưa tay ôm lấy eo cậu, dịu dàng hỏi. Độ nóng trên mặt cậu có thể luộc được một cái trứng rồi! Vệ Cát bị hắn ôm không có phản ứng, tai bị hơi thở nóng rực của hắn phả vào, toàn thân cậu run lên. Lần đầu tiên Vương Túc Ngạn được chạm vào cơ thể trần của cậu, cảm giác lâng lâng mềm mại làm hắn không muốn buông tay.

“Không nói cũng không sao, anh có chuyện cần nói với em!”

Vương Túc Ngạn ôm cậu ngồi trên đùi mình, bản thân ngồi trên ghế trước bàn học của cậu, tay cầm trên vai Vệ Cát, hướng thụ vẻ ngượng ngùng đỏ mặt kia, tay đặt trên eo cũng siết chặt lại. Vệ Cát toàn thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm, bên trong không hề có bất cứ thứ gì, ngồi trên người của người mình thích mà tìm đập không ngừng. Cậu lần nữa vì ngọt ngào của hắn mà tạm thời quên mất giận dữ, còn có chút mong chờ điều hắn sắp thốt ra.

“Hmm... Em hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em!”

Vô sỉ vẫn là vô sỉ.

Gương mặt Vệ Cát đen lại, dỡ người ta như thế sao? Cậu tức tối bỏ lại một câu:

“Anh đi mà hôn tường!!!” Rồi cầm quần áo đi thẳng một mạch vào phòng tắm.

24. __chương 24: Quá Khứ

Vương Túc Ngạn nhìn theo bóng lưng Vệ Cát, khoe môi nở nụ cười đầy ý vị. Sao lại dễ đổ mắt như thế chứ? Anh nhận ra một điều rằng anh rất thích ôm em, cảm giác rất mềm mại và dễ chịu.

Ở trong nhà tắm, tim Vệ Cát đập liên hồi, mặt mày cũng đỏ bừng. Đã quyết tâm không để ý đến hân, nhưng rốt cuộc vẫn vì hành động ngọt ngào đó mà mềm lòng. Không phải muốn hân cư xử với mình như vậy sao, tại sao lại muốn trốn biệt tắm thế này?

Vệ Cát dùng khăn lau mình thật chậm, tốc độ thay đồ cũng như rùa bò. Không nghe động tĩnh gì ở ngoài, Vệ Cát cẩn thận mở cửa. Cửa vừa mở, cậu đã bị một cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng kéo vào lòng, trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói.

“Anh cứ tưởng em ngủ quên ở trong đó rồi chứ!”

Vệ Cát giãy tay hân, Vương Túc Ngạn ôm càng chặt hơn, quan sát gương mặt hồng hồng đáng yêu của cậu, ghé sát tai cậu thì thầm.

“Ở đây không có ai, em ngại gì chứ?”

“Anh bỏ em ra đi đã.”

“Hôn anh, anh sẽ buông.” Giọng điệu trầm thấp mê hoặc lòng người, xen chút dụ dỗ.

“Anh đừng bước... Ừm...”

Lời nói ngay lập tức bị chặn lại bởi một cánh môi ấm nóng. Môi cậu bị môi hân thần nhiên áp vào, se se mút, đầu lưỡi hân vươn đến tìm lưỡi cậu, lúc quấn quýt vờn nhẹ, lúc lại ngậm chặt đầu lưỡi cậu khiến đôi mắt cậu càng trở nên mơ hồ, hai tay vô thức quàng hồ eo hân cùng tận hưởng nụ hôn lãng mạn.

Đầu lưỡi oanh tạc khắp khoang miệng cậu, nụ hôn cứ thế sâu dần. Vương Túc Ngạn hôn đến khi bản thân cảm thấy thỏa mãn mới rời khỏi môi cậu, liếm liếm môi, để Vệ Cát dựa vào vai mình thở hổn hển. Vệ Cát không có kinh nghiệm hôn môi, nụ hôn đầu là do hân cưỡng, thần trí sau khi hôn vẫn bay bổng ở nơi nào. Một lúc sau, Vệ Cát phát hiện mình đang ôm hân, còn yếu ớt dựa vào hân, trong khi hân đang nhìn mình chăm chăm, miệng cong lên vì thỏa mãn. Cậu bối rối né tránh ánh mắt nóng bỏng của hân, mi mắt không tự nhiên sụp xuống.

“Ai bước chứ hửm? Muốn nữa không?”

Vương Túc Ngạn cười khoái chí đặt cậu xuống giường, nụ hôn một lần nữa rơi xuống môi cậu. Không khí ngọt ngào lan tỏa khắp căn phòng.

Bị động tiếp nhận hân hai lần, Vệ Cát toàn thân mềm nhũn dựa vào thành giường, lần này tay không đặt trên eo Vương Túc Ngạn mà đã đổi thành ôm lên cổ hân rồi.

Không gian yên tĩnh của hai người bỗng dưng bị phá vỡ bởi một tiếng cười từ bên ngoài truyền tới.

“Cát Cát, Đại Ninh của em về rồi đây. Nhìn xem anh có gì cho em này!”

Nghe tiếng Khương Ninh, Vệ Cát luống cuống thoát khỏi trầm mê, hai tay đẩy ngực Vương Túc Ngạn. Toàn bộ cảnh hôn môi nóng bỏng của hai người đều lọt vào mắt Khương Ninh. Anh tròn xoe mắt nhìn Vệ Cát, rồi lại nhìn Vương Túc Ngạn, nhưng cũng may định lực anh rất lớn, nếu không hộp đồ ăn trên tay đã đi tong mất rồi.

Vệ Cát lúc này trông rất gợi cảm, thần sắc vẫn còn mơ màng, đôi môi đỏ mọng bóng loáng vì mới được âu yếm, áo thun trắng rộng lệch sang một bên để lộ vùng cổ trắng nõn cùng xương quai xanh. Cậu xấu hổ không biết để mặt vào đâu, Vương Túc Ngạn bị phá đám không vui vẻ gì, thần nhiên bước ra trước, cười cười với Khương Ninh.

“Anh vào không biết gõ cửa sao?”

“Ồ, tôi xin lỗi, làm lỡ việc của hai người rồi. Tôi chỉ muốn đưa đồ cho Cát Cát thôi, đưa xong sẽ trả phòng cho hai người ân ái gì đó tùy ý, được chứ?” Khương Ninh hàm ý sâu xa cười nhẹ.

Vệ Cát đã định thần lại, hai mắt lóe lên tia sáng khi nhìn thấy hộp đồ ăn đang tỏa mùi thơm nức mũi, ngưỡng ngừng lên tiếng.

“Đại Ninh, anh đi mua đồ ăn à, thế thì ăn chung đi, ăn một mình em thấy tội lỗi lắm.”

Khương Ninh nghe lời lém lỉnh của cậu, cười hì hì, sượt qua gương mặt không vui của Vương Túc Ngạn, đến kế bên giường lấy một cái ghế ngồi xuống, mở hộp bánh, cố ý nhét vào miệng mình một cái, sau đó đưa một cái đến tận miệng Vệ Cát, động tác vô cùng ân cần, người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng họ là một cặp tình nhân thực sự. Vệ Cát cảm thấy hành động của Khương Ninh khá kì quái, cậu nhớ anh trước đây đều giành đồ ăn của mình, hôm nay lại tốt bụng dâng đồ lên tận miệng, là có ý gì đây? Cậu liếc anh một cái đầy nghi ngờ, le lưỡi tỏ ý không thêm, anh muốn trêu em chứ gì, trò này cũ rích rồi! Vương Túc Ngạn có chút chướng mắt, nhưng Vệ Cát cũng đã từ chối, hấn không cần so đo với tên Khương Ninh kia. Biểu cảm chống đối đáng yêu đó, hấn không muốn cậu biểu hiện với ai khác ngoài hấn.

Vương Túc Ngạn ngồi lên giường, ôm lấy eo cậu, hôn nhẹ lên má, tay kia lấy bánh trong hộp, coi như đồ của mình, ăn rất tự nhiên. Vệ Cát bị hấn ôm hôn ngưỡng chín mặt, cậu ngoan ngoãn không giãy giụa, để mặc hấn ôm. Minh nói anh ấy sẽ buông ra sao, không đời nào. Không biết Khương Ninh có phản cảm khi thấy hai người con trai tình tứ không nữa, cậu nghĩ anh khá là hoảng hốt đây. Không sao, cho tên lưu manh nhà anh mở rộng tầm mắt.

“Cát Cát, anh có thành ý như vậy, em không ăn anh đau lòng lắm.” Khương Ninh làm bộ mặt méo xẹo, ủy khuất liếc Vệ Cát.

“Ai biết được anh có cho thuốc độc vào đó rồi bắt em ăn không?”

“Em nỡ lòng nào hoài nghi tấm lòng anh dành cho em à?”

“Không nói nữa, anh cũng đừng làm bộ làm tịch, em đã quá quen với biểu cảm ‘đầy thành ý’ đó rồi.”

Vệ Cát và Khương Ninh trêu qua trêu lại, Vương Túc Ngạn thấy mình sắp bị bỏ quên trong cuộc nói chuyện luôn rồi. Vệ Cát của hấn chưa bao giờ đùa giỡn với hấn như vậy cả, trong lòng đột nhiên có chút..ghen tị.

Khương Ninh không hề đề cập đến sự việc anh chứng kiến khi mới vào phòng, chỉ trêu chọc Vệ Cát, giành những miếng bánh cuối cùng trong hộp với cậu. Vệ Cát không hưởng ứng trò đùa của anh như thường lệ vì bên cạnh đang có Vương Túc Ngạn. Cậu nghĩ không nên để hấn có thành kiến với Khương Ninh, ý nghĩ “vì hấn sẽ ghen” vụt lên trong đầu, nhưng ngay lập tức bị vùi đi. Đến khi hộp bánh rỗng không, Khương Ninh đột nhiên hỏi:

“Buổi trưa em nói với anh cái gì, em còn nhớ không?”

Vệ Cát ngẩn người nhìn anh, buổi trưa cậu nói gì, làm sao nhớ được chứ.

“Em nói gì không phải với anh sao?”

“Không có gì không phải cả, mà còn rất tình tứ, hahaha!!!”

“Hừm, mặt anh gian lắm...”

“Buổi trưa, chính miệng em nói rằng em thích anh, muốn đến với anh. Chà, anh đang suy nghĩ xem có nên đồng ý hay không đây!”

“Hả???” Em có nói như vậy sao? Ôi trời!!!

Vệ Cát tâm tình hỗn loạn, bắt giác nhìn sang Vương Túc Ngạn, thấy hấn đang cau mày, trong lòng lại càng thêm nhốn nháo. Vương Túc Ngạn hiển nhiên không hề tức giận, bàn tay vuốt ve hông Vệ Cát, ánh mắt không cảm xúc nói:

“Hmm, em ấy chỉ là nói đùa thôi, anh đừng xem là thật như thế chứ! Đúng không, Tiểu Cát?”

Khương Ninh đề cập chuyện này, rốt cuộc là có ý gì đây? Cậu chưa trả lời, anh đã nói tiếp.

“Bây giờ nếu anh đồng ý thì sao?”

Đồng ý cái đầu anh. Giờ có mức độ thôi chứ. Đồ lưu manh nhà anh chắc chắn đang tính toán điều gì rất xấu xa phải không. Ánh mắt khiêu khích thể kia.

“Anh không phải style của em. Anh hôm nay kì lạ lắm, uống nhầm thuốc rồi chẳng?”

Câu trả lời của Vệ Cát làm anh phì cười, em không cần nghi ngờ anh, là anh đang giúp em đó đồ ngốc, thật là làm ơn mắc oán mà. Khương Ninh liếc Vương Túc Ngạn, vẻ mặt hần bình thản nghe Vệ Cát nói, hoàn toàn không thèm cho anh một cái nhìn ghen tức nào. Phản ứng của tên Vương Túc Ngạn thật là chán quá đi, khi cổ tình bày trò thì không ghen. Anh cũng không hiểu mình còn tiếp tục màn kịch cũ kĩ này làm gì nữa.

Nụ cười mỉa pha chút đắc ý hiện lên khuôn mặt điển trai của Vương Túc Ngạn, Vệ Cát trông thấy nụ cười ấy, ngẩn ngơ một hồi, đứng lên đi rót nước. Khương Ninh cũng rời khỏi chỗ ngồi, đi theo Vệ Cát, ôm vai cậu thì thầm: “Này, anh đã cố hết sức rồi, em không phối hợp với anh gì cả. Đáng tiếc đáng tiếc!”

Trước khi rời đi, Khương Ninh còn ra dáng dịu dàng xoa đầu cậu, cậu trừng mắt nhìn anh, anh nhún vai, nằng nặc đòi Vệ Cát cùng mình đi xuống. Nể tình anh em, Vệ Cát miễn cưỡng mặc tiền anh xuống tận đại sảnh kí túc xá, không quên nói anh lớn xác mà tính tình trẻ con. Vương Túc Ngạn ngồi một mình trên phòng, thoáng bận tâm về tên bóng đèn Khương Ninh.

Vệ Cát quay trở lại phòng, một mặt muốn trốn tránh, một mặt muốn nhìn hần. Từng bước từng bước thật chậm, cậu vẫn chưa tỏ tình lần hai, chuyện đó thực sự rất khó nói, lần trước mượn cơ hội buổi sáng sau khi say đầu óc không tỉnh táo, lần này dũng khí giảm mạnh, câu “Em thích anh” chực chờ trong miệng không thể nào thoát ra được.

Mở cửa phòng, xung quanh không một bóng người, hộp bánh trên bàn đã được dọn sạch sẽ, đôi giày trên kệ cũng biến mất tăm, có lẽ hần đã đi rồi. Vệ Cát cảm thấy có chút mất mát, ngọt ngào phút chốc tan dần, mình là gì của hần, là người để hần trêu đùa theo cảm hứng thôi sao? Vậy tại sao bản thân hết lần này đến lần khác ngốc nghếch mong chờ? Không chuốc bực dọc vào mình nữa, trong suốt quá trình chỉ có mình theo đuổi, trách ai bây giờ?

Cậu để giày trước thềm, ngồi lên giường mở máy tính xem các thông tin tìm việc làm thêm nhằm chán. Cha mẹ đều đã qua đời, để lại số tiền không ít cho chú ba nuôi dưỡng hai anh em cậu. Lúc đó còn nhỏ, chỉ biết cha cùng mẹ nằm im bất động, sau hơn ba ngày không có dấu hiệu tỉnh lại, Vệ Bạch hốt hải chạy đi tìm chú ba, còn mình chỉ biết ngây ngốc ngắm nhìn gương mặt trắng bệch của hai người, hai hàng nước mắt không theo quy luật rơi xuống. Cậu chỉ đứng bên cạnh giường, nắm chặt tay họ, không ngừng gọi tên cha mẹ. Một lúc sau, tiếng còi hú của xe cảnh sát vang lên ầm ầm, khi bước vào căn phòng xanh không chút sinh khí, cảnh sát thấy một đứa bé khoảng mười hai tuổi dang rộng hai tay bảo vệ hai người tử vong trên giường, lớn tiếng xua đuổi: “Cháu không muốn các chú mang cha mẹ cháu đi! Họ vẫn còn sống, đừng bắt họ đi, đừng mà...”

Đứa bé cố chấp mà kiên cường, một đứa bé nhỏ hơn ôm lấy cậu bé đó, nói những gì cảnh sát không thể nghe được, cậu bé mới tạm thời rời đi. Ngày tang cha mẹ, hai đứa bé một mười hai một mười, mặc áo tang màu đen, lạnh lẽo đến đáng sợ, một vô hồn một bình tĩnh ôm hai hũ tro, thần thờ nhìn những hạt cát bụi chìm dần trên mặt sông. Một buổi chiều tà đau đớn nhất trong kí ức của hai đứa trẻ, trở thành nỗi ám ảnh khôn nguôi. Nhưng cậu bé biết rằng mình phải sống thật tốt, sống cho phần đời còn lại của cha mẹ, phải lạc quan, phải mạnh mẽ, gà con mất đi đôi cánh che chở của gà mẹ khi chúng còn chưa thể tập đi, đáng thương đến nhường nào.

Người khác không hỏi, cậu chưa bao giờ nói, tại sao cha mẹ cậu qua đời một cách đột ngột như thế. Vệ Cát không biết nguyên nhân, thực ra là không muốn biết. Cậu đã nghe nhiều phán đoán của người ngoài cuộc, nhưng đó chỉ là giả định, cái cậu cần là bằng chứng. Vệ Bạch không hề chủ động đề cập đến việc này trừ phi cậu vô tình nhắc đến. Thắc mắc bao nhiêu năm, đều trôi vào quên lãng. Lớn lên, chuyện của cha mẹ hầu như không được nói đến, chỉ là mỗi mùa đông, hai anh em đều lặng lẽ đến dòng sông, mông lung hồi tưởng quá khứ rồi quay trở về, không ai nói với ai câu nào. Có lẽ, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Vệ Cát luôn tự hỏi, vì sao Vệ Bạch có thể thần nhiên chấp nhận sự thật, không rơi bất cứ một giọt nước mắt yếu đuối nào. Hai anh em cậu sống dựa vào nhau, có chuyện gì không thể chia sẻ sao? Câu hỏi nào của

Vệ Cát, Vệ Bạch đều trả lời, riêng về cha mẹ, đáp án luôn là “em không biết”. Những thứ em trai không muốn nói, cậu tuyệt đối không hỏi lại. Mỗi người đều cần có không gian riêng tư.

Không thể sống dựa dẫm mãi, gà con cũng đến lúc tự mình đi kiếm mồi, những gì cha mẹ để lại, đối với cậu đã là quá đủ. Đoạn kí ức đau buồn, nên vùi nó đi thôi. Hoài niệm mãi về quá khứ cũng không phải là chuyện tốt. Vệ Cát nghĩ đến tương lai của mình, hai bàn tay nắm chặt, tia ảm đạm nơi khoé mắt vơi đi phần nào.

Trên mạng có rất nhiều những tin tức tuyền dụng nhân viên làm thêm theo giờ, tiền lương chênh lệch không lớn. Vệ Cát cảm thấy bản thân dường như rất lạc hậu so với thời đại, đến cả điện thoại riêng còn chưa có, chỉ biết gọi điện thoại công cộng. Giữa lúc đang không tìm thấy một công việc ưng ý, cửa bị ai đó mở ra.

“Tiểu Cát, bọn tớ về rồi, đi ăn gì đó không?”

Tiếng nói của Lạc Khả ríu rít như chim sẻ, khi truyền vào màng nhĩ Vệ Cát liền rung lên liên hồi. Vệ Cát chán chường gập máy tính, loay hoay tìm đôi dép, khoác thêm áo sơ mi ca rô bên ngoài, nhanh nhẹn đi về phía cửa.

Diệp Tư Hạ nhận ra hôm nay tâm trạng Vệ Cát không được tốt, vỗ vỗ vai cậu, cười hì hì.

“Nào, đi ăn thôi, hôm nay tôi bao cả phòng, ok?”

“Trong đầu mấy cậu nhồi toàn thức ăn vào à? A Hoằng đâu rồi?”

“Ăn xé một chút ấy mà, không no lắm đâu. A Hoằng nộp bài thực hành cho thầy Lâm, chúng ta lấy xe rồi ra trước cổng đợi cậu ấy.”

“Ừm.”

Ba người chuẩn bị đi thì Lạc Khả nhận được cuộc điện thoại từ Phó Luật Hàm, Vệ Cát không còn tâm trí háo hức chọc ghẹo bạn thân, đứng im nhìn xuống mũi giày. Lạc Khả nghe xong sắc mặt chợt thay đổi, không biết vui hay buồn, giải thích qua loa hỏi hai người đi trước, mình thì chạy qua phòng kí túc xá đổi điện.

“Chồng yêu vừa gọi, lập tức bỏ bạn theo chồng. Hai người họ yêu yêu thương thương mãi trước mặt tôi, thực sự ghen tị muốn chết mà!” Diệp Tư Hạ cắn răng, mấy người đó không thể hiện tình cảm mãnh liệt thì sợ người ta không biết hay sao. Diệp Tư Hạ cậu rất muốn có người yêu!!!

“Cậu muốn giống Tiểu Khả?”

“Rất muốn rất muốn!!!”

“Ồ, cậu muốn tìm lão công cho mình sao? A Hoằng đấy, người tốt tính tốt!” Vệ Cát băng quơ đề xuất Triệu Lệ Hoằng, cậu ấy là con, nhưng chắc chắn thuộc loại nằm trên, tự nhiên muốn trêu Diệp Tư Hạ một chút.

“Hử??? Tiểu Cát, cậu bị ám đầu à, liên quan gì tới A Hoằng chứ, chúng ta là bạn tốt của nhau cả mà, sao có thể?” Diệp Tư Hạ nâng cao giọng, mắt thêm vài phần xấu hổ.

“Vậy cậu rất muốn có thể?”

“Không. Tôi làm sao lại thích con trai, không khả thi.”

Nói rồi Diệp Tư Hạ xoay người, tim đập mạnh “Cậu muốn ăn thì nhanh chân lên, không là tôi bỏ cậu lại đấy!”. Trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ có ba chữ “Triệu Lệ Hoằng” cùng khuôn mặt trầm tĩnh của cậu ấy, Diệp Tư Hạ siết chặt tay, tự thuyết phục mình không nghĩ đến mớ bòng bong đó nữa mặc dù cậu biết khuynh hướng giới tính của mình đã thay đổi, đã lung lay mất rồi.

Nghe xong Vệ Cát cười ha ha, tặng cho Diệp Tư Hạ một cái nhìn “xì, tôi biết tổng cả rồi”. Diệp Tư Hạ sao lại giống đồ mặt than Vương Túc Ngạn quá nhỉ, đều thích trốn tránh.

Lynn: Xì poi chương sau một tạo: Ngạn Ngạn không phải bỏ đi mô, chỉ là đi làm chút chuyện đó mà. Hãy comt cho ta nhé, tâm trạng ta đang buồn thú vị ruột đây. Quá khứ của Vệ Cát và Vệ Bạch sẽ còn ảnh hưởng dài dài...

25. __chapter 25: Gấu Nhỏ, Mình Yêu Nhau Đi__

Diệp Tư Hạ dường như đang xấu hổ, bước chân nhanh hơn, bỏ lại Vệ Cát một khoảng xa. Vệ Cát không đoán tâm tình của Diệp Tư Hạ nữa, ngẩng đầu nhìn lên trời. Bầu trời lặng ngắt không một áng mây, chỉ có những tia nắng muộn rọi xuống gương mặt cậu. Ăn rồi lại ngủ, Vệ Cát thấy mình sắp biến thành gà công nghiệp rồi.

Trên dãy hàng lang khu kí túc xá, Vương Túc Ngạn chậm chậm ôm hai cuốn sách tiến lại phòng 113. Đưa tay mở cửa, nhưng cửa đã bị khoá, không lẽ Vệ Cát không muốn mình vào trong?

“Vệ Cát, là anh, mở cửa!”

Một khoảng không gian tĩnh lặng bao trùm lấy hắn. Thì ra Vệ Cát không có ở trong phòng, Vương Túc Ngạn mở điện thoại, ấn vào bàn phím quay số mới chợt nhớ ra Vệ Cát không có điện thoại, đành lặng lẽ thu điện thoại vào túi.

Gấu nhỏ này, đến điện thoại cũng không sắm, thật là bất tiện mà. Bóng dáng cũng không thấy đâu, anh buông em ra một lát mà em đã chạy mất tiêu rồi. Hôm nay anh rất muốn cho em nhiều bất ngờ, nhưng có lẽ phải đợi đến tối.

Sau khi xác nhận mình rất thích cậu bé này, Vương Túc Ngạn không muốn vòng vo mãi, hắn quyết định muốn đến với cậu, dùng mọi cách làm gấu nhỏ động lòng, không giận dỗi nữa mà sẽ nhào vào lòng hắn đổ mắt.

Vương Túc Ngạn quay về phòng kí túc xá của mình, xếp hai cuốn sách lên giá rồi thay bộ đồ thể thao màu trắng, gọi điện thoại hẹn vài người bạn đến sân bóng chuyền.

Ở trước cổng trường, Diệp Tư Hạ lấy xe giúp Triệu Lệ Hoằng, Vệ Cát ung dung ngồi lên xe, nhìn xa chờ đợi. Gần ba mươi phút Triệu Lệ Hoằng vẫn chưa có mặt, Diệp Tư Hạ sốt ruột đi tới đi lui, mặt mày nhăn lại.

“Cậu nói xem, sao giờ này A Hoằng vẫn chưa ra?”

“Hay là cậu ở đây, tôi vào trong tìm cậu ấy nhé? Trông xe cẩn thận đấy!” Diệp Tư Hạ nói xong liền chạy vào trường.

Sân trường đang là giờ cao điểm, người đông như kiến, Diệp Tư Hạ chạy thẳng một mạch về phòng giáo viên, lễ phép gõ cửa. Giáo sư nói thầy Lâm không có ở trong phòng giáo viên, cậu đành đi lên lớp học, thầy Lâm vừa mới dạy lớp cậu tiết trước, chắc là vẫn còn ở lại lớp sắp xếp tài liệu.

Đứng chờ trong thang máy mấy phút, Diệp Tư Hạ đi dọc hành lang, cửa lớp còn đang mở, cậu mừng rỡ rào bước vào lớp. Đúng như cậu nghĩ, thầy Lâm đang chăm chú đánh văn bản trên laptop, nhưng người cậu thực sự muốn tìm lại không có ở đây.

Lâm Viễn rời mắt khỏi máy tính, nở nụ cười hiền hoà với cậu.

“Trò Diệp, trò tìm A Hoằng?”

Diệp Tư Hạ tròn mắt, thầy Lâm, thầy siêu thật. Cậu gật gật đầu, hỏi:

“Thầy có thấy cậu ấy ở đâu không ạ?”

“Vừa rời đi rồi. Trò ấy có hẹn cùng bạn nên tôi không giữ trò ấy ở lại lâu được. Ra trò Triệu có hẹn với trò?”

“Dạ. Cảm ơn thầy, em xin phép đi trước, tạm biệt!” Diệp Tư Hạ ngoan ngoãn cúi đầu, trên môi không thể không nhếch thành một vòng cung.

Nhận được cái gật đầu của Lâm Viễn, Diệp Tư Hạ xách thân xuống lầu. Cậu lại chạy thêm mấy cả gần trăm mét để ra tới cổng trường, thở hồng hộc nhìn Vệ Cát. Vệ Cát thấy Diệp Tư Hạ vất vả chạy tới chạy lui tìm Triệu Lệ Hoằng, không nỡ nói ra chuyện Triệu Lệ Hoằng ban nãy đến đây tìm mình, nói rằng cậu ấy

có một người rất quan trọng cần tiếp đón, chiều nay không thể đi cùng cậu và Diệp Tư Hạ được, buổi tối cũng có thể không về phòng.

“Tiểu Cát, giúp tôi nói lại với Tiểu Tư nhé, thật sự rất xin lỗi!”

Không sao đâu, nói dối giúp cậu ấy một chút thôi, Diệp Tư Hạ rất rộng lượng, chắc chắn sẽ không để bụng.

“Hừm... A Hoằng cậu ấy có việc nhà, tối nay không về, chúng ta đi ăn đi, khỏi đợi cậu ấy.”

Diệp Tư Hạ đang thở dốc bỗng trở lại nhịp thở bình thường, ánh mắt tràn đầy sự ngạc nhiên.

“Làm sao cậu biết?”

“A Hoằng vừa đi qua đây, nhờ tôi nói lại với cậu. Không có vấn đề gì chứ?”

Diệp Tư Hạ trầm mặc trong chốc lát “Ừ, không có gì. Vậy...chúng ta đi thôi!”

Trong lòng Diệp Tư Hạ đột nhiên không thoải mái, nhưng cậu nhanh chóng gạt đi cảm giác kì lạ đó, dẫn Vệ Cát đến một quán ăn.

Vị trí quán ăn khuất sau con hẻm nhỏ vắng người, không gian chỉ đủ cho mười người ngồi. Ông chủ quán dường như rất quen thuộc với Diệp Tư Hạ, ông vừa cười vừa hỏi.

“Tiểu Tư, lại đến ăn cá viên sao? A Hoằng đâu rồi, cậu bé khả ái này là ai đây?”

Xem ra Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoằng đã đến đây nhiều lần rồi, chẳng trách ông chủ nhớ tên. Nhưng không phải là hai người “ăn rất nhiều bánh lễ” rồi chứ? Còn nữa, ông chủ, sao bác lại khen con khả ái chứ, đó là từ dành cho con gái mà?

“Cậu ấy là Vệ Cát, bạn của con. A Hoằng có việc bận, hôm khác sẽ tới. Bác à, cho con hai phần cá viên cà ri đặc biệt đi, con đói muốn lả rồi!”

Ông chủ trung niên tươi cười đeo bao tay, múc từ nồi cà ri đang sôi ùng ục đầy ắp cá viên toả mùi thơm ngon, đưa đến trước mặt Vệ Cát đang chảy nước dãi vì thèm. Diệp Tư Hạ cười lớn vì biểu hiện của cậu, huych cậu một cái.

“Ném thử đi, tôi đảm bảo không ngon không lấy tiền!”

Vệ Cát mỉm cười “Thế ngon thì cậu đòi tiền tôi sao?”

“Ồ thì... tôi chỉ nói chơi thôi mà, ăn đi, cậu sẽ khám phá ra thế giới mới!” Diệp Tư Hạ gãi đầu, chỉ chỉ vào bát cá viên.

Hai người thi nhau húp xì xụp, chẳng mấy chốc một giọt cà ri trong bát cũng không còn.

“Cho cháu thêm một chén nữa, cảm ơn.”

“Con cũng vậy.”

Vệ Cát và Diệp Tư Hạ lần lượt kêu thêm chén nữa, Vệ Cát khen không ngớt miệng món cá viên cà ri này.

“Cá viên cà ri ngon quá. Cậu sao lại biết quán ăn ngon như vậy chứ? À, cậu cùng A Hoằng hay tới đây ăn lắm sao?”

Diệp Tư Hạ ăn cá viên đã đời rồi mới trả lời câu hỏi của Vệ Cát.

“Không nhiều lắm, vài lần thôi.”

Vệ Cát bán tín bán nghi nhìn Diệp Tư Hạ, hai người này rõ ràng là có gian tình mà. Diệp Tư Hạ bị cậu nhìn đến mất tự nhiên, cúi đầu tiếp tục ăn. Tuy sự thật là đã đến trên mười mấy lần, nhưng “vài” không phải là nhiều rồi đấy?

“Tiểu Khả đến đây bao giờ chưa nhỉ?” Không biết từ lúc nào mà Vệ Cát trở nên nhiều chuyện rồi.

“Chưa. Sao lại hỏi vậy?” Diệp Tư Hạ ngây ngô trả lời.

Vệ Cát thích thú xiên một viên cá, cho vào miệng, xua tay tỏ ra không có gì. Cậu còn nói cậu và A Hoằng không đi riêng cùng nhau suốt đời?

Nhìn Vệ Cát khó hiểu, Diệp Tư Hạ đánh sang chuyện khác, trong khi miệng không ngừng ăn.

Ăn xong hai bát cá viên to tướng, Vệ Cát xoa bụng mình, bật ngón cái lên với Diệp Tư Hạ. Về đến cổng kí túc xá, trời đã bắt đầu tối. Về phòng việc đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, Vệ Cát được nhường tắm trước, lạnh lẽo chui vào phòng tắm, bật nước nóng.

Đến khoảng chín giờ, Lạc Khả trở về, không còn biểu cảm không rõ ràng nữa mà đã vui vẻ hơn, mặt cũng có chút hồng hào.

“Hôm nay tớ bỏ lỡ buổi ăn, tiếc quá.”

“Ừm, cậu quả thực không có lộc ăn, hôm nay có món cá viên cà ri ngon cực!!”

“Thế sao?” Lạc Khả thăm rửa Phó Luật Hàm, vì chuyện chẳng đâu vào đâu của hắn mà cậu không được ăn cá viên.

Lạc Khả và Diệp Tư Hạ thay nhau vào tắm, vì hôm sau phải đi học, cả ba đều đi ngủ sớm. Lạc Khả có lẽ vì được chiếu cố yêu thương nên chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Vệ Cát và Diệp Tư Hạ nằm ở giường dưới trần trọc không ngủ được, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Cứ mãi dây dưa với Vương Túc Ngạn, liệu đó có phải là chuyện tốt? Mình và anh ấy, rốt cuộc tình cảm sẽ đi đâu về đâu? Vô vàn suy nghĩ quanh quẩn trong đầu Vệ Cát, cậu rất muốn có một đáp án chắc chắn. Thích anh ấy, nhưng anh ấy có thích mình không? Dạng câu hỏi tựa như thế.

Ở bên này, Diệp Tư Hạ trở mình, quay người đủ kiểu nhưng vẫn không ngủ được. Cậu tự hỏi vì cái quái gì mà cậu muốn ngủ cũng không xong, thật chết tiệt mà.

Một lát sau, Diệp Tư Hạ sau khi xoay mình mấy chục lần đã ngủ được, Vệ Cát bị mấy câu hỏi như làm nhảm quanh tai quanh đầu bu lầy, không nhìn được lần ra ngủ.

Hôm đó, Triệu Lệ Hoằng không về kí túc xá.

Phòng kí túc xá đối diện.

“Luật Hàm, cậu có chuyện muốn nhờ vả? Nói nhanh đi, đừng nhìn tôi bằng bộ mặt mặc ói đó, tôi không có thời gian dọn giùm cậu đâu!”

Chà, không có gì qua mắt được người thông minh. À không, là bạn thân dở hơi kiêu ngạo.

“Cậu có tận hai cuốn sách đề cương tin học lận, phải không? Nhường cho tớ một cuốn đi!” Phó Luật Hàm giả nụ cười hiền hoà không thể hiền hoà hơn, Vương Túc Ngạn liếc cậu bạn, ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ.

“Không cho.”

“Vì sao? Tặng Tiểu Cát một cuốn là được rồi mà!”

“Hai cuốn mới đủ thành ý. Cậu tặng mà không có thành ý, chẳng ai muốn nhận.” Vương Túc Ngạn lạnh lùng ngắt lời.

“Dân học Luật như cậu mồm mép coi như lợi hại. Nhưng chung quy vẫn là đồ keo kiệt!”

“Cậu là trẻ con à, logic kiểu gì thế?”

Vương Túc Ngạn không thèm để ý đến Phó Luật Hàm, gơ tay tắt đèn, trùm mền đi ngủ. Hôm nay hai cậu bạn cùng phòng không có ở lại kí túc xá, chỉ có hai người tung hoành căn phòng.

Phó Luật Hàm bị từ chối tàn nhẫn, mặt mày nhăn nhó, thuyết phục cái tên này quả thực rất khó, hắn biết Vương Túc Ngạn đi hỏi khắp nơi mới có được hai cuốn sách ôn tập trắc nghiệm hữu ích này, không phải hắn không có thành ý, chẳng qua là sách Vương Túc Ngạn mua đã là hai cuốn cuối cùng rồi.

————— • —————

Sáng sớm ngủ dậy, Vệ Cát lò mớ nghe tiếng mở cửa, chạy ra xem thì thấy Triệu Lệ Hoảng hai tay xách đồ ăn vào phòng. Cậu vệ sinh cá nhân thật nhanh, chạy như bay đến bên mấy cái bánh bao thơm phức Triệu Lệ Hoảng vừa đưa về.

“A Hoảng, có thể ăn không?”

“Cậu ăn đi, là bánh bao tự làm, còn nóng hổi đó!”

Vệ Cát vội vàng cảm ơn vài tiếng, bỏ bánh bao thơm ngon vào cái bụng rỗng của mình, cảm thấy lộc ăn đến thật rồi, mấy hôm nay toàn được ăn đồ ngon thôi.

Triệu Lệ Hoảng cười nhẹ, đánh thức hai bạn trẻ còn đang ngủ say kia, giục họ dậy ăn sáng. Lạc Khả ngửi thấy mùi bánh bao liền rời giường, Diệp Tư Hạ mở mắt ra nhìn Triệu Lệ Hoảng, việc đầu tiên là nhăn mày chắt vắn.

“Hôm qua cậu đi đâu hả? Sao không báo với tôi một tiếng?”

“Không phải đã nói rồi sao, là hẹn cùng người quen. Nào, hôm khác tôi trả nợ cho cậu, được chứ? Bây giờ ra kia ăn sáng đi.”

“Là cậu nói đó. Hại tôi hôm qua chạy đi tìm cậu mệt bỏ hơi tai, toàn thân cũng mệt mỏi. Công tôi ra đó được không?”

Lạc Khả nghe hai người giằng co mãi, ghé tai Vệ Cát thì thầm nghi hoặc của mình : “Tiểu Cát, cậu có thấy Tiểu Tư rất giống đang làm nũng A Hoảng không?”. Vệ Cát nuốt miếng bánh bao, cười cười : “Đúng đó, Tiểu Tư có lẽ bị chiều riết sinh hư rồi!”

Thê nô! Trong đầu Lạc Khả đột nhiên nghĩ đến hai chữ này.

Triệu Lệ Hoảng lắc đầu, nhưng cánh tay vẫn vươn ra kéo Diệp Tư Hạ đẩy phịch xuống ghế kèm theo lời cản nhần.

“Khi nào cậu không tự đi được thì tôi sẽ công cậu, được voi đòi tiên!”

À, không phải thê nô. A Hoảng vẫn rất cẩn chu nghiêm khắc. Vậy ra Tiểu Tư không phải là người đặc biệt của cậu ấy. A Hoảng đối với ai cũng tốt mà, do mình hay đi cùng Luật Hàm, Tiểu Cát hay đi chơi lung tung nên Tiểu Tư dựa dẫm vào sự dịu dàng ân cần của Triệu Lệ Hoảng một chút đó thôi.

Ra trước cửa, cửa phòng đối diện đồng thời mở ra, Phó Luật Hàm kéo Lạc Khả đi trước, không quên nở nụ cười lưu manh. Vương Túc Ngạn mặc đồ thể dục, xách ba lô, trên tay có hai cuốn sách, chỉ nói ba chữ “Đi theo anh!” rồi kéo Vệ Cát đang ngơ ngác đi hướng ngược lại.

“Sau này có lẽ phải chứng kiến cảnh này dài dài!” Diệp Tư Hạ thở một hơi.

“Chuyện nhà người ta, cậu dòm ngó làm gì? Đi thôi!”

*

Một buổi sáng trong lành, trời nhiều mây, mát mẻ đến lạ thường. Vệ Cát bị kéo đi đến sân bóng chuyền, trên mặt sân lá rơi đầy, một vài lá cây nhỏ rơi trên đỉnh đầu Vệ Cát, Vương Túc Ngạn nhẹ nhàng phủ lá cây, đưa hai cuốn sách trước mặt cậu.

“Tặng em, món quà đầu tiên.”

Nhìn hần, rồi lại nhìn hai cuốn sách, Vệ Cát tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, dẫn cậu đến nơi này, là để tặng sách? Nhưng tại sao lại tặng sách?

Thấy cậu nửa ngày không nói lời nào, Vương Túc Ngạn biết cậu vẫn còn đang ngạc nhiên, bước lại gần dúm hai cuốn sách vào tay cậu, bình thản nói tiếp.

“Em không có gì phải ngạc nhiên cả, tặng là tặng thôi. Kỷ niệm hai tháng chúng ta quen biết nhau!”

“Ồ, cảm ơn anh, em đi trước!”

Vệ Cát không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ im lặng nghe hần nói hết câu, sau đó rặn cả buổi mới ra được mấy chữ, rồi quay người định đi về lớp học. Vì cậu nghĩ hần chỉ muốn nổi hứng tặng quà, đây là sách tin học, trả lại hần thì việc chúng bị bỏ quên ở xó xỉnh nào cũng là chuyện sớm muộn, chỉ bằng cứ nhận, ngày nào đó mua sách luật tặng lại hần là công bằng.

Cánh tay đột nhiên bị giữ lại, giọng nói phía sau không lớn nhưng đầy kiên định.

“Vệ Cát, dừng đi, anh thích em!”

Ầm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu cậu, Vương Túc Ngạn cư nhiên thốt ra ba chữ “ANH THÍCH EM”?

“Anh...anh nói thật...thật sao?” Đôi mắt Vệ Cát mở lớn, miệng lắp bắp mãi không nói thành câu.

Còn gì kinh ngạc hơn khi người bạn thích sau bao lần đùa giỡn rồi cuộc cũng nói thích bạn?

Đầu óc Vệ Cát không thể suy nghĩ gì được, chỉ đứng đó ngốc lẳng nhìn Vương Túc Ngạn.

“Quen anh đi!”

“Từ hôm nay, anh là người yêu của em, nhất định không được từ chối!”

Xong dzồi, túm quần lại là thành đôi dzồi đó!

26. __chương 26: Ngày Hẹn Hò Đầu Tiên__

Vương Túc Ngạn cười nhẹ, có chút khấn trương nhưng hần vẫn không chế rất tốt. Dù sao cũng là lần đầu tiên tỏ tình với người ta, không hồi hộp mong chờ là nói dối. Thì ra, cảm giác khi bày tỏ là thế này đây.

“Không nói gì sao? Im lặng là đồng ý, đúng không?”

Ý cười trên môi Vương Túc Ngạn ngày càng rõ hơn.

“A, không, không phải. Nhưng...nhưng mà ai nói với anh em sẽ đồng ý chứ??” Vệ Cát tiếp tục nói lắp, cậu chu môi phản bác.

Vệ Cát, em thực sự rất đáng yêu mà!

“Anh rất thích em mà, em không tin sao?”

Vương Túc Ngạn không đợi cậu nói gì thêm, nâng cằm cậu đặt xuống một nụ hôn. Nụ hôn rất ngắn, chỉ đơn thuần môi chạm môi, không hề đưa lưỡi hôn sâu như mấy lần trước.

“Vậy đổi lại nhé, anh theo đuổi em, em chỉ cần tiếp nhận thôi, được chứ? Trưa nay anh chờ em ở thư viện. Em yêu, đi học thông thả!”

Đầu óc Vệ Cát vẫn chưa thể tiếp nhận thông tin, cậu ngơ ngác nghe hần tỏ tình, gọi “em yêu”, ngọt ngào như vậy, con ruồi như cậu sẽ chết trong vũng mật mất.

Vệ Cát nhìn theo bóng hần đang đi loanh quanh trong sân tìm trái bóng, dù là làm gì, hần cũng đẹp trai như vậy. Mình lại động lòng rồi sao?

Cậu lững thững quay đầu đi về lớp, vẻ mặt trì độn, chuyện vừa xảy ra giống như một giấc mơ. Cái mình mong chờ, rồi cuộc cũng đã đến. Tình cảm dành cho hần bấy lâu đã được đáp lại, lòng tràn đầy vui sướng.

Khoảnh khắc đó, nụ cười hạnh phúc ẩn hiện trên khoé môi cậu, đẹp toả nắng.

Vào canteen quen miệng mua một ly cacao nóng, vừa uống vừa chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Đầu ông hút không biết khi nào đã bị cậu cắn thành mấy đường chẳng chịt nữa.

“Vệ Cát!!”

Nghe tên mình, cậu bồng tỉnh, vừa rồi không phải vừa suy nghĩ gì đó vừa cười ngây ngô đấy chứ. Vệ Cát ngược mắt nhìn người gọi mình, mỉm cười.

“Đại Ninh, đến sớm vậy sao?”

“Em cũng thế. Làm gì mà cứ cười cười vậy, anh đi từ xa đã nhìn thấy em cười mãi rồi!”

Vệ Cát ngượng ngùng gãi đầu “Nghĩ đến mấy chuyện vui ấy mà!”

“Ồi dào, chuyện gì mà vui bằng chuyện của anh kể cho em lúc nhỏ cơ chứ. Nào, chúng ta đi lên lớp!”

Vệ Cát cười híp mắt, theo Khương Ninh lên lầu. Vì hai người học cùng một dãy, cho nên hai người rất hay gặp nhau.

Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoành đã có mặt, không buồn vẫy tay nữa, họ biết cậu và Lạc Khả hay đi kiểu này.

Mấy tiết học chán ngắt suốt buổi sáng khiến hai mắt cậu lim dim, bất kì lúc nào cũng có thể lặn ra ngủ. Vệ Cát không thích ngày thứ năm này, vì nó có quá nhiều tiết của giáo sư Lăng.

Thực chán chết người mà! Vệ Cát mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ chậm chạp trôi qua từng phút, cố gắng tiêu hoá những lời giảng hô khan đó.

Tiếng chuông được mong chờ nhất trong ngày cuối cùng cũng reo lên, Vệ Cát lập tức tỉnh ngủ, đứng dậy xếp lại ba lô.

“Trưa nay cậu có đi ăn cùng bọn này không?” Diệp Tư Hạ hỏi.

“A, không. Mấy cậu cứ đi đi.”

Khuôn mặt Diệp Tư Hạ đột nhiên dí sát vào mặt cậu, bất chợt Phó Luật Hàm cười lưu manh “Có phải Vương Túc Ngạn hẹn cậu đi ăn trưa trước rồi đúng không?”

“A, ừ. Cậu đi ăn vui vẻ nhé, tôi đi trước đây!”

Nói rồi Vệ Cát khoác cặp chuồn lẹ, tự nhiên có chút khấn trương. Đi ăn thôi, có cái quái gì mà khấn trương? Không phải đã đi ăn cùng nhau mấy lần rồi sao?

Nghĩ đến lời tỏ tình lúc sáng, nghĩ đi nghĩ lại Vệ Cát cũng cảm thấy không chân thực. Về mặt anh ấy khi nói câu đó, rất là nghiêm túc, đôi mắt xanh lục nhìn thẳng vào cậu, không có tia đùa giỡn nào. Vương Túc Ngạn thật sự thích mình?

“Này, đang suy nghĩ gì thế? Mặt ngơ như vậy!”

Vai Vệ Cát bị một cánh tay vỗ nhẹ lên, cậu giật mình nhìn lại, ngượng ngùng đẩy cánh tay kia ra, làm bộ mặt bình tĩnh.

“Không phải anh nói đi ăn sao? Nhanh đi!”

Nhưng về mặt của cậu không qua khỏi mặt hần. Vương Túc Ngạn không nói gì, cũng không có hành động nào. Thực sự hần rất muốn nắm tay cậu, nhưng chỉ sợ con gấu nhỏ này sẽ chết vì đổ mặt mặt.

Đường từ trên lầu xuống nơi gửi xe hôm nay rất ngắn, một phần là do tâm trạng khấn trương của Vệ Cát.

“Hôm nay anh không lái ô tô, trời nắng như vậy, em yêu, em không phiền chứ?”

“Anh đang khoe mẽ à?” Em cũng không có sang chảnh đến mức phải đi ô tô mới chịu. Một câu “em yêu”, hai câu “em yêu”, đó mới chính là cái phiền ấy.

Vương Túc Ngạn ngồi lên xe mô tô đồ rục của mình, nhân lúc xung quanh không có ai, quàng tay ôm Vệ Cát, “Anh chỉ nói sự thật thôi. Lên xe đi!”

Trời nóng nên mặt nóng, nhất định là thế!

Vệ Cát bĩu môi, ngồi lên xe, cơ mà, trời nắng nóng thiêu đốt, anh ấy không định đưa cho mình mũ sao?

“Có thể cho em mũ bảo hiểm được không?” Cậu nhỏ giọng nhắc nhở.

Vương Túc Ngạn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, không do dự cởi mũ bảo hiểm trên đầu mình, nhẹ nhàng đặt lên đầu Vệ Cát.

“Anh quên mất, em đội tạm đi nhé. Lần sau anh sẽ sắm một cặp!”

“A, vậy sao? Không cần đâu, dù sao em cũng có nón vải.” Hành động rất dỗi dằn của hắn làm cậu có chút cảm động, vội vàng đội nón ngược trở lại cho hắn.

“Đội vào, nghe lời anh, anh không muốn em bị cảm nắng.”

Xe đã lên ga, bỗng có tiếng chuông điện thoại đổ tới. Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, Vương Túc Ngạn thở hắt, ấn nghe.

“Luật Hàm, có việc gì?”

“Bài viết của cậu có chút vấn đề, giáo sư nhờ tôi gọi điện thông báo cho cậu, cậu làm gì mà đổi số điện thoại liên tục, họ tìm mấy số gọi mà vẫn không được.”

“Cậu nói bài văn của tôi có vấn đề? Không phải tôi nộp nhầm rồi đấy chứ?”

Đầu dây bên kia trả lời “Chính xác là như vậy! Bây giờ cậu lên phòng 1.2, tôi ở đó chờ cậu. Đầu giờ chiều nay là deadline rồi!”

Vệ Cát sau khi nghe xong cuộc đối thoại, lập tức xuống xe, cậu hơi buồn một tẹo vì bữa ăn hôm nay phải hoãn lại, nhưng Vương Túc Ngạn có việc, cậu đương nhiên phải để hắn làm việc quan trọng hơn.

“Xin lỗi, không đi cùng em được. Đừng giận nhé!”

“Anh coi em là con nít à, hử một chút là giận này đấy nọ hay sao?”

Thì ra từ trước đến giờ hắn vẫn luôn thấy mình giống trẻ con, cậu đã tự nhìn lại bản thân mình, đáng dấp không thấp, mặt mũi cũng không đến nỗi búng ra sữa, cũng không hay chấp vặt mà.

“Khi dỗi rất giống con nít.” Hắn cười cười, nhéo má cậu như đang nhéo má một nhóc tí nhỏ bé nào đó.

“Mặc dù không hay dỗi, nhưng rất đáng yêu!” Hắn tiếp tục nói những lời khiến Vệ Cát phát ngượng.

“Anh...” Cậu hết nói nổi, “Em đi trước.”

“Gặp lại sau!”

Vương Túc Ngạn quay vào trong trường, lên phòng Phó Luật Hàm dặn. Phó Luật Hàm đang ngồi yên tĩnh đọc các bài văn pháp luật, đeo kính gọng đen trông rất trí thức.

“Vấn đề gì?” Vương Túc Ngạn ngồi xuống ở ghế bên cạnh, vỗ vai tên lưu manh giả danh trí thức.

“Hửm? À, chẳng qua là ý tưởng của cậu không tồi, chỉ thiếu phần mở rộng, mà phần đó rất quan trọng, giáo sư muốn lấy bài của cậu làm bài tiêu biểu cho toàn khoa, kêu tôi nói cậu bổ sung trong trưa nay.”

“Tôi nhớ tôi có đính một tờ giấy bổ sung, hôm qua không phải cậu là người giật qua giật lại rồi xé rách mất sao? Gọi tôi lên làm gì?” Vương Túc Ngạn đứng dậy, hai tay cho vào túi thản nhiên bước ra khỏi phòng học.

Phó Luật Hàm có dịp ngẩn người. Tối hôm qua quả thật có làm rách tờ giấy Vương Túc Ngạn mới in ra, còn khoái chỉ vò lại thành một đồng, không biết rằng đó là phần bổ sung. Chết toi! Phó Luật Hàm hít một hơi thật sâu, miệng không ngừng lải nhải, ý cậu là tôi phải in nó lại cho cậu sao?

Vương Túc Ngạn vì chuyện không đâu của Phó Luật Hàm mà bỏ lỡ cơ hội vun đắp tình cảm với Vệ Cát, thậm chí đáng đời cậu ta.

Ngày đầu tiên chính thức quen nhau trôi qua bình lặng, không sến súa, nhưng không thể phủ nhận khoảnh khắc hai người anh anh em em em rất ngọt ngào.

————— • —————

Buổi sáng sớm, khi mặt trời vừa ló dạng sau khung cửa sổ, Vệ Cát đang say giấc nồng bị tiếng gõ cửa í ới đánh thức, không cam tâm mở cửa. Ngày chủ nhật ngủ nướng hiếm hoi của tôi mà mấy người ồn ào cái gì?

Là gói hàng của bưu điện gửi tới.

“Cậu là Vệ Cát?”

“Đúng vậy.”

“Cậu có đơn hàng. Phiên cậu kí tên và nhận hàng!”

“À, được.” Mặc dù không biết ai gửi, gửi cái gì nhưng cậu vẫn hoàn thành đầy đủ các bước nhận hàng.

Chiếc hộp nhỏ được Vệ Cát bỏ xó trên bàn học cho đến khi Lạc Khả thức dậy và thắc mắc.

“Tiểu Cát, trong này có gì thế?” Lạc Khả cầm chiếc hộp lên, lắc lắc.

“Không biết. Để tớ mở xem!”

Vệ Cát lại ngồi bên giường, mở lớp băng keo bên ngoài, cậu thấy bên trong là hộp màu trắng. Một vật màu trắng viền kim loại theo đó mà lộ ra, là một chiếc điện thoại!

Trên hộp không đề tên người gửi, Vệ Cát cầm điện thoại trên tay, trầm nghĩ ai đã gửi nó cho mình. Điện thoại này nhìn qua chắc chắn là rất mắc tiền, có thể là ai gửi chứ?

Vệ Cát chần chờ một lúc, sau đó xếp nó lại vào trong hộp, Diệp Tư Hạ ngồi bên cạnh hỏi :

“Sao lại cất vào thế? Người ta muốn tặng cho cậu, cậu cứ nhận, có thể là họ hàng thấy cậu quá cổ lỗ sĩ so với thời đại mà tặng đấy!”

Cậu lườm Diệp Tư Hạ, “Cậu không thể dùng từ nào hay hơn từ cổ lỗ sĩ à? Không biết ai đưa, có thể tự tiện dùng hay sao?”

Triệu Lệ Hoảng nhìn chiếc hộp, nói:

“Cậu hỏi người nhà cậu xem?”

“Tôi không có họ hàng. Nếu có, tôi cũng chẳng nhớ được!”

“Cái này cứ coi như tôi đoán bừa đi, có lẽ là anh Vương không chừng?”

Vương Túc Ngạn? Không phải, nhất định không phải. Mặc dù nhà anh ấy giàu thế, nhưng sẽ không tùy tiện tặng thứ mắc tiền như vậy đâu. Huống chi, chỉ mới chính thức quen nhau hôm qua. Nghĩ đến sáng hôm qua, Vệ Cát bắt chột đỏ mặt.

“Không phải anh ấy. Ai lại đi tặng điện thoại bao giờ?”

Lạc Khả cười rộ lên “Phải không đó? Tớ thấy hình như có ai đó nghe đến tên anh ta là đỏ mặt ấy nhỉ? Còn nha, tớ nghe Luật Hàm nói cậu và Vương Túc Ngạn đến với nhau rồi, hắc hắc!”

Mặt Vệ Cát đỏ au, thông tin lan truyền nhanh đến vậy sao?

Diệp Tư Hạ trợn mắt.

“Hai người họ là người yêu?”

“Đúng vậy, rất bất ngờ phải không?”

Diệp Tư Hạ gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn Vệ Cát có chút khó tin. Triệu Lệ Hoảng chỉ cười, thản nhiên chúc mừng.

“Tốt quá rồi. Haha!”

“Này, mấy cậu đừng nói nữa!” Vệ Cát nhỏ giọng nói, nhưng Lạc Khả không quan tâm đến cậu, đã vậy còn cười lớn hơn.

Vệ Cát bung gương mặt đỏ au ngồi vào máy tính. Cậu muốn gửi email cho Vệ Bạch, nói rằng chiều hôm nay sẽ tới. Mấy tuần không gặp đưa em lạnh lùng đánh đá, quả thực cảm thấy thiếu thiếu. Chú mày chẳng

bao giờ chủ động nhắn tin cho anh trai cả, uống công anh yêu thương nuông chiều chú như con cún hồi xưa anh nuôi vậy.

Trong mục tin nhắn hiện lên mấy email mới, đa số là phần tin về hội sách sắp tới và một tin nhắn của Vệ Bạch, gửi từ tối hôm qua lúc gần mười hai giờ đêm. Thằng nhóc này thích gửi giờ thiêng nhỉ, định hù anh mà ừ.

Email ghi : “Anh, ngày mai em không có nhà, đừng tới. Điện thoại là của em gửi, mua một cặp được giảm giá 40%.”

Ôi trời! Hai tháng không ở chung với nhau chỉ gửi được cho anh trai một tin nhắn, mi làm em kiêu gì vậy? Tin nhắn không đầu không đuôi, nội dung thì rất gây ức chế.

Điện thoại là do Vệ Bạch gửi? Lại còn là đồ giảm giá? Vệ Cát nghĩ sau này không nên cho rằng đồ Vệ Bạch đáng ghét kia cho mình cái gì ra hồn.

“Chú mua à? Lấy tiền ở đâu mua thế? Đúng là hôm nay anh định qua chỗ chú ăn chùa, tiếc thật đấy. Này, lớp mười một rồi nên đi làm thêm kiếm tiền mua điện thoại cho anh đấy hả?”

Vệ Cát nhắn lại cho Vệ Bạch, tuy miệng vẫn thăm mắng Vệ Bạch, nhưng tay lại rất hồ hởi mở điện thoại, loay hoay cả buổi sáng.

Mở danh bạ, trong đó hiện lên một tin nhắn kèm số điện thoại của Vệ Bạch, cậu lưu số lại, bật dậy đi hỏi số ba người bạn cùng phòng.

“Thoát kiếp lạc hậu rồi nhé!” Lạc Khả cười cười, là điệu cười lưu manh của Phó Luật Hàm.

Vệ Cát ngay lập tức nguýt Lạc Khả, đánh giọng uy hiếp.

“Cậu còn nói, bài tập tháng tới tự giải quyết!”

“Ồ không không, Vệ Cát nhà chúng ta hảo giải, hảo thông minh, được chưa?”

Diệp Tư Hạ cũng rất giỏi, nhưng rất lười, căn bản là chỉ thích chơi. Triệu Lệ Hoàng nghiêm khắc không cho cậu xem lấy nửa chữ. Chỉ có Vệ Cát luôn làm bài đầy đủ, cậu ấy mà bỏ rơi mình, mình chỉ có nước chết.

Buổi trưa, Vệ Cát vẫn nằm sòng soài trên giường, liên tục xem tin tức trên weibo, miệng nhai mấy cái bánh ở cửa hàng tiện lợi.

Điện thoại mới làm cậu quên mất ba người bạn cùng phòng, Vệ Cát tự biện hộ cho mình đó là tâm trạng của kẻ lần đầu bước vào thế giới công nghệ. Ba người kia mặc kệ cậu, ra ngoài kiếm đồ bỏ bụng.

Khám phá xong, Vệ Cát nhìn lại danh bạ chỉ có một số điện thoại của Vệ Bạch, cho vào nhóm gia đình. Chợt nghĩ đến Vương Túc Ngạn, cậu nhấn tạo nhóm người yêu.

Cậu ngồi dậy ăn hết cái bánh, muốn thay áo ba lỗ quần đùi đi sang phòng đối diện xin số điện thoại hần.

Nhưng quần áo chưa thay đã có tiếng gõ cửa bên ngoài. Ba người kia lại quên đồ gì rồi?

“Vệ Cát, em...”

Vương Túc Ngạn đứng chờ ở cửa, thấy cậu quần áo mát mẻ, đầu tóc chưa được chải đang rối bù lên, đưa tay xoa xoa đầu cậu.

“Giờ này mới ngủ dậy sao?”

“Em dậy lâu rồi mà.”

“Tóc như tổ quạ vậy!”

“Là em lăn qua lăn lại trên giường!”

Cậu kéo hần vào trong, đóng cửa.

Vương Túc Ngạn cảm thấy buồn cười, con gấu này muốn làm gì đây?

Khi cậu bật ra câu hỏi, Vương Túc Ngạn cười lớn, hẳn tưởng cậu có chuyện gì ghê gớm lắm, thì ra chỉ là để hỏi chuyện này thôi đây.

“Túc Ngạn, cho em số điện thoại của anh được không?”

Vệ Cát đưa điện thoại ra trước mặt Vương Túc Ngạn, chờ hắn đọc số.

“Em có điện thoại mới?”

“Vệ Bạch cho em. Anh đừng lãng việc chính được không?”

“Anh không nhớ. Nhưng em có thể lấy điện thoại trong túi anh gọi qua điện thoại em.”

Vệ Cát thò tay xuống túi quần của hắn, sờ qua sờ lại vẫn không thấy điện thoại. Quần thể thao Vương Túc Ngạn đang mặc có túi quần rất mỏng, Vệ Cát cảm nhận được mình đang đặt tay lên da đùi hắn, thấy mình rất giống đang cố tình ‘ăn đậu hũ’, đỏ mặt rút tay về.

“Không có, a!”

“Anh có bảo em điện thoại để trong túi quần sao? Ý anh là nó ở trong túi chéo anh đang đeo!”

Khuôn mặt Vệ Cát đỏ bừng vì vừa giận vừa thẹn. Anh đùa em sao? Rõ ràng là nói ‘túi’ mông lung như vậy, em làm sao biết đó là túi nào. Không phải người bình thường hay để điện thoại trong túi quần hay sao?

Liếc Vương Túc Ngạn đang cười cười, Vệ Cát lấy điện thoại trong túi, gọi qua.

“Chiều nay em có rảnh không?”

“Có.”

“Chúng ta đi đâu đó đi!”

“Ý anh là hẹn hò?”

Từ khi nào Vương Túc Ngạn lại thích nói vòng vo như vậy nhỉ?

“Xem phim, được chứ?”

“À, được.” Vệ Cát lần đầu tiên được người mình thích hẹn đi chơi như bao cặp tình nhân khác, thật sự rất mong chờ.

“Này, biểu hiện của em có thể khá lên một chút được không? Không vui vẻ mừng rỡ, cũng chẳng ngượng ngùng gì cả.” Vương Túc Ngạn nhéo má cậu.

“Em rất thích rất thích đó, được chưa?”

Không phải em không có cảm xúc cũng không phải không thích điều đó, anh đừng có xem em là cục bông mà nhéo qua nhéo lại như vậy chứ. Mặc dù có chút thích...được như vậy.

Vệ Cát chu môi nói, bị người nào đó tận dụng cơ hội hôn lên.

Ý tưởng xem phim buổi tối quả thực rất lãng mạn, là cách hâm nóng tình cảm cực kì tốt.

Nhưng ngặt nỗi, có vài chuyện không như ý muốn đã xảy ra.

Buổi tối chủ nhật đường xá xe cộ qua lại đông vô số kể, hàng hàng xe hơi nối đuôi nhau trên con đường trung tâm thành phố. Con xe Vệ Cát và Vương Túc Ngạn là một trong số đó.

Thành phố lấp lánh ánh đèn xanh vàng, nhộn nhịp đông đúc, phong cảnh nào nước bên ngoài không làm tâm trạng người trong xe tốt lên chút nào.

Vệ Cát nhìn đồng hồ, tính từ khi kẹt xe đến giờ đã gần hai tiếng đồng hồ, vậy mà con đường phía trước vẫn không khả quan hơn chút nào.

Vương Túc Ngạn thầm nghĩ có phải sống ở Thụy Sĩ nhiều năm, đường xá ở đó rất tốt, còn ở Trung Quốc, tệ hơn hẳn tưởng rất nhiều, hẳn hận không thể trườn lên trên mấy cái xe phía trước mà phóng thật nhanh.

“Tình trạng này ở Trung Quốc xảy ra thường xuyên lắm sao?”

“Ừm. Đặc biệt là thời điểm này. Em nghĩ mình sẽ kẹt cứng ở đây cả buổi tối.”

Nhạc được bật lên để làm dịu máu nóng muốn chửi rửa của Vương Túc Ngạn. Nhưng sau hơn ba mươi phút di chuyển, cuối cùng xe cũng dừng lại trước rạp chiếu phim.

Vương Túc Ngạn lái xe vào trong garage gần đó, Vệ Cát vào quầy vé mua vé xem phim.

“Cho tôi hỏi, bây giờ có phim gì ạ?”

“Thưa quý khách, buổi tối hôm nay chỉ còn phim YY và phim XX!” Nhân viên vừa nhìn máy tính vừa nói.

Phim YY là phim hoạt hình dành cho con nít năm tuổi xem, còn phim XX là phim 18+ được bọn con gái trong lớp bàn tán sôi nổi. Trời ạ!

Nếu đến sớm hơn một tiếng, đã có thể xem phim ZZ chủ đề khoa học viễn tưởng rồi. Vệ Cát ngao ngán tìm Vương Túc Ngạn, hỏi hắn có muốn xem phim XX hay YY không.

Kết quả nhận được là:

“Phim XX có vẻ không tồi...”

“Anh có cảm thấy hai đứa con trai dắt tay nhau vào rạp xem phim XX là rất biến thái hay không?”

“Em nên xem, để bổ sung kiến thức sinh lí. Sau này...”

Câu nói bị chặn lại bởi tiếng nói lớn.

“Đi về!!!”

Vương Túc Ngạn đuổi theo Vệ Cát, haha, lại thẹn nữa rồi.

Thay vì xem phim, Vương Túc Ngạn đưa Vệ Cát đi chơi điện tử trong trung tâm thương mại. Nhưng khu trò chơi đang phải bảo trì, chỉ có thể chơi gấp thú.

Hai người lên tầng trên ăn pizza, nhưng không có cả hai loại cậu và hân thích ăn. Vệ Cát đành kêu mấy loại mới trên menu.

Cuối cùng do trung tâm thương mại chán đến không thể chán hơn, cả hai đi về. Đường xá lại tiếp tục những chuỗi xe nối liền nhau. Lại tiếp tục chờ hơn một tiếng đồng hồ.

“Lần sau không đưa em đi mấy chỗ này nữa. Thật sự là nhàm chán quá mức!”

“Ừm.” Chen chúc trong khu trung tâm thương mại, Vệ Cát cũng mệt bỏ hơi tai. Nên đến những nơi bình thường một chút vẫn là tốt hơn.

Ngày hẹn hò đầu tiên kết thúc vô cùng thảm hại như thế.?

27. __chương 27: Hạnh Phúc Ngọt Ngào__

Xem ra, hẹn hò không phải lúc nào cũng lãng mạn ngọt ngào như trong tiểu thuyết.

Đến khi xe vượt qua nơi tắc nghẽn, Vương Túc Ngạn lái xe vào một con đường tắt. Đường khá tối do chỉ có một cái đèn nhỏ, Vệ Cát lại không ngăn được mình có những suy nghĩ lung tung.

Đánh nhau, trần lột,...mấy thứ trên phim lần lượt hiện ra trong đầu cậu, Vệ Cát không tránh khỏi cảm thấy rùng mình.

“Em sợ à?”

Vương Túc Ngạn đột nhiên lên tiếng.

“Ừm, đúng là chỗ này có hơi vắng vẻ.”

“Vậy lần sau sẽ không đi đường này nữa.”

Vệ Cát thấy con đường này dẫn ra một đường quen quen, là đường đến nhà Vệ Bạch đây mà. Trong đêm tối khu này vắng lặng đến phát sợ.

Vương Túc Ngạn đột nhiên có cảm giác không ổn lắm, nhìn ra bên ngoài cửa xe, là một cảnh tượng không khác gì phim truyền hình.

Lá cây xào xạc rơi, từng đợt gió lạnh thổi qua, Vệ Cát nhìn thấy một người cực kì quen thuộc, đang đứng giữa hai người, bị đánh không thương tiếc.

“Vệ Bạch!!!”

Vệ Cát hét lên, vội vàng mở cửa xe, chạy ào về phía bên kia đường.

Vương Túc Ngạn bàng hoàng nhìn Vệ Cát, một chiếc xe máy sượt qua người cậu, Vương Túc Ngạn lo lắng khoá xe, đuổi theo Vệ Cát.

Ở một góc khuất tối tăm, Vệ Bạch nằm sóng soài xuống đất không ngừng thở dốc. Vì không có đèn, không kẻ nào nhận ra nụ cười nhếch mép của cậu.

Hai tên to cao kia tiếp tục thực những cú đánh vào bụng Vệ Bạch, cho đến khi Vệ Cát gào lớn, xông vào cản bọn chúng. Vệ Bạch tròn mắt kinh ngạc trước sự xuất hiện của anh trai, nén đau đứng dậy.

“Cậu là ai? Chuyện không liên quan đến cậu thì đừng có nhúng tay vào, nếu không, đừng trách tôi không nói trước!”

Một trong hai tên lên tiếng, bọn chúng không giống những bọn lưu manh khác, chúng đều mặc vest đen, giọng nói thâm trầm khiến người khác lạnh sống lưng.

“Có chuyện gì từ từ nói! Đây là em trai tôi, nó còn nhỏ không hiểu chuyện, nó có gây tổn hại gì đến các anh, mong các anh lượng thứ!”

“Lượng thứ? Hừ!” Tiếng hừ lạnh của tên còn lại ngập tràn ngữ khí khinh bỉ.

Vệ Bạch khập khiễng bước tới, cười lạnh.

“Anh hai, không việc gì phải cầu xin bọn chúng. Đánh thì đánh, cùng lắm là vào bệnh viện mấy tuần!”

“Em còn nói?”

“Vệ tiên sinh, mời ngài tránh ra cho.” Hai tên kia sấn lại, đẩy mạnh Vệ Cát.

Hắn biết họ của mình? Chấn chấn không phải quen nhau ngày một ngày hai. Vệ Bạch không phải rất từ tốn ít giao tiếp sao? Sao có thể quen biết lưu manh?

Lúc này, Vương Túc Ngạn nắm chặt cổ tay tên đang giơ cao nắm đấm kia, ngữ khí lạnh đến cực điểm.

“Mấy người làm gì ở đây?”

“Thiếu gia, chúng tôi...”

“Chúng tôi nhận lệnh xử lí thằng nhãi ngang bướng này.” Tên còn lại tiếp lời.

“Đi khỏi đây. Tôi không muốn dùng từ ngữ không văn hoá, cũng không muốn các anh ngày mai không ngóc đầu lên nổi.”

Vương Túc Ngạn gằn từng chữ.

“Tôi không nói lại lần thứ hai!”

Hai tên áo đen đành vâng dạ lui đi, biến mất trên con đường vắng lặng.

Vệ Cát dành hết tâm trí lo lắng cho em trai, không nghe rõ Vương Túc Ngạn đang nói gì, chỉ biết hắn nói hai ba câu đã đuổi được bọn chúng đi, an tâm đỡ Vệ Bạch.

Vệ Cát không để ý nhưng những lời Vương Túc Ngạn thốt ra đều lọt vào tai Vệ Bạch. Vệ Bạch nhú chặt đôi mày, một phần vì đau, phần kia vì gia thế của người trước mặt.

“Chú chưa chết là phúc ba đời đấy!”

Hai anh em Vệ gia không nói mấy câu nhảm chán như : “Em có sao không?”, “Có bị thương ở đâu không?”, “Có biết là anh lo lắng lắm không?”... Mà nói những lời khiến đối phương ghen hờn, chẳng hạn như lúc này.

Vệ Bạch lau khoé miệng đang rỉ máu, đôi mắt lặng lẽ nhìn người đang quay lưng lại với mình, sau đó quay sang cười cười.

“Được rồi, dù sao cũng chưa chết.”

“Thật lúc này anh rất muốn đâm chú một cú nổ đom đóm mắt.”

Vệ Bạch phì cười, cái người anh trai mạnh mẽ này, khi nào cũng nói mấy câu bạo lực như vậy, chứ thực ra thì không nổi.

“Vệ Cát, đưa em trai em vào trong xe đi!”

“Được.”

Vệ Bạch nghe xưng hô thân mật giữa người này và anh trai, đầu đột nhiên hiện lên suy nghĩ : hai người này là tình nhân à?

Không khí ở trong xe ấm hơn bên ngoài, cơ thể Vệ Bạch trở nên dễ chịu hơn. Vệ Cát để Vệ Bạch nằm ở băng ghế phía sau, ngồi bên cạnh dùng khăn ướt lau vết máu trên mặt Vệ Bạch.

“Rảnh lắm hay sao mà đi gây chuyện với người ta??”

“Anh nhẹ thôi, đau chết em!!!”

“Cùng lắm là cái mặt này không còn hình dạng ban đầu của nó, lúc này chú mạnh miệng lắm mà, còn la nữa đi?”

Vệ Cát ấn mạnh một cái khiến Vệ Bạch hự một tiếng. Vương Túc Ngạn ngồi phía trước nhìn qua kính chiếu hậu, mỉm cười vì sự đáng yêu của Vệ Cát, mặc khác bận tâm về em trai cậu.

Rốt cuộc cậu trai này đã làm gì để vệ sĩ Vương gia đánh một trận tơi bời thế này? Nếu hắn không đưa Vệ Cát qua đường này, có thể ngày mai nhập viện cũng nên. Vẫn là không nên hỏi, tự mình điều tra đi thôi.

Vương Túc Ngạn đi một đoạn ngắn, đợi Vệ Cát đưa Vệ Bạch vào trong rồi mới đưa cậu về kí túc xá. Khi này ở nhà Vệ Bạch, Vệ Cát có hỏi lý do vì sao gây hấn lưu manh, nhưng Vệ Bạch không trả lời rõ ràng, chỉ nói : “Mấy đứa bạn ghen tị thành tích của em, kêu người đánh, vậy thôi!”.

Về đến kí túc xá, do trễ quá giờ quy định nên cả hai bị quản lý trung niên giáo huấn thêm ba mươi phút. Đèn phòng hai bên đều tắt rụp, mọi người đã ngủ cả rồi.

“Vệ Cát.” Vương Túc Ngạn vừa nói vừa chỉ vào mặt mình.

Vệ Cát ngoan ngoãn quàng tay lên cổ hắn, đặt môi mình lên đôi môi lạnh lạnh kia, trức trặc hôn.

“Cảm ơn anh!”

“Như vậy chưa đủ!”

“Anh muốn thế nào?”

“Như thế này!”

Dứt lời, Vương Túc Ngạn lần nữa áp môi cậu, hôn sâu. Vệ Cát rụt rè đáp trả, nhận được ý cười trong đôi mắt xanh thẳm của hắn. Ánh trăng sáng rực rọi xuống mặt sàn, hình bóng hai người quấn quýt hiện lên vô cùng rõ ràng.

Nụ hôn buổi tối kết thúc, Vệ Cát buông hẳn ra thở lấy thở để. Có phải hẳn đã từng hôn rất nhiều người không, kĩ thuật hôn môi tốt như vậy... Nghĩ như vậy cậu liền phồng má, chúc hẳn ngủ ngon rồi trở về phòng.

Những ngày hôm sau, vẫn là những chuỗi ngày ngọt ngào đến tan chảy.

Vệ Cát đôi khi sẽ mỉm cười vu vơ khiến ba người trong phòng không khỏi lắc đầu bó tay. Vệ Cát phát hiện, cậu có thêm một số thói quen mới, chẳng hạn như mỗi tối sẽ nhắn tin cho hẳn, đến thư viện sẽ đảo mắt tìm hẳn đầu tiên.

Vương Túc Ngạn theo Phó Luật Hàm thì đã có những biểu cảm tốt hơn trước rất nhiều. Tính tình không còn lạnh lùng xuyên tạc.

Quả nhiên tình yêu là thứ có thể làm cho con người thay đổi mà.

Không chỉ Vệ Cát chìm đắm trong tình đầu ấm áp, những người bạn cùng phòng cũng có những khoảnh khắc hạnh phúc.

“Luật Hàm, anh gọi cho em có việc gì? Nói nhanh đi, em đang có tiết của giáo sư Lăng!”

“Anh nhớ em.”

“Không phải hồi sáng gặp nhau đấy sao?”

Phó Luật Hàm nghe giọng nói nhỏ xíu trong điện thoại, cười lưu manh, “Vẫn nhớ. Em biết hôm nay là ngày gì không?”

“Em...không nhớ. Cúp máy nhé, bà ấy đến rồi!” Lạc Khả vội vàng dập điện thoại.

Giáo sư Lăng hôm nay đặc biệt khó chịu, từ trên bục giảng nhìn thấy Lạc Khả cứ cúi gằm xuống bàn, nhẹ nhàng bước xuống.

“Trò Lạc, đưa đây, điện thoại của trò!!”

Lạc Khả bị giọng nói lạnh lạnh làm cho giật mình, cậu ngẩng đầu, kèm theo ánh mắt vô tội.

“Em xin lỗi, vừa rồi em có điện thoại.”

“Tôi không cần biết, lớp học có quy định không được nghe điện thoại trong lớp. Đã học gần hết một học kì, em còn chưa rõ sao?” Giáo sư Lăng lớn giọng quát.

Lạc Khả đành ngậm ngùi giao nộp điện thoại, trong lòng muốn bóp chết Phó Luật Hàm chết tiệt.

Vệ Cát ngồi phía sau cười haha, Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoảng cũng góp vui.

“Cho cậu chờ cái tạt nghe điện thoại vô tổ chức, hahaha!!!”

*

Hết giờ học, Lạc Khả chán nản đi tìm thầy Lâm Viễn, vừa ra ngoài thì thấy người gây hoạ đang cười lưu manh, không nghĩ nhiều làm lơ người đó.

“Lạc Khả.”

“Em sao thế?”

Lạc Khả không chịu nổi con người mặt dày bám theo mình hỏi hỏi, quay lại trừng hẳn.

“Tại anh mà điện thoại bố em tặng đi về cùng giáo sư Lăng rồi đó!!”

“Bị tịch thu à?”

“Ừm!!!!”

“Thu thì mua cái mới, em thích loại nào?” Phó Luật Hàm khoác tay lên vai Lạc Khả, bình thản nói.

Cậu đẩy tay hẳn, trừng thêm lần nữa, “Anh còn đùa, em mới không cần!!”

“Điện thoại anh hôm qua rớt vào bồn tắm, tiện thể mua luôn một cặp.”

Lạc Khả không thèm nói nữa, bỏ mặc Phó Luật Hàm phía sau, đuổi theo thầy Lâm Viễn đang đứng gần đó.

“Thầy Lâm, thầy có thể...”

Lâm Viễn nghe có người gọi mình thì nhìn lại, cười ôn hoà.

“Lạc Khả, điện thoại của em bị niêm phong đến cuối năm học. Thầy đã nghe giáo sư Lăng tường thuật như thế.”

Mọi hi vọng của Lạc Khả bỗng chốc rớt xuống cái rụp, mặt mày ỉu xiu.

“Không giúp gì được, thầy xin lỗi!” Thầy Lâm vỗ nhẹ Lạc Khả an ủi.

Chết tiệt! Thực sự rất chết tiệt! Điện thoại vừa được tặng sau khi thi đậu đại học T chưa xài được bao lâu đã phải ủ nó trong mấy chiếc tủ sắt lạnh lẽo.

Phó Luật Hàm vẫn tỏ ra không có gì, mặt dày trêu đùa.

“Khả Khả, không sao mà, về phòng anh cho em mượn điện thoại.”

“Em không cần!!!”

Toàn thân Lạc Khả bốc lửa giận, cái người này, đến khi nào mới ngừng trêu đùa mình đây!!!

Thích sự bá đạo có chút lưu manh của hắn, nhưng không đồng nghĩa với việc bỏ qua cho vô số trò đùa quái gở.

Đã vậy em không thèm nói chuyện với anh nữa, không ôm không hôn không làm gì hết.

Nhận thấy mình có phần hơi quá, Phó Luật Hàm leo đèo theo Lạc Khả về kí túc xá. Lạc Khả không quan tâm hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trên đường về, Lạc Khả bỗng không nghe tiếng bước chân theo sau mình, lo lắng quay lại. Có phải mình lơ hẩn nên hắn không để ý đến mình luôn rồi chăng?

Chợt Phó Luật Hàm từ đâu nhẹ nhàng rón rén tiến đến, một cảm giác mát lạnh lan rộng trên má Lạc Khả.

“Uống đi, anh mới mua ở máy bán hàng tự động đằng kia!” Khuôn mặt thường trực nụ cười lưu manh đó, luôn làm cậu xiêu lòng.

Lon nước lạnh được áp lên má Lạc Khả, lành lạnh nhồn nhột khiến cậu buồn cười, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận mình đã hết giận.

“Anh uống đi, em không khát.”

Cách nghe ngẫu nhiên lấy lòng này, không ngờ người như Phó Luật Hàm có ngày lại phải áp dụng.

“Uống đi, bổ sung thể lực. Một lát còn có việc quan trọng cần làm!” Phó Luật Hàm giả thói lưu manh ép buộc Lạc Khả phải uống nước, hắn không ngại nói mấy câu này dọa dẫm Lạc Khả một chút.

Đúng như hắn dự đoán, Lạc Khả trừng hắn, tay cướp lấy lon nước.

“Uống thì uống, nhưng anh đừng hòng đụng đến em.”

“Đụng em em sẽ báo cảnh sát à? Người yêu đụng chạm thân thể là điều rất tự nhiên, em không biết sao?”

“Không biết, không biết gì hết!! Nói tóm lại, anh tuần này không được làm.”

Lạc Khả nói xong, cậu liền nghe đâu đó trên đường có tiếng cười khúc khích, ra là hai cô nữ sinh phía sau đang cười nói về cậu và Phó Luật Hàm.

Cậu xấu hổ không biết chui mặt vào đâu để trốn, Phó Luật Hàm ngược lại được một trận cười nghiêng ngả. Mặt mình không được dày như hắn, gặp tình huống riêng tư bị người ngoài nghe được mà không mấy may đỏ mặt.

Lạc Khả lòi Phó Luật Hàm đi thật nhanh, chạy một mạch về khu kí túc xá.

“Ngọc Ngọc, hai đứa mình không uống công lượn lờ quanh đây mà. Cậu và mình sau này thi vào đại học này đi, sau này tha hồ ngắm những cặp đồng tính!!”

“Tranh Tranh, cậu quả là hủ nữ mà, kiểm chế đi, không thì Mạc Tôn bỏ chạy mất dép đó!!”

“Hừ, không cần cậu lo. Cậu đoán xem, hai người họ khi về kí túc sẽ làm gì nha??”

“Tớ không biến thái như cậu, nhưng không ngờ đến mức không biết họ sẽ làm việc gì!”

“Haha. Chuyện tế nhị đó đó!”

Đoạn đối thoại của hai cô gái tuy chỉ là lời bông đùa nhưng ở một nơi khác, nó lại là sự thật. Nơi đó là nhà Phó Luật Hàm.

“Ừm... Luật Hàm, không được,... A...”

“Em rất thích mà! Cũng không hề chống cự nha!”

“Không có... Ừm... A... Vì anh...”

“Vì làm sao?”

“Ừm...” Thân thể bị thúc mạnh một cái, Lạc Khả không còn sức trả lời, cả người xụi lơ trên người Phó Luật Hàm.

Căn phòng ngủ tiếp tục vang lên những âm thanh tế nhị...

Lynn: Hàm-Khả rồi, tiếp theo sẽ là một cp khác nha. Ngạn-Cát cũng sẽ tái ngộ các bạn trong chương trình kì sau. Xin kính chào và hẹn gặp lại!!!

28. __chương 28: Tình Cảm Ba Năm__

Ngày XX tháng YY.

Triệu Lệ Hoàng đi đến khuya mới về, nói là đón tiếp người quan trọng nào đó.

Ngày kế tiếp, trời mưa rả rích cả ngày.

Triệu Lệ Hoàng lo lắng đứng ngồi không yên, vừa hết giờ học lập tức leo lên xe buýt, không đi ăn chung cùng cả bọn như mọi hôm.

Buổi chiều lại tiếp tục ra ngoài, khi quản lý chuẩn bị đóng cổng mới mò mặt về.

Những ngày tiếp theo đều như thế. Tần suất ra vào mỗi buổi tối của Triệu Lệ Hoàng diễn ra đều đặn cả tuần nay rồi.

Vệ Cát thường xuyên hỏi thăm, cậu ta bảo nhà có việc. Lạc Khả thỉnh thoảng dò hỏi, nhưng có lẽ là có việc thật. Vì Triệu Lệ Hoàng trước giờ rất chính trực, nên mọi người đều tin cậu ta. Ngoại trừ Diệp Tư Hạ.

Diệp Tư Hạ bị Triệu Lệ Hoàng bỏ mặc mấy ngày, liền quen thói ỷ lại mà không chịu được, trong lòng nổi lên cảm giác bức bối, giống như đứa trẻ con bị lấy mất món đồ chơi ưa thích vậy.

Tại sao không nói không rằng với tôi? Tôi đang chờ cậu lên tiếng cơ mà. Chỉ có Diệp Tư Hạ là không hề hỏi bất cứ điều gì về Triệu Lệ Hoàng, cậu âm thầm tức tối, Triệu Lệ Hoàng luôn đối xử một mực dịu dàng, bây giờ bỗng dưng lạnh nhạt, một ngày chưa hẳn đã nói với nhau hai ba câu, cậu làm sao chịu nổi.

Từ ngày bốn người họ chung một phòng, Diệp Tư Hạ đã rất vui mừng khi có cơ hội gặp mặt Vệ Cát mỗi ngày, nhưng sau khi biết người Vệ Cát thích là Vương Túc Ngạn mất xanh chết tiệt kia, chút tình cảm con con dần vơi đi, thay thế vào là một tình bạn đẹp.

Diệp Tư Hạ chưa từng nghĩ đến việc cậu sẽ thực sự yêu một người cùng giới, cậu cho rằng tình cảm thoáng qua với Vệ Cát chỉ là một thoáng nông nổi của tuổi trẻ. Sau này khi tốt nghiệp đại học, kiếm một công việc ổn định, cưới vợ sinh con, đó không phải là mục tiêu của những người con trai bình thường trong xã hội đầy sao?

Nhưng kể từ khi sống cùng người nào đó hai tháng, mọi chuyện dường như đã có sự thay đổi. Diệp Tư Hạ cố gắng giấu nó đi, thì sự thay đổi ngày một rõ ràng.

Triệu Lệ Hoàng rất gương mẫu, rất ân cần, đối nhân xử thế rất tốt, là sinh viên chuyên cần, điềm tĩnh, hiền hoà... Ai gặp cậu ta đều nhận xét những lời có cánh như vậy. Có khoảng thời gian Triệu Lệ Hoàng gần gũi Vệ Cát đến mức Diệp Tư Hạ là ngoài ngoài sẽ nghĩ họ là một cặp. Mặc dù theo cậu thấy thì họ không xứng đôi cho lắm.

Mỗi tối Triệu Lệ Hoàng sẽ giục cậu làm bài tập, khi đi ngang qua một cửa hàng bánh sẽ hỏi cậu thích ăn bánh loại nào, khi ở trên lớp sẽ giúp cậu hoàn thành những tài liệu chung của lớp, khi ra về hai người sẽ cùng nhau ăn cơm rồi về nhà... Đặc biệt, Triệu Lệ Hoàng sẽ ôn nhu xoa đầu cậu mỗi khi cậu tỏ ra háu đói. Diệp Tư Hạ không phải là người tự cao tự đại, nhưng cậu rất ghét người khác đụng vào đầu mình, chỉ trừ Triệu Lệ Hoàng, mỗi lần chạm tóc đó, Diệp Tư Hạ sẽ cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Những tình tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống thường ngày dần len lỏi vào các cung bậc tình cảm của Diệp Tư Hạ, dần dần khiến cậu ỷ lại vào sự dịu dàng khó cưỡng đó.

Diệp Tư Hạ luôn nghĩ mình đặc biệt hơn so với Vệ Cát và Lạc Khả trong lòng Triệu Lệ Hoàng, như kiểu bạn tri kỉ mà thôi. Triệu Lệ Hoàng từng giúp đỡ Vệ Cát trong chuyện tình cảm, có cần phải nhiệt tình thế kia không chứ? Nụ cười dịu dàng đó, Diệp Tư Hạ nhớ rõ Triệu Lệ Hoàng đã cười khi giúp đỡ Vệ Cát. Diệp Tư Hạ chợt nhận ra, nụ cười xao xuyến đối phương không phải dành riêng cho một mình cậu. Có phải cậu tự mình ngộ nhận không?

Khi đó, Diệp Tư Hạ thừa nhận mình có chút ghen tị với Vệ Cát.

Những ngày sau, Lạc Khả đều đi cùng Phó Luật Hàm, Vệ Cát cứ mãi dây dưa chuyện tình cảm của Vương Túc Ngạn nên chỉ còn cậu và Triệu Lệ Hoàng đi ăn trưa. Ngồi đối diện cậu ta, đón nhận ánh mắt quan tâm kia, không hiểu vì sao Diệp Tư Hạ lại bối rối. Từ việc chọn món ăn theo sở thích đến chu đáo dùng khăn giấy lau miệng, Triệu Lệ Hoàng đều là người thực hiện.

Triệu Lệ Hoàng hay dẫn Diệp Tư Hạ thưởng thức các quán ăn ngon mà cậu ta biết, Diệp Tư Hạ tiếp tục tự nhận mình là người đặc biệt của Triệu Lệ Hoàng, vì Vệ Cát và Lạc Khả đều chưa được cậu ta mời đi bao giờ cả. Diệp Tư Hạ rất thích món cá viên cà ri, có thể ăn được bốn bát mà không ngán. Diệp Tư Hạ càng có thiện cảm với nơi này, vì nó không chỉ có món cá viên ngon tuyệt cú mèo, mà nó còn là nơi gắn liền với tuổi thơ của Triệu Lệ Hoàng.

Hai người thường xuyên đến nơi này sau giờ học, vì Diệp Tư Hạ rất lười biếng cho nên người chở luôn là Triệu Lệ Hoàng. Tốc độ lái xe của Triệu Lệ Hoàng khá chậm, ban đầu Diệp Tư Hạ không thích, chê bai đủ kiểu nhưng sau này, có một lần Triệu Lệ Hoàng vượt đèn đỏ, chạy nhanh như chớp khiến cậu hoảng hồn, vô thức ghì chặt hông người phía trước, áp mặt lên lưng người đó. Lăn ôm nhau vô tình đã làm cho Diệp Tư Hạ nảy sinh cảm giác lưu luyến cái ôm đó.

Diệp Tư Hạ nhận ra mình ngày một kì lạ, nhất là tình cảm của chính bản thân mình. Hai người không có đụng chạm tay chân, nhiều lúc Diệp Tư Hạ cảm thấy xấu hổ khi mình có ý định ôm Triệu Lệ Hoàng từ sau lưng khi cậu ta vừa mới tắm xong hay luôn vô thức nhìn gương mặt đẹp trai điềm tĩnh đang nghiêm túc đọc sách.

Chắc chắn là Diệp Tư Hạ cậu bị biến thái rồi!!!

Sao cậu lại có ý đồ bất chính kia chứ? Mà đối tượng lại là người cậu xem là người bạn thân nhất của mình nữa.

Không được! Là do không chú tâm học hành nên rảnh rỗi sinh mấy thứ kì quái!

*

Một tuần trôi qua, giữa hai người chỉ có mấy câu chào hỏi nhạt nhẽo. Triệu Lệ Hoảng không để ý, sắc mặt Diệp Tư Hạ ngày càng tệ.

Bình thường Triệu Lệ Hoảng rất tinh tế, khả năng quan sát không tính là tệ, nhưng đối với Diệp Tư Hạ, cậu không dám nhận xét. Con người cậu ấy sáng nắng chiều mưa, nghĩ nhiều sẽ thành phiền phức.

Chuyện là, em họ Triệu Lệ Hoảng từ quê lên, nơi đất khách quê người xa lạ, Triệu Lệ Hoảng được cha mẹ căn dặn phải chăm sóc cậu em này thật tốt.

Mỗi ngày Triệu Lệ Hoảng có nhiệm vụ đưa đón cậu em, buổi tối thì dạy kèm nó để thành tích bằng bạn bằng bè. Còn phải nấu cơm, làm ô sin không công cho nó, Triệu Lệ Hoảng mệt đến mức không buồn quan tâm suy nghĩ của Diệp Tư Hạ.

Thực ra, Triệu Lệ Hoảng đã thích Diệp Tư Hạ từ lâu. Đó là khi cấp ba, lần đầu tiên Triệu Lệ Hoảng có cảm giác khác thường với người cùng giới.

Cấp ba, tình yêu tuổi trẻ thăng hoa. Dĩ nhiên Triệu Lệ Hoảng không phải là ngoại lệ. Cậu và Diệp Tư Hạ học khác lớp, chỉ cùng buổi học thể dục.

Diệp Tư Hạ năm đó là Ủy viên Đoàn trường, tính tình năng động hoà nhã, được mọi người yêu mến, còn Triệu Lệ Hoảng nếu không nhờ khuôn mặt điển trai và thành tích học tập nổi trội thì có lẽ sẽ vô cùng mờ nhạt, vì tính cách cậu không được tốt như bây giờ.

Khi đó, cậu bắt cần đời, lặng lẽ mà kiêu ngạo. Vì lẽ đó, không ít lần ngã đau. Nhận ra vấn đề, Triệu Lệ Hoảng vẫn giữ tính trầm lặng, nhưng cách cư xử thay đổi hoàn toàn khiến mọi người rất bất ngờ.

Triệu Lệ Hoảng sinh tháng mười hai, đến năm đầu cao trung mới được kết nạp Đoàn. Lần đầu cậu gặp Diệp Tư Hạ là buổi chiều tháng mười năm mười sáu tuổi, từ ngưỡng mộ phong thái của cậu ấy khi phổ biến các hoạt động Đoàn, không biết từ khi nào loại ngưỡng mộ ấy lại biến thành yêu thích.

Âm thầm nhìn Diệp Tư Hạ hoạt náo từ xa, Triệu Lệ Hoảng luôn ngẩn xúc động muốn bắt chuyện với cậu ấy. Triệu Lệ Hoảng không hiểu vì sao mình trở nên trù trừ, nhút nhát như thế?

Triệu Lệ Hoảng có EQ lẫn IQ đều cao, cậu biết mình là gay, cậu biết tình cảm mình dành cho Diệp Tư Hạ là thích. Nhưng, cậu không dám nói. Cậu nghĩ người như Diệp Tư Hạ sẽ hoảng hốt, tệ hơn nữa sẽ khinh bỉ nếu cậu nói mình thích cậu ấy.

Cậu ấy có lẽ chưa bao giờ để ý đến mình, đoàn viên mấy trăm người, làm sao có thể nhớ hết, đột nhiên đến tỏ tình với cậu ấy, sẽ làm trò cười cho cả thiên hạ mất.

Thời gian ba năm trôi qua như thoi đưa, kì thi đại học bấy giờ đã đến trước mắt. Triệu Lệ Hoảng thi vào đại học T, Diệp Tư Hạ cũng vậy. Diệp Tư Hạ đăng kí khoa Tin, Triệu Lệ Hoảng đang phân vân giữa khoa Tin và khoa Kỹ thuật, nghe tin Diệp Tư Hạ vào khoa Tin liền không do dự đăng kí giống cậu ấy.

Hai người may mắn học chung một lớp, có duyên ở cùng kí túc xá. Nên vui đúng không?

Dùng cách riêng của mình theo đuổi cậu ấy, dùng sự dịu dàng làm tan chảy Diệp Tư Hạ. Đáng tiếc cậu ấy lại đi thích Vệ Cát, một người bạn rất tốt, muốn ghen tị cũng không được.

Một thời gian sau, Triệu Lệ Hoảng biết Diệp Tư Hạ đã bỏ qua tình cảm mới chớm kia, lòng có chút hi vọng. Luôn giả vờ không có gì trước mặt Diệp Tư Hạ, quả thực không chịu nổi.

Một Diệp Tư Hạ sâu lười, ngây thơ, vô tâm vô phế, là người Triệu Lệ Hoảng luôn dung túng vô điều kiện.

Đạo này cậu có việc bận, không có thời gian quan tâm Diệp Tư Hạ. Đối mặt cũng không biết nói gì, muốn tìm một cái cớ gần gũi Diệp Tư Hạ như hai tuần trước, nhưng nghĩ mãi không ra.

Diệp Tư Hạ mấy ngày nay đều làm bộ mặt đưa đám với cậu, giống như cậu nợ cậu ấy mấy cọc tiền ấy. Triệu Lệ Hoảng cười khổ, mình đã làm gì sai rồi?

*

Hai con người ngốc nghếch tiếp tục diễn trò, tiếp tục che giấu tình cảm, ngây ngô không nhận ra hành động của đối phương.

Triệu Lệ Hoàng có thể tỏ ra không có gì, nhưng sự nhẫn nại của Diệp Tư Hạ có hạn.

Buổi tối thứ bảy, Vệ Cát ra ngoài cùng Vương Túc Ngạn, Lạc Khả về nhà ăn giỗ, chỉ còn Diệp Tư Hạ ở lại phòng, xem một bộ phim về đồng tính.

Cậu nghĩ Triệu Lệ Hoàng sẽ về muộn, mở volume khá to, chăm chú nhìn màn hình laptop.

Diệp Tư Hạ được Lạc Khả nhét một đồng kiến thức về đồng tính trong một lần cậu vô tình hỏi Lạc Khả về vấn đề này.

Tuần này cậu đã suy nghĩ về Triệu Lệ Hoàng quá nhiều rồi, phải làm gì đó để đem cậu ta ra khỏi đầu.

Phim này không tệ! Rất hợp khẩu vị của cậu. Phim về đề tài trường học, không có cảnh 18+, đến hôn là hết. Trên màn hình là hình ảnh hai người con trai hôn nhau nồng nhiệt, khung cảnh phía sau là sân cỏ xanh mướt.

A, hôn nhau rồi. Hôn, môi A Hoàng mỏng đẹp như vậy, tư vị không biết sẽ ra sao? Chắc là tuyệt lắm...

Diệp Tư Hạ chìm trong ảo tưởng, đôi mắt mơ màng. Đúng lúc đó, cửa mở ra, Triệu Lệ Hoàng đi vào, theo sau là một đứa con trai khoảng mười bảy, mười tám tuổi nhìn chằm chằm vào cảnh hôn môi trong máy tính.

Diệp Tư Hạ giật thót đóng sập máy tính, cười trừ.

“A Hoàng, cậu về sớm quá!”

“Ừ, đêm nay Lạc Khả không về đúng không? Cho tôi mượn giường cậu ấy một đêm nhé!”

“Để làm gì?”

“Đêm nay tôi ngủ nhờ ở đây. Anh không phiền chứ?” Em trai kia mở lời.

“Người quen của tôi, em ấy trọ một đêm, sáng mai sẽ đi ngay. Cậu làm gì mà để phòng tôi om thế này?”

“À, mở ngay, mở ngay...”

Diệp Tư Hạ rướn người mở đèn, lòng chột khó chịu. Cậu ta là ai? Là người quan trọng cậu nói?

“Em muốn ngủ với anh. Giường đủ rộng mà, không có gối ôm em không ngủ được.”

“Sở thích em kì lạ nhỉ, muốn gối ôm to như anh sao? Lớn rồi còn hay làm nũng như vậy!”

“Một đêm thôi, anh sẽ không keo kiệt thế chứ?”

“Được, lần này thôi đấy!”

Đoạn đối thoại đầy ý tứ khiến Diệp Tư Hạ vô cùng khó chịu. Coi mình là không khí à, nói chuyện thân mật thì đi chỗ khác mà nói. Không tôi sẽ nóng máu mà đá bay hai người ra khỏi phòng. Tên Triệu Lệ Hoàng kia, dẫn trai về nhà không nói tôi, cậu muốn chết lắm hử? Cậu nghĩ ông đây là ai?

“Tiểu Tư, chúng tôi ra ngoài, một lát nữa sẽ về, đừng khoá cửa nhé!” Triệu Lệ Hoàng chưa ở lại lâu đã tiếp tục đi.

Cái gì mà ra ngoài? Còn không khoá cửa? Cậu nằm mơ!!!

“Cậu tự đem theo chìa khoá mà mở, tôi không rảnh!”

Cậu trai đi theo Triệu Lệ Hoàng chớp chớp đôi mắt dài, cười thâm thúy, “Anh rất rảnh mà, vừa nãy còn xem GV!”

“Không phải GV, là phim bình thường nội dung trong sáng!!”

“Ồ, thế sao? Anh Lệ Hoàng, anh đem chìa khoá đi, chúng ta đi đến nửa đêm cũng được.”

“Cậu nói cái gì?” Diệp Tư Hạ bực mình lớn giọng, cậu ta đi đâu đến nửa đêm, còn kéo A Hoàng đi cùng?

“Được rồi, em đừng đùa nữa...” Triệu Lệ Hoàng biết em họ mình thích bông đùa, phải ngăn nó lại trước khi nó khiêu khích Diệp Tư Hạ tức điên lên.

“Anh không cần nhắc. Anh trai thích xem GV, anh ghen sao??” Gặp được người Triệu Lệ Hoàng thích ba năm, không giúp đỡ thì không làm trọn phận em trai rồi.

“Ghen...ghen cái gì? Có quỷ mới ghen!! Tôi không có!!”

“Ồ, không ghen sao? Thật không?”

Cậu trai nở nụ cười quỷ dị, thân hình cao lớn của cậu ta áp sát lại Triệu Lệ Hoàng, ôm cổ hôn lên má Triệu Lệ Hoàng, tư thế vô cùng ám muội.

Triệu Lệ Hoàng bị làm cho hết hồn, chờ người đón nhận nụ hôn của em họ.

Không cần nói cũng biết Diệp Tư Hạ tức điên lên như thế nào. Cậu sấn tới gạt phăng bàn tay đang quăn quanh Triệu Lệ Hoàng, không kiềm chế được hết lớn.

“Cậu...tránh ra! Không được hôn!!!”

“Tại sao tôi không thể hôn? Không phải anh rất hứng thú nhìn hai thằng con trai hôn nhau đấy sao? Tôi chỉ diễn lại mà thôi...”

“Cậu im miệng. A Hoàng của tôi không đến lượt cậu hôn!”

A Hoàng của tôi? Triệu Lệ Hoàng ngó người, Diệp Tư Hạ vô tâm vô phẩy này, sao bỗng dưng nói mấy lời này?

“Anh thừa nhận anh ghen rồi đó nha!” Cậu trai lại cười.

“Tôi ghen đó, cậu bỏ tay ra. A Hoàng, tên nhóc này không thích cậu, tôi mới là người thực sự thích cậu!!!!”

Nói rồi Diệp Tư Hạ bắt chước tư thế tên nhóc miệng còn hôi sữa, nhón chân hôn lên môi Triệu Lệ Hoàng.

Chỉ là môi áp môi, hôn xong thì buông ra, đồng dạng tuyên bố.

“Tôi thích cậu, ỷ lại vào cậu, mấy ngày nay tâm tình buồn bực đều là vì cậu. Vì vậy, cậu phải chịu trách nhiệm!!!”

Triệu Lệ Hoàng phì cười, ra hiệu cho em họ ra ngoài, xoa đầu cậu.

“Thích tôi à?”

“Thích, đương nhiên là thích!!!”

“Tôi cũng vậy. Rốt cuộc ba năm qua không uống phí!”

“Ba năm gì cơ? Cậu đang nói gì vậy?”

“Cậu không cần biết. Cậu chỉ cần biết, tôi thích cậu là đủ!”

“Hôn tôi đi!” Diệp Tư Hạ nghiêng rồi, nghiêng cảm giác được chạm vào đôi môi Triệu Lệ Hoàng rồi.

“Thích làm nũng!”

“Hôn đi mà, chẳng phải cậu không thích tôi sao?” Giọng nói đầy dụ hoặc, tay chủ động ôm chặt Triệu Lệ Hoàng.

Người này nhiệt tình quá nhỉ?

Triệu Lệ Hoàng đặt môi, hôn ngẫu nhiên như muốn trút hết tình cảm dồn nén ba năm qua. Hôn đến khi Diệp Tư Hạ thở hổn hển, Triệu Lệ Hoàng mới buông cậu ra, dịu dàng mơn trớn bên ngoài, sau đó tiếp tục một nụ hôn mới.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ ngọt ngào vượt ra khỏi môi Diệp Tư Hạ. Cậu sắp không thở nổi rồi.

Nụ hôn dần chuyển xuống cổ, nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn nhẹ.

“A...”

Động tác hôn đột ngột dừng lại.

“Thoả mãn chưa?”

Nửa vô tình nửa cố ý, Triệu Lệ Hoàng liếm môi, thở nhẹ vào tai Diệp Tư Hạ.

“Đủ...đủ rồi!”

Diệp Tư Hạ thở lấy thở để, hai tai đỏ lừ, cậu trầm mê trong nụ hôn dài, hai mắt khép hờ. Một chút nữa thôi, cậu và Triệu Lệ Hoàng sẽ tiến tới chuyện đó sao?

Triệu Lệ Hoàng nhận ra khát vọng trong mắt Diệp Tư Hạ, ôm eo cậu.

“Bây giờ không phải là lúc. Tôi phải ra ngoài, thứ bảy tuần sau, chờ nhé. Tôi hứa sẽ cho cậu một đêm như cậu mong muốn.”

Triệu Lệ Hoàng cười xấu xa, bước ra ngoài khoá cửa lại.

Đồ A Hoàng chết tiệt!!! Người ta dâng lên tận miệng cho cậu, cậu lại không muốn. Cậu có phải là đàn ông không hả??? Tôi suy nghĩ lại rồi, tôi không muốn nữa, để cậu cảm dục cho đáng đời!!!

29. __chương 29: Vương Gia__

“Người anh thích, quả không tồi! Đẹp trai trắng trẻo, rất ngon miệng đó!” Cậu trai vuốt vuốt mái tóc rối, cười thâm thúy.

Triệu Lệ Hoàng ngay lập tức nghiêm giọng, “Em đừng có đụng đến cậu ấy!”

“Được được, em chỉ nói thể thôi, em có người trong lòng rồi. Em nói thật nhé, ở trong phòng miễn cưỡng hôn anh, mất mặt chết đi được!”

“Anh cũng nổi hết cả da gà, hành động táo bạo quá đấy!”

“Hắc hắc, mời em một châu đi. Em là người có công lớn đó! Khi nào thì hai người làm?”

“Khục...” Triệu Lệ Hoàng ho khan, “Ai dạy em nói chuyện kiểu này hả?”

Cậu trai cười cười, “Người yêu em dạy.”

“...”

*

Diệp Tư Hạ vật vờ chờ đợi trên giường, Vệ Cát về sớm hơn dự định. Cậu chăm chú nhìn Diệp Tư Hạ, người này từ khi mình về liền nắm tay nắm chân hỏi tới tấp, tất cả đều liên quan đến chuyện tình cảm.

Cậu ta để ý ai rồi?

Vệ Cát bóp trán, hôm nay cậu có buổi hẹn cùng Vương Túc Ngạn, nhưng chưa kịp nắm tay đã bị cuộc điện thoại từ gia đình của Vương Túc Ngạn gián đoạn.

Có ai xui xẻo như mình không chứ?

Về đến nhà lại bị Diệp Tư Hạ hỏi đến chóng cả mặt.

“Cậu...nói yêu đồng tính rất phổ biến mà đúng không?”

“Tôi và Túc Ngạn là một ví dụ.”

“Ha, tôi nói cho cậu biết. Tôi đang yêu...” Hai mắt Diệp Tư Hạ lấp lánh, khoé miệng cong lên nụ cười vui vẻ.

Gì??? Hạ lưu này đang yêu? Mấy ngày qua mặt mày cau có, thế nào trong một buổi chiều nói yêu là yêu???

Vệ Cát trợn mắt, đưa tay áp trán Diệp Tư Hạ, “Cậu bị ám đầu à?”

“Tôi không bị làm sao hết. Chính là cảm giác lâng lâng khi thích một người...”

Lần này đổi lại Vệ Cát cười hì hì, tên này, thái độ thay đổi nhanh như chong chóng, nhưng trong lòng nghĩ gì đều viết lên trên mặt.

“Thích sao? Là con trai à?”

“Đúng đó. Là con trai. Khoan đã, làm sao cậu biết?”

“Đoán.” Thật ra, Triệu Lệ Hoằng đã tâm sự cùng cậu tuần trước, không ngờ nhanh như vậy Diệp Tư Hạ đã chấp nhận tình cảm của Triệu Lệ Hoằng.

“Tôi thích A Hoằng.” Diệp Tư Hạ hùng hồn nói.

“Nói với tôi làm gì?”

“Để cậu không được quá thân mật với cậu ấy.”

“Tư Hạ, cậu bị gì thế? Ấm đầu nữa à? Cậu yên tâm, tôi sẽ không đụng vào cậu ấy khi chưa có sự cho phép của cậu, ok? Độc chiếm như đàn bà ấy!”

“Tôi chính là độc chiếm cậu ấy thế đó. Này, tôi nhờ cậu một chuyện được không?”

“Cậu nói đi!” Chắc chắn là nhờ làm việc gì không được tốt.

“Cậu... Nói sao nhỉ? Cậu có thể...à, điều tra xem A Hoằng cậu ấy có...” Đối với loại sự tình này, Diệp Tư Hạ nhất quyết không chịu ra mặt hỏi trực tiếp.

“Điều tra cái gì cơ?”

“Khi này, có một tên nhóc nhỏ hơn chúng ta khoảng hai ba tuổi gì đó quen A Hoằng, nói là muốn ngủ qua đêm hôm nay, rất ngông nghênh xảo quyệt, tên đó hôn cậu ấy, tôi muốn biết cậu ta có quan hệ gì với A Hoằng.”

Vệ Cát hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, không có mặt ở đây hơn ba mươi phút thôi, sao mà xảy ra lắm chuyện thế này.

“Tiểu Tư, bộ cậu nhìn tôi có tư chất thám tử hay paparazzi lắm sao?”

“Giúp tôi đi mà, sẽ hậu tạ thật lớn luôn! Cậu hay trò chuyện cùng cậu ấy, dĩ nhiên là sẽ dễ hỏi hơn tôi!”

“Xét về tư cách, cậu có thể coi là người yêu A Hoằng, mấy loại chuyện riêng tư đương nhiên có quyền hỏi, tôi là người ngoài cuộc, không nên hỏi mới đúng chứ!” Vệ Cát học theo cách nói năng của đại luật sư tương lai Vương Túc Ngạn.

Diệp Tư Hạ hoàn toàn bị Vệ Cát làm cho cứng họng. Chỉ vừa xác nhận tình cảm, người yêu gì chứ? Nhưng không thể phủ nhận, được người khác nói là người yêu A Hoằng, thật sự là hạnh phúc chết đi được.

A Hoằng, tôi đây thích cậu! Loại yêu thích này, có chút giống trẻ con và kẹo sữa. Tôi là trẻ con, trẻ con rất thích kẹo sữa, ăn một lần liền nghiện, tôi đối với cậu là như vậy.

Tại căn biệt thự Vương gia, cảnh và người có sự đối lập rõ rệt.

Biệt thự nằm ở trung tâm thành phố, nhưng cách biệt hoàn toàn với sự náo nhiệt bên ngoài, bên trong là một không gian yên tĩnh đến tịch mịch.

Căn nhà được bao bọc bởi những hàng rào cao ngất ngưỡng cùng một sân cỏ trải rộng chiếm một diện tích lớn. Cây cảnh xung quanh rất đa dạng, xanh tốt khiến người khác có cảm giác thư thái.

Sống ở đây đã nhiều năm, Vương Túc Ngạn cảm thấy nơi này dường như không thay đổi, nhưng trong lòng vẫn có nỗi niềm canh cánh khó chịu.

Mở cánh cửa gỗ lớn, trên tay cầm đã bám đầy bụi, hần bắt giác cười nhạt. Không có mẹ, căn nhà lạnh đến thấu xương. Cha, đến nơi kỉ niệm tình yêu của hai người, cha còn không buồn dọn dẹp, con nên làm thế nào đây?

Cú điện thoại cắt ngang khoảng thời gian cuối tuần hiếm hoi được ở bên cạnh nhau của hần và Vệ Cát, chính là cuộc họp mặt gia đình gượng gạo này.

Trong gia đình, Vương Túc Ngạn luôn là người có mặt sớm nhất, không phải vì hần có thói quen này, chỉ là hần cần có thời gian để bình ổn tâm trạng trước mặt người cha hần không muốn gặp.

Giống như một cỗ máy được lập trình sẵn, Vương Túc Ngạn vừa nghe điện thoại lập tức chạy đến biệt thự, ổ khoá lâu năm không mở vẫn nhớ rõ chìa khoá nào, vào trong vẫn không mở đèn vôi, vô thức mở tủ lạnh tìm nước uống.

Kể từ khi mẹ qua đời, căn nhà họ Vương không hề có một chút hơi ấm. À không, vốn dĩ nó đã không có hơi ấm. Có chăng đó chỉ là những luồng gió nóng thổi vào, vô cùng lạnh nhạt.

Đa sầu như thế, có còn là Vương Túc Ngạn?

Hần nhanh chóng gạt đi thứ cảm xúc đó, mắt nhìn về phía phòng ngủ tầng trên. Căn phòng cùng những kỉ ức tồi tệ, dơ bẩn đến buồn nôn.

“Ghé thăm!” Vương Túc Ngạn không nhận được rửa thắm.

Trong điện thoại, cha nói có việc quan trọng, liên quan đến di chúc của ông. Di chúc? Nực cười!

Tôi, không cần tài sản của ông.

Vương Túc Ngạn đang mân mê giá treo đồ bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo, một người đi vào, giọng nói lạnh lạnh.

“Anh hai, anh đến từ khi nào thế?” Là Vương Túc Tranh, em gái hần.

Hôm nay cô mặc một áo thun trắng đơn giản cùng quần jeans và áo khoác sơ mi ca rô bên ngoài, thoát nhìn rất năng động đáng yêu. Vương Túc Tranh chạy đến bên anh trai mình, thích thú ôm hần.

“Anh, lần trước gặp nhau anh chẳng thèm nói chuyện cùng em, bắt đền đi!!” Cô thắm khen đáng người anh trai vô cùng hoàn hảo, lưng dài vai rộng, cô cũng muốn có người yêu như anh trai.

Tâm trạng Vương Túc Ngạn khá lên phần nào vì câu nói nũng nịu của em gái nhỏ, “Con bé này, không nhèo cái gì, chủ nhật anh dẫn em đi ăn bánh ngọt, được chứ?” Hần cứng chiều vuốt tóc em gái.

Chà, anh hai dịu dàng quá! Khác hần lần trước, lạnh lùng chết khiếp.

Vương Túc Tranh cao hứng gật đầu thật mạnh, cười tươi tặng cho anh trai một cái hôn thật kêu lên má.

“Anh hai, Tiểu Tranh, đứng giữa nhà ôm hôn nhau có vẻ không hay lắm đâu!”

Một người em khác của Vương Túc Ngạn, Vương Túc Nghiêu, anh em song sinh của Vương Túc Tranh, mang một cái ba lô to tướng bước vào.

Vương Túc Nghiêu không mang khí khái tao nhã như Vương Túc Ngạn nhưng cậu lại có một sức hấp dẫn đặc biệt, nhất là giọng nói âm trầm đầy mê hoặc.

“Anh về từ khi nào? Sao không nhắn hay gọi điện cho em?”

Vương Túc Nghiêu biết Vương Túc Ngạn có ác cảm với cha, dù chỉ là một cái nhú mảy khi hần nhìn ông, cậu có thể thấy được, trong lòng Vương Túc Ngạn, luôn có một nút thắt khó xoá bỏ.

“Hai tháng. Trường trung học mới tốt chứ? Nghe nói hai em học chung trường?”

“Phải, tụi em đều học trường trung học Hữu Nhân.” Vương Túc Tranh lạnh lẽo đáp.

“Trường dành cho thiên tài đó sao?”

“Anh thôi tăng bốc cái trường quỹ quái ấy đi. Vào đó rồi em mới biết trường Hữu Nhân toàn là biến thái, chẳng tốt như vẻ bề ngoài đâu!”

Cô phụng phịu, dẫu môi ra vẻ hối hận. Vương Túc Nghiêu cười cười.

“Thiên tài thường dây thần kinh đều có vấn đề, em gái à!”

“Anh ba, anh cũng biến thái giống mấy người đó, anh Vỹ Hàng sống được cùng anh, quả là vĩ nhân mà!!!”

“Nào có, em gái. Anh là học sinh gương mẫu đó!”

Hai anh em ở trên trường đấu khẩu chưa đã, về nhà tụ họp gia đình cũng không chừa.

“Mấy đứa, im lặng đi. Dư hơi thừa sức quá nhỉ?” Vương Túc Ngạn không chịu được tông giọng mỗi lúc một cao của em gái, lên tiếng giảng hoà.

Vương Túc Tranh gân cổ lên thở hồng hộc, Vương Túc Nghiêu chỉ cười nhẹ, càng làm Vương Túc Tranh sôi máu.

Một bóng đen che khuất chút ánh sáng còn lại của buổi chiều tà, cả ba không hẹn cùng nhìn về phía cửa.

Một thân hình cao lớn mặc tây trang chỉnh tề đi vào, theo sau là hai vệ sĩ áo đen hôm đó Vương Túc Ngạn hẹn hò cùng Vệ Cát. Một lần nữa, Vương Túc Ngạn vô thức nhíu mày.

Người đàn ông trung niên cười hiền, phát tay cho hai người vệ sĩ ra ngoài. Nụ cười đó, hiền hoà mà giả tạo.

“Ngạn Ngạn, Nghiêu, Tranh nha đầu, các con lên thư phòng của ta, một lát nữa sẽ có người đưa thức uống. Ta xử lí một số công văn, khoảng nửa tiếng sẽ lên.”

Cha của ba anh em Vương gia, Vương Úc Hạo, người đàn ông quyền thế trong giới kinh doanh bất động sản. Ông ta có đủ tiền tài, địa vị và quyền lực, khí thế áp đảo đối phương, đứng trước ông ta, gương mặt Vương Túc Ngạn không mấy may đổi sắc, hai cha con nhìn nhau, tia hàn ý trong mắt hẳn làm Vương Úc Hạo có phần lúng túng.

“Ba ba, vậy tại con lên trước. Anh hai, chúng ta lên thôi!”

Vương Túc Tranh vẫn bám dính lấy anh trai mình, quả nhiên anh hai là người đẹp nhất trong gia đình mà, cô mặc kệ anh ba Vương Túc Nghiêu, kéo Vương Túc Ngạn lên lầu.

“Tiểu Tranh, vội gì chứ!”

“Vội mà vội mà. Anh hai, ngày mai làm bạn trai của em một ngày đi. Tám năm không gặp, anh càng ngày càng điển trai đó!!!”

“Tiểu nha đầu, ngày ba mươi tháng hai, anh tình nguyện làm bạn trai em một ngày.” Cô em gái không nhẽo làm Vương Túc Ngạn bật cười.

Cô nghe xong liền dẫu môi, “Anh, xấu lắm. Ai làm người yêu anh mỗi ngày đều bị anh chọc thề này, sớm muộn gì cũng chia tay!”

“Em gái, anh hai của chúng ta mỹ nam vạn người mê. Em tính phần em đi, chuyện mình còn lo chưa xong!” Vương Túc Nghiêu cao giọng đùa giỡn.

“Túc Nghiêu, anh...hừ. À anh hai, anh và Vệ Cát thế nào rồi?”

“Rất tốt.”

“Cậu ấy đáng yêu quá, anh dẫn em đi gặp cậu ấy đi!”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Em dọa cậu ấy sợ bỏ chạy mất thì anh tính sao đây?”

“Anh hai bần xỉn.”

Vương Túc Nghiêu ngồi ở sô pha đối diện kinh ngạc, cốc nước đang uống dở xém chút rớt xuống đất. Anh hai thích con trai? Khụ khụ, không thể tin được!!

Vương Túc Ngạn không lấy làm lạ, rất tự nhiên rút khăn giấy đưa cho em trai đang bị sặc nước ho khùng khục.

“Doạ em à?”

“Không có. Hơi bất ngờ một chút.”

“Hai đứa, nghe lời anh, không được hé nửa lời với cha chuyện này. Rõ chưa?”

Hai đứa em liền vâng vâng dạ dạ.

Ba anh em tán gẫu về trường học gần một tiếng, Vương Úc Hạo mới bước vào trong. Ông thay một bộ đồ thoải mái, giữ nét cười hiền hoà ngồi vào ghế xoay, mở hộc tủ lấy một chiếc hộp đặt lên bàn.

“Ta mắc bệnh ung thư gan.”

Sáu chữ đơn giản vượt khỏi môi Vương Úc Hạo, ngữ khí ung dung điềm đạm, hẳn là có chuẩn bị trước.

Căn phòng rơi vào khoảng không tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thở khe khẽ của bốn người.

Vương Úc Hạo không quan sát nét mặt của ba đứa con, chỉ cúi mặt, nhỏ giọng tiếp tục trình bày.

”Bác sĩ chẩn đoán chỉ còn sống được nhiều nhất là hai năm. Ta đã sang Anh lập di chúc, toàn bộ số tài sản sẽ được bàn giao cho các con thông qua luật sư. Công ty, trong ba con, có ai giúp ta phát triển nó?”

Không một ai trả lời. Vương Túc Tranh là con gái không am hiểu kinh doanh, Vương Túc Nghiêu khá có hứng thú với cổ phiếu, nhưng không có ý định thừa kế công ty của cha.

Về phần Vương Túc Ngạn, hẳn trầm tư suy nghĩ. Ông ta rốt cuộc có ý gì? Thật thật giả giả bao nhiêu năm, ông chơi trò này chưa chán sao?

“Nếu không có ai, ta sẽ tự chỉ định.” Vương Úc Hạo dường như đã đoán trước được kết quả này, “Túc Nghiêu 10%, những người còn lại, mỗi người 5%. Quyền sử dụng nó như thế nào, là do mọi người quyết định.”

Vương Túc Nghiêu sững sốt, cậu nhìn sang Vương Túc Ngạn, ánh mắt lộ rõ vẻ bối rối.

Vương Túc Ngạn đứng đững như không, hẳn không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ từ tốn nhấp một ngụm trà. Hẳn đối với loại sự tình này không một chút bất ngờ.

Không khí ngột ngạt bao trùm cả căn phòng. Vương Úc Hạo im lặng một hồi, ôn tồn cất giọng.

“Tài sản cũng đã đổi tên cho các con và thúc thúc. Ta cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi trong thời gian này. Có việc gì cứ trực tiếp gọi điện cho trợ lý là được.”

Vương Túc Nghiêu và Vương Túc Tranh ngốc lẳng nghe tin từ trên trời rơi xuống, không có phản ứng nào.

Giờ khắc này, không ai để ý, quai tách trà đã bị Vương Túc Ngạn siết chặt lại, nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

“Cha, cha nói thật sao? Cha có bệnh từ bao giờ? Sao lại để bệnh tiến triển nặng như vậy? Bác sĩ có căn dặn gì không?” Vương Túc Tranh đưa ra một loạt câu hỏi, sự lo lắng biểu hiện rõ trên gương mặt.

“Tranh nha đầu, cha không sao. Điều gì tới cũng sẽ tới, không thể trốn tránh cả đời được.”

Ông biết điều gì tới cũng sẽ tới sao? Chuyện ông làm năm đó, tôi chưa bao giờ quên, ông có tư cách gì nói ra những lời khuyên giả dối như vậy?

Một chút nữa thôi, có lẽ Vương Túc Ngạn sẽ bắt cha mình nói ra hết sự thật năm xưa, lạnh lùng mà chất vấn ông, dùng những lời lẽ cay nghiệt để tố cáo ông ra toà. Nhưng rất may, hẳn đã kiềm chế ánh mắt sâu thẳm xoáy vào người đàn ông kia, thay thế bằng một nụ cười lạnh đến thấu xương.

Học Luật, cốt yếu là để tự tay mình tố cha ra trước pháp luật. Chỉ còn hơn một năm nữa, vào tù hơn nửa năm rồi lần đầu ra chết, còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Đầu óc Vương Túc Ngạn rối tung, hần tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, khi tức giận con người sẽ hồ đồ.

“Cha, nếu cha muốn như vậy, thì hai đứa cứ thuận theo mà làm.” Vương Túc Ngạn nói không có một tia cảm xúc, “Con còn có việc, xin phép đi trước!”

Hần muốn ra khỏi căn nhà này càng sớm càng tốt.

Vương Úc Hạo nhìn theo bóng lưng con trai, khoe miệng nhếch lên một đường cong khó hiểu.

Ngạn Ngạn, con luôn hấp tấp như vậy. Người sợ cô đơn và bóng tối, nhưng không bao giờ nhớ phải mang theo đèn pin. Hành động theo cảm tính, có lẽ suy nghĩ của con vẫn chưa khi nào thay đổi...

Trời đã tối hẳn, xung quanh căn biệt thự là bóng đêm trải dài vô tận. Ánh sáng leo lắt từ thư phòng lâu hai không đủ để soi sáng cho Vương Túc Ngạn bước trên con đường ra bên ngoài dài ngoằn ngoèo.

Đám quạ không biết từ đâu đến bay lượn trên những cành cây trụi lá, cảnh vật phía trước vô cùng mơ hồ. Khung cảnh căn biệt thự rất quý dị, ngay cả người như Vương Túc Ngạn cũng cảm thấy rừng mình ớn lạnh.

Vương Túc Ngạn dựa trên những kí ức quen thuộc lúc trước, chạy dầm dẫm về phía tây căn biệt thự. Hần sơ ý quệt qua một cành cây sắc nhọn đầy gai nào đó, do chạy quá nhanh mà bị sượt cả một miếng da lớn, máu từ cánh tay cứ thế tuôn ra chậm rãi.

Mở được cánh cổng căn biệt thự đối với Vương Túc Ngạn như một cánh cửa tự do, hần trút hết được gánh nặng, vô tư tìm kiếm chân trời mới.

Trong suốt quá trình trao đổi, Vương Túc Ngạn phát hiện ánh mắt gắt gao quan sát biểu tình của Vương Úc Hạo nhìn mình, hần cảm thấy ông hẳn đã biết chuyện gì đó, con người phức tạp mưu mô này, không bao giờ dễ dàng bỏ qua bất cứ thứ gì.

Trên đường về nhà, trời bắt đầu có những đợt gió lạnh, cánh tay Vương Túc Ngạn vẫn không ngừng chảy máu, hần cũng không quan tâm, để mặc cho vết thương cháy rát, ống tay áo sơ mi trắng bây giờ lấp lánh màu đỏ thẫm.

Từ biệt thự về đến trường học rất xa, xe do vội vàng rời khỏi mà để lại trong sân, Vương Túc Ngạn phải đi bộ tìm trạm xe buýt, đến ngủ ở khách sạn một đêm.

Ngồi lên hàng ghế cuối trong chiếc xe buýt trống trải, trong đầu hần bỗng dựng hiện lên hình ảnh khuôn mặt ngây ngô của Vệ Cát. Vương Túc Ngạn rất muốn nhìn thấy cậu.

Muốn tìm cậu nhận lấy sự ấm áp, nhìn gương mặt tươi cười hoặc phụng phịu của cậu, lòng sẽ bình yên lại.

Vệ Cát, ngay cả mối tình đầu, anh cũng chưa bao giờ thật sự nhớ nhung người ấy. Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh muốn nói với em, Vệ Cát, anh nhớ em...

30. __chương 30: Về Nhà__

Ở trong phòng khách sạn, Vương Túc Ngạn đi đến tủ quần áo, tìm một chiếc áo sơ mi mới. Vết thương ngoài da đã ngừng chảy máu, đông lại trải dài từ khuỷu tay xuống dưới.

Khách sạn có chuẩn bị hộp cứu thương mini, hần tự xử lí vết thương, sau đó mang tâm tình buồn bực đi tắm.

Nước lạnh đổ lên người khiến Vương Túc Ngạn có hơi choáng đầu. Hần lờ mờ tắt vòi nước, mặc quần áo ngồi xuống giường, lạng lẽ sấy khô tóc.

Ồ í e... Có tiếng chuông tin nhắn phát ra từ điện thoại của Vương Túc Ngạn.

Đó là tiếng chuông đặc biệt Vương Túc Ngạn cài cho số điện thoại của Vệ Cát. Mỗi khi nghe tiếng chuông ngộ nghĩnh mà chính mình cũng không ngờ bản thân lại thích những thứ như vậy, hắn bắt giác mỉm cười.

Tên Vệ Cát trong điện thoại được lưu là “Gấu nhỏ”, kèm theo một biểu tượng cảm xúc heart.

“Túc Ngạn, anh không ở kí túc xá sao? Em có hỏi anh Luật Hàm, anh ấy không biết anh đi đâu. Đừng thức khuya quá, anh mà quên buổi hẹn ngày mai, em cắn chết anh!^^”

Đọc đến đây, Vương Túc Ngạn phì cười. Gấu nhỏ, em đáng yêu thật. Chúng ta hẹn hò hai lần đều thất bại, người ta có nói quá tam ba bận, anh không tin ngày mai chúng ta lại bị phá đám.

Vương Túc Ngạn nhấn lại một tin.

“Vệ Cát, nghe điện thoại.”

Bên kia rất nhanh nhận điện thoại.

“Túc Ngạn, anh...”

“Em yêu, nhớ anh không?” Hắn dùng ngữ khí đùa giỡn hỏi.

“Không nhớ, một chút cũng không nhớ. Anh đang ở đâu?”

“Đang ở khách sạn.” Cậu nói vô cùng ám muội.

Đầu dây bên kia hét lớn, “Anh ở khách sạn? Với ai?”

“Em yêu, em ghen?” Bên này Vương Túc Ngạn nín cười, hỏi ngược lại.

Vệ Cát im lặng, cậu nhận ra sự trêu đùa trong câu nói của hắn, tinh ranh đáp lại.

“A, em không thèm ghen. Anh lém phéng với ai, dù là nam hay nữ, em chỉ chết người đó!!”

Vương Túc Ngạn cười lớn, “Em thật đáng yêu!”

“Đáng ghét! Không nói chuyện với anh nữa. Em cúp máy đây!!!” Vệ Cát ngượng ngừng hét lên trong điện thoại.

“Vệ Cát, ngủ ngon.”

Âm thanh trầm ấm của Vương Túc Ngạn vang lên, Vệ Cát ở bên này ngọt ngào không thôi.

Cậu ngượng ngừng đáp lại “Anh cũng vậy!” rồi vội vàng dập máy, ôm điện thoại một hồi mà lòng vẫn chưa hết loạn nhịp.

•

Sáng hôm sau, Vương Túc Ngạn theo thói quen mà tỉnh dậy. Nhìn đồng hồ, mới chỉ hơn sáu giờ, hắn lấy lại tác phong thường ngày, trả tiền phòng, bắt taxi về trường.

Vết thương hôm qua chưa được xử lí kĩ càng đụng vào cửa xe liền nhức đau. Hắn đến quán cà phê cạnh trường, mua một ly cà phê đen.

Hương vị cà phê làm hắn khoan khoái hơn một chút, Vương Túc Ngạn hít sâu, sải bước vào khu kí túc xá.

“Túc Ngạn!!!”

Phó Luật Hàm vừa bước ra cổng để đi đến khu bóng rổ, nhìn thấy Vương Túc Ngạn, Phó Luật Hàm nhanh nhẩu gọi một tiếng.

Vương Túc Ngạn nghe tiếng gọi, quay đầu bước lại.

“Tối qua cậu đi đâu thế?”

“Về nhà. Có chút chuyện!”

“Ồ.” Phó Luật Hàm biết khá rõ gia cảnh Vương gia, đồng thời biết được thành kiến của Vương Túc Ngạn đối với cha hắn, “Có muốn đi chơi bóng rổ giải khuây không, Tiểu Ngạn Ngạn?”

Phó Luật Hàm lớn gan gọi nhũ danh buồn cười kia, trên môi cong lên một nụ cười lưu manh xấu xa.

Vương Túc Ngạn quắc mắt liếc Phó Luật Hàm, ý bảo “Cậu muốn chết!”

“Tiểu Hàm Hàm, hôm nay họ Phó nhà cậu chính là muốn tôi tâm sự vài lời về quá khứ của cậu cho hậu bối Lạc Khả nghe đi?”

Hắn đáp lại Phó Luật Hàm bằng một nụ cười giết người không cần đao, Phó Luật Hàm liền ngậm miệng. Mặc dù biết chơi với lửa có ngày chết cháy, nhưng Phó Luật Hàm vẫn thích chơi đùa đồng lửa nguy hiểm này.

“Tôi không có quần áo.”

“Không phải đang mặc trên người đấy sao?”

“Tôi về!”

“A a, Ngạn Ngạn, cậu nóng vội làm gì. Tôi có mang quần áo trong túi, chúng ta đi!”

Con người này, chỉ thích đùa giỡn Vệ Cát, mình giỡn một cái, mặt mày liền đen lại như than, rõ ràng là rất vô lí mà.

Hai người đến sân bóng rổ, Phó Luật Hàm hẹn mấy người trong đội chơi cùng, khả năng chơi rất khá. Vương Túc Ngạn thay quần áo thể thao trắng, tham gia hăng say.

Phó Luật Hàm không khỏi ghen tị với tên bạn mắt xanh của mình. Cậu ta không những chơi bóng chuyền xuất sắc, mà chơi bóng rổ cũng rất giỏi. Vương Túc Ngạn sau khi chơi hơn hai tiếng đồng hồ, cả người ướt đầm mồ hôi.

Mấy người trong đội chơi bóng rổ với lực rất mạnh, chuyền cho Vương Túc Ngạn đang lơ đãng, trái bóng bất ngờ được ném từ xa đến, chạm mạnh vào cánh tay Vương Túc Ngạn, đụng đến vết thương hôm qua, đau nhức làm hắn nhũn chặt mày.

“Cậu sao thế?” Phó Luật Hàm hỏi.

“Trúng vết thương chết tiệt ngày hôm qua.”

“Được rồi, đi ăn sáng, chơi này giờ tôi đói lắm rồi!”

Phó Luật Hàm muốn dẫn Lạc Khả đi cùng, dĩ nhiên Vương Túc Ngạn cũng muốn mời Vệ Cát.

Sau khi trở về kí túc xá, Vương Túc Ngạn và Phó Luật Hàm gặp Triệu Lệ Hoàng.

“Em trai A Hoàng!”

“Chào hai anh, tìm Tiểu Cát và Tiểu Khả à?”

“Ừ. Hai người đó đâu?”

“Đang ở trong phòng.”

Phó Luật Hàm cười hí hửng cảm ơn Triệu Lệ Hoàng, vào trong tắm một cách siêu tốc, chạy vọt qua phòng đối diện.

Vương Túc Ngạn vẫn ở trong phòng tắm, nước chảy vào vết thương, hắn chà sát những vệt đỏ xung quanh vết thương. Người học Luật không có chút kinh nghiệm về y học, đối với việc lần đầu xử lí vết thương vô cùng vụng về.

Chết tiệt! Càng lau càng đau!

Hắn vớ lấy khăn, lau qua loa vết thương.

Vệ Cát thấy Lạc Khả hí ha hí hửng ôm chầm Phó Luật Hàm trước mặt mình thì vô cùng ghen tị. Họ còn ôm hôn nhau rất tự nhiên, hâm mộ hâm mộ a!

“Tiểu Cát, Luật Hàm muốn mời chúng ta đi ăn sáng, cậu đi không, có Vương Túc Ngạn đó nha!”

Lạc Khả cười vui vẻ, cậu muốn mời Triệu Lệ Hoàng và Diệp Tư Hạ cùng đi, nhưng hai cậu ấy đã đi đâu rồi.

“Túc Ngạn? Anh ấy về rồi???”

“Đang ở bên kia!”

Nghe Lạc Khả nói xong, gương mặt Vệ Cát nhăn lại, hậm hực bước sang bên kia.

Cửa phòng không khoá, Vệ Cát mở cửa đi vào. Đập vào mắt là hình ảnh Vương Túc Ngạn nửa thân trên ở trần.

Vương Túc Ngạn ngược mắt nhìn cậu, cười vô tội.

“Anh còn cười? Em đập bẹp anh!!!”

Vệ Cát xông tới dùng sức bình sinh đập hấn một đập, bị hấn không chế rồi ôm vào lòng.

Cậu và hấn giằng co qua lại, cậu đương nhiên sẽ không chịu thua, hấn sẽ dùng những hành động ôn nhu mạnh mẽ giữ chặt lấy cậu.

“Tối qua anh đi đâu?”

“Anh về nhà cha!”

“Tại sao sáng nay không gọi điện cho em?”

“Điện thoại anh hết pin.”

“Thật?”

“Thật.”

“Tha cho anh!”

Vương Túc Ngạn ôm Vệ Cát, xoa xoa mái tóc ngắn mềm mượt, cố tình ngồi xuống ghế gần đó, kéo cậu ngồi lên đùi mình. Ôm cậu, hấn có một cảm giác thoải mái không thể thay thế.

“Em thật thơm!”

Mũi Vương Túc Ngạn vùi vào hõm cổ Vệ Cát, cảm nhận hương thơm thanh mát khoan khoái của mùi sữa tắm Vệ Cát thường dùng.

Vệ Cát tiếp xúc thân mật liền ngượng ngùng, hai má bắt đầu hơi ửng đỏ.

“Em thật mềm!”

Mặt Vệ Cát càng đỏ hơn. Hôm nay Vương Túc Ngạn bị gì thế này?

Lưng tựa vào lồng ngực rắn chắc của hấn, cơ thể được bao bọc bởi vòng tay của hấn. Tuy không phải là lần đầu tiên được người mình thích ôm, nhưng cảm xúc vẫn hết như lần đầu tiên đó.

Vệ Cát không bài xích tư thế ám muội của hai người, để mặc cho hấn tì cằm vào hõm cổ, tay ôm ngang eo cậu.

Nhưng, gì mà thơm, gì mà mềm? Cậu không có như vậy!!!

“Tối nay tới nhà anh đi!”

Vương Túc Ngạn đề nghị, hấn muốn nấu bữa tối cho cậu.

“Nhà anh?”

“Ừ, không đến mấy nơi ồn ào nữa. Căn nhà đó có em trai và em gái của anh ở, nhưng tối nay chúng sẽ không về nhà. Chỉ có hai chúng ta thôi!”

Vệ Cát càng thêm đỏ mặt. Hấn từ bao giờ biết nói mấy câu ngọt ngào như thế? Nhưng hình như cũng rất ám muội.

Cậu nhỏ giọng nói, “Đến nhà anh làm gì? Xem phim kinh dị sao?”

“Em muốn xem? Đến lúc đó đừng sợ quá mà rúc vào lòng anh ôm khư khư đó!”

Cậu quay mặt lại lườm hần, vô tình thấy một bên tay hần có màu đỏ đỏ.

Vệ Cát xoay người qua hần, nhấc cánh tay Vương Túc Ngạn lên. Mấy đường rạch dài cùng vết bầm tím hần rõ trên cánh tay, cậu hoảng hốt hỏi hần.

“Túc Ngạn, anh bị làm sao? Ở đây có...”

“Đi đường không cẩn thận thôi, không sao đâu. Mấy ngày sẽ hết.”

“Em có thuốc, để em qua lấy. Anh chỉ dùng nước rửa qua thôi đúng không?” Vệ Cát cao giọng giáo huấn, miệng thổi lên vết thương, “Rất không?”

“Có một chút.”

“Anh bỏ em ra, em qua phòng!”

“Không cần. Một tuần sẽ hết thôi!”

Vệ Cát quắc mắt lườm Vương Túc Ngạn, nhéo hông hần một cái.

“A!!!”

Gấu nhỏ này công phu nhéo người mạnh quá đi. Nhân lúc Vương Túc Ngạn xoa hông vì đau, Vệ Cát ngay lập tức nhảy ra khỏi lòng hần.

“Anh mặc áo rồi ngồi yên đó!”

Nói rồi Vệ Cát về phòng lấy tuýp thuốc trong một mớ hỗn độn thuốc Vệ Bạch chuẩn bị trước khi đến kí túc xá. Cậu rất lo lắng cho hần, tuy hần không phải là con nít lên ba lúc nào cũng cần người chăm sóc, nhưng nhìn vết thương của hần, cậu không khỏi giật mình, đừng phải cái gì mà tay hần có nhiều đường rạch như vậy?

Trở lại phòng kí túc của Vương Túc Ngạn, Vệ Cát thấy hần vẫn chưa mặc áo, hai mắt khép hờ.

Lúc này cậu có dịp ngắm hần kĩ hơn một chút, những lần trước đều là do quá ngượng ngùng nên không để ý. Gương mặt điển trai, thân hình...rất là đẹp đó. Vệ Cát nuốt nước miếng cái ực, nghiêng đầu ngắm nhìn hần.

Thân trên màu đồng khoẻ mạnh, cơ ngực rắn chắc... Vệ Cát có cảm giác mình có vẻ rất háo hức khi nhìn thấy cơ thể Vương Túc Ngạn, thậm chí còn muốn chạm vào người kia. A a mi chính là bị biến thái!!!

Nhìn lại mình, da trắng, vóc người nhỏ, chiều cao cũng chẳng vượt trội, Vệ Cát bỗng nhiên ghen tị. Cậu ghé sát lại, đặt tay lên vai hần, sờ một chút, không sao đúng không? Eo bắt chợt bị ôm chặt, đôi mắt đang nhắm kia thỉnh thoảng mở to, khoé miệng cong lên nụ cười ranh mãnh.

“Vệ Cát, muốn anh đến vậy sao?”

Vệ Cát bị phát hiện nhìn trộm người ta, luống cuống bỏ tay ra khỏi vai hần, bĩu môi.

“Anh...lưu manh! Sao anh không mở mắt ngay từ đầu cơ chứ?”

“Không mở mới biết được nhiều điều thú vị, em nói đúng không, chẳng hạn như vừa rồi.” Vương Túc Ngạn cười cười, thuận thế kéo Vệ Cát ngồi xuống.

“Em yêu, em cứ nhìn thoải mái.”

“Không cần.” Không chọc em một ngày, anh ăn không ngon sao?

Vệ Cát ngượng chín mặt, cúi đầu che đi hai gò má ửng hồng, mở tuýp thuốc bôi loạn lên tay Vương Túc Ngạn.

“Em đang xát muối lên tay anh đấy à?” Hần cười khỏ, gấu nhỏ này lại xấu hổ nữa rồi.

Cánh tay bị một lượng thuốc lớn bôi lên, còn bị miết qua miết lại.

“Anh im miệng, em đang phục vụ cho anh, còn lắm lời!” Vệ Cát ngẩng đầu phản bác, xấu hổ trút hết lên cánh tay đáng thương.

Quá trình bôi thuốc hoàn tất, Vệ Cát ngắm nhìn thành quả của mình, gật gà gật gù.

“Anh yên tâm, thuốc này rất hiệu quả, sẽ không để lại sẹo.”

Vương Túc Ngạn xoa đầu cậu, “Cảm ơn em!”

Và một cái hôn lên trán vô cùng dịu dàng.

Buổi chiều, trời nhiều mây.

Vệ Cát mong chờ, nhưng đa phần là lo lắng. Đến nhà anh ấy...

Cậu thanh niên bỗng giống như một thiếu nữ mới lớn, vì một chuyện nhỏ mà tim đập thình thịch không ngừng.

Một không gian chỉ có mình và anh ấy, nghĩ đến thôi cũng thấy rất tuyệt vời.

Sau một hồi hỏi thăm ý kiến của những người bạn cùng phòng, Vệ Cát quyết định ăn mặc đơn giản, quần tây đen và áo sơ mi trắng.

“Tiểu Cát, đàn ông rất thích người yêu mình mặc áo sơ mi trắng, đã vậy còn là về nhà, hà cớ gì mà không mặc?” Trích lời Lạc Khả.

“Tiểu Cát, thân hình cậu rất hợp mặc áo sơ mi trắng, thật ra còn có thể kích thích đối phương, anh ấy sẽ có thú tính muốn hung hăng chà đạp cậu!!!” Trích Diệp Tư Hạ không biết xấu hổ.

Diệp Tư Hạ liền bị Triệu Lệ Hoảng cốc đầu.

“Tiểu Cát, tôi đồng ý với Tiểu Khả. Tư Hạ, còn cậu, ăn nói lung tung gì đó.”

“A Hoảng, tôi chỉ nói sự thật thôi, trên mạng đều nói như thế.”

*

Chiều tối, Vệ Cát ngồi trên xe, hưởng thụ được người yêu kiêm tài xế chở về nhà.

Cậu nhún nhảy theo điệu nhạc trong xe, miệng lầm bầm theo lời bài hát.

“Túc Ngạn, tối nay chúng ta không ra ngoài ăn sao?”

“Không, đã nói là về nhà, đương nhiên phải tự nấu!”

“Anh biết nấu ăn???”

“Không đến nỗi tệ, đừng nhìn anh như nhìn quỷ vậy chứ.” Vương Túc Ngạn thản nhiên trả lời, đánh vô lăng một vòng.

Nhà của Vương Túc Ngạn rất lớn, là biệt thự không sai. Vương Túc Ngạn mở cửa, bật đèn, bận rộn vào bếp.

Vệ Cát ngồi trên sofa ngắm nhìn xung quanh, tông màu trắng trang nhã, phòng ốc được thiết kế theo phong cách châu Âu, đặc biệt, những đèn chùm được trang trí rất đẹp mắt. Nội thất, rèm cửa...đều là màu trắng, có vẻ chủ nhân căn nhà rất thích màu trắng, hẳn là người ngăn nắp và thích yên tĩnh.

“Vệ Cát, chán thì bật ti vi xem!” Tiếng Vương Túc Ngạn vọng ra từ nhà bếp, tiếng xắt thái rau củ vang lên đều đặn, còn có tiếng nước sôi ùng ục. Bụng Vệ Cát theo đó mà phát ra âm thanh y hệt.

Cậu không biết nấu ăn, công việc này đều do Vệ Bạch đảm nhận. Vệ Cát cảm thấy không được ổn lắm, bèn chạy vào nhà bếp.

“Có cần em phụ gì không?”

“Em muốn phụ?”

“Ừm.”

“Hôn anh một cái đi, như thế là đã phụ rồi.”

Vệ Cát lườm Vương Túc Ngạn, tiến lại gần hôn nhẹ lên má hắn.

“Xắt khoai tây và cà rốt hộ anh, anh làm thịt lợn.”

Vương Túc Ngạn sau khi được thỏa mãn yêu cầu liền giao cho Vệ Cát công việc cắt rau củ. Hắn cúi người tìm đồ trong tủ lạnh, mang thịt lợn ra ướp gia vị.

Hai người cùng ở trong gian bếp nấu bữa cơm tối, ấm áp lạ thường. Cảm giác có người yêu bên cạnh, thật tốt!

Vệ Cát chưa bao giờ làm việc này, tùy tiện cầm dao xoay tứ phía để cắt, do chưa quen nên không cẩn thận bị dao khứa vào tay.

“A...” Vệ Cát nhỏ giọng kêu một tiếng.

Nghe tiếng cậu, Vương Túc Ngạn vội vàng chạy lại, giữ tay cậu, không chần chừ ngậm ngón tay của cậu vào miệng.

Vệ Cát mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn, cậu định thần hô to.

“Túc Ngạn...chỉ là vết cửa nhỏ, dán băng keo cá nhân là được rồi. Không cần như vậy đâu, tay em... không có sạch...”

Vương Túc Ngạn không đáp, hắn chỉ với chiếc băng keo cá nhân ở tủ phía sau, định băng lại cho cậu.

“Anh... có còn hay oxi già không?”

“Mấy thứ đó...để anh tìm.”

Vương Túc Ngạn loay hoay ngoài phòng khách một hồi, tìm được một chai oxi già bé xiu đưa cho cậu.

“Cảm ơn.” Vệ Cát tự mình khử trùng vết thương, băng ngón tay có vết cắt lại. Vương Túc Ngạn đứng một bên, mắt dõi theo hành động của Vệ Cát, tại sao hồi ở Thụy Sĩ trốn buổi dạy sơ cứu băng bó gì đó chứ.

Vương Túc Ngạn khi nấu ăn có thói quen không mang tạp dề, một mình vật lộn với mớ đồ ăn trong bếp, kiên quyết không để Vệ Cát xen vào bất cứ việc gì liên quan đến nấu ăn.

“Em ngồi đó, hôm nay anh phục vụ em.”

Vệ Cát cảm thấy rất áy náy, đến nhà người yêu nhưng không biết làm gì, thật quá vô dụng mà. Cậu cắn môi, ngồi im như thóc.

Rất nhanh trên bàn ăn có một bữa cơm hoàn chỉnh. Thức ăn phong phú, mùi thơm ngào ngạt, lộc ăn của Vệ Cát đây rồi.

Một đĩa thịt lợn chua ngọt, một đĩa đậu phụ sả ớt, một đĩa rau xào, một bát canh rau củ. Hai mắt Vệ Cát sáng lên, ngồi vào bàn ăn thưởng thức bữa cơm người yêu nấu.

“Ngon quá... Món này ngon thật... Món kia tuyệt vời!!!” Một gấp lại một gấp, Vệ Cát vừa ăn vừa tấm tắc khen ngợi.

“Làm sao anh nấu ăn ngon như vậy?”

“Ở nước ngoài có làm qua vài lần.”

“Túc Ngạn, em yêu anh chết mất!”

Vệ Cát nghĩ đến viễn cảnh tương lai, nếu nhày nào cũng được ăn ngon thế này, còn ai hạnh phúc hơn mình nữa.

Quả nhiên... Con đường ngắn nhất dẫn đến tình yêu là con đường dạ dày. Vương Túc Ngạn phì cười, con người này có khi nào sẽ bị mua chuộc bằng đồ ăn không đây?

Dự là chương sau, sẽ có biến...

Au : Mùi vị gì cũng sẽ phải nếm cả thôi!!!

Ngạn : Tôi không thể tin tưởng cô được!

Au : Mi không tin, ta sẽ làm cho mi tin, được chưa. Mà mi là người mong chờ nhất còn gì???

Cát : Má nói gì, con không hiểu.

Au : Từ từ sẽ hiểu. Hắc hắc...

31. __chương 31: Cặp Đôi Xui Xẻo__

Vương Túc Ngạn chống cằm, nhìn Vệ Cát như một tên háu đói ăn lấy ăn để, cười nhẹ.

“Ăn từ từ thôi, miệng như con mèo rồi này!”

Đưa tay quạt nước sốt món đậu phụ dính còn sót lại bên mép cậu, Vương Túc Ngạn khẽ liếm đầu ngón tay, trên môi nở nụ cười ranh mãnh.

Nhận ra mình có ăn hơi nhiều, còn...hành động vừa rồi nữa, Túc Ngạn, anh đừng chọc em nữa được không, em biết ngược đó. Hành động tình tứ ở nơi riêng tư, Vệ Cát vẫn cảm thấy ngược ngùng. Gò má cậu đỏ lên, gắp một miếng thịt lợn thật to đưa đến miệng hẳn.

“Anh ăn đi...”

“Nước sốt rất ngon!”

“Mèo tự khen mèo dài đuôi! Rốt cuộc anh có ăn không???”

Đây là lần thứ ba cậu lườm hẳn trong ngày rồi.

Vương Túc Ngạn mỉm cười, tự giác há miệng để cậu mớm cho mình.

Vì không muốn canh cánh mãi việc mình bắt tài vô dụng, sau khi ăn uống xong xuôi, Vệ Cát giành rửa bát với Vương Túc Ngạn.

“Em rửa đi, anh tráng cho.” Vương Túc Ngạn đến bên bồn rửa bát, lấy trong cái tủ phía trên một đôi găng tay cao su, đeo vào cho Vệ Cát.

“Nếu anh muốn giúp, vậy thì em không khách sáo!”

Vệ Cát được hẳn quan tâm liền vô cùng thích thú, Vương Túc Ngạn dịu dàng như vậy, cậu chỉ muốn độc chiếm hẳn thành của riêng mình.

*

Vương Túc Ngạn dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, sau đó ra phòng khách ôm Vệ Cát ngồi lên sofa.

“Túc Ngạn, em muốn xem phim kinh dị!”

Nằm trong lòng Vương Túc Ngạn trên ghế sofa êm ái, Vệ Cát lười biếng kéo kéo áo hẳn, làm nũng một trận.

Đầu cậu tựa vào vai hẳn như một con thú nhỏ đáng yêu. Tim Vương Túc Ngạn đập thịch một tiếng, ôm người yêu trong lòng, lại còn chỉ có hai người, Vương Túc Ngạn không tránh khỏi có suy nghĩ không được trong sáng. Hắn gạt qua suy nghĩ chết tiệt của mình, hôn trán Vệ Cát, đứng dậy lục tìm đĩa phim kinh dị của Vương Túc Tranh.

Phim kinh dị không thành vấn đề với Vương Túc Ngạn, hẳn vớ một đĩa, mở đầu đĩa nhét đĩa phim vào. Tựa đề phim là “Đêm không trăng”. Vương Túc Ngạn tắt đèn, điều hoà trong phòng cũng mở ở nhiệt độ thấp.

Màn hình tivi lập loè ánh sáng trắng đen lẫn lộn, câu chuyện về hồn ma thiếu nữ bắt đầu. Trong khi gương mặt Vương Túc Ngạn vẫn đứng đờ như không, Vệ Cát bị mấy lần ma nữ xuất hiện bất thành linh mà giật thót, móng tay bấm sâu vào hông Vương Túc Ngạn.

“Anh không sợ sao?” Giọng Vệ Cát run run vì sợ, hơi khàn khàn nhưng vô cùng đáng yêu.

Vương Túc Ngạn hôn trán Vệ Cát, bật cười, “Sao phải sợ?”

“Rất đáng sợ mà. Anh không thấy máu me tùm lum đó sao? Còn có mấy tiếng rên...”

“Grrr... Gào...” Vương Túc Ngạn chơi xấu vòng qua vai Vệ Cát, gầm lên một tiếng giống tiếng sói hú trong phim, miệng thổi khí lạnh vào tai cậu.

Vệ Cát nắm chặt tay áo Vương Túc Ngạn, hét lớn.

“Aaaaa...”

“Túc Ngạn, anh đi chết đi!!!!”

Vệ Cát nửa ngồi nửa quỳ quay mặt sang hắt, túm cổ áo Vương Túc Ngạn, nghiêng răng tròng lớn.

“Em không xem nữa!!!”

Bị cậu làm cho áo xộc xệch cả lên, Vương Túc Ngạn cười khoái trá, tay đặt trên eo cậu vỗ về.

“Được được, đều theo ý em.”

Vương Túc Ngạn cầm remote, nhấn nút tạm dừng, “Nếu không xem phim, thì làm gì đây?”

“Anh muốn làm gì?” Vệ Cát lém lỉnh nhìn hắt, theo bản năng muốn trêu chọc lại Vương Túc Ngạn.

Anh đùa giỡn em quá nhiều rồi, hôm nay phải trả đủ. Đùa một tẹo, hắt không có gì quá đáng đâu nhỉ. Vệ Cát đáng thương không biết rằng, chơi với lửa có ngày chết cháy.

Vương Túc Ngạn khẽ cười, trong đầu cậu đang suy tính điều gì đều viết rõ lên khuôn mặt, muốn chiến với anh sao, em còn non kém lắm.

“Anh muốn...”

Vương Túc Ngạn nhìn Vệ Cát thật lâu, sau đó cúi đầu, cắn nhẹ vào cổ cậu. Một dấu vết đỏ hồng in trên cổ Vệ Cát. Căn phòng có những luồng khí mát lạnh từ điều hoà toả ra, nhưng không khí xung quanh hai người đang dần nóng lên.

Hành động bất chợt làm tim cậu đập loạn, Vệ Cát che lấy cổ của mình. Vương Túc Ngạn nhẹ nhàng mở tay cậu, dùng ngón tay cái khẽ chạm vào làn da trắng nõn trên cổ Vệ Cát.

“A...”

Tiếng kêu khẽ bị chặn lại bởi một nụ hôn bất ngờ. Vương Túc Ngạn thừa lúc Vệ Cát mở miệng ra định nói gì đó, nhanh chóng đem bờ môi mình lấp đầy bờ môi căng mọng kia, dây dưa triền miên cùng một chỗ.

Hắt đem lưỡi mình luồn vào trong, vừa dịu dàng đưa đẩy đầu lưỡi rụt rè của cậu, vừa mạnh mẽ tấn công khoang miệng cậu.

Nụ hôn cứ thế sâu dần, sâu dần...

Thần trí lẫn đôi mắt Vệ Cát đều đã rơi vào trạng thái mơ màng, khoé mắt có một tầng hơi nước mỏng. Cậu mềm nhũn dựa vào người hắt, hô hấp trở nên dồn dập.

“Ừm...”

Đến khi lưu luyến trở ra, hơi thở hai người có phần rối loạn. Vương Túc Ngạn khẽ hôn khoé môi cậu, ấn lên môi một nụ hôn thứ hai.

“Giao cho anh...được không?”

Âm thanh trầm thấp cùng khăn cầu vang lên bên rai Vệ Cát, bị hắt hôn đến nghẹt thở, trước đây chưa từng có một nụ hôn dài và sâu đến như vậy.

Giao cho anh...lần đầu tiên của mình sao? Yêu anh...lần đầu là cho anh. Chính thức quen nhau mới chỉ hai tuần đã xảy ra quan hệ, có phải là quá nhanh?

Không lo lắng, sợ sệt, là nói dối. Lòng cậu rối như tơ vò. Vương Túc Ngạn nhìn theo ánh mắt của cậu, nhận ra trong đôi mắt có sự lưỡng lự, hắt thấy lòng mình hẫng đi.

Vì sao hụt hẫng? Cậu trả lời của cậu vẫn là sự im lặng rồi bởi.

Cảm giác thích ban đầu...đã dần biến thành “yêu” rồi sao? Mỗi ngày đều có người chờ mình tan học, cùng nhau đến thư viện, mỗi tối luôn chúc nhau ngủ ngon, cùng nhau trải qua ngày cuối tuần hạnh phúc. Sự ấm áp bình dị mà cậu mang lại, là điều rất quý giá.

“Được...”

Giọng Vệ Cát nhỏ như muỗi kêu. Cậu đã suy nghĩ rất lâu, chữ “được” thoát ra một cách khó khăn, mang chút khàn khàn do ngưng ngừng.

Nghe Vệ Cát đồng ý, Vương Túc Ngạn ngẩn người một lát. Hắt ôm cậu nằm trên ghế sofa, chống tay lên ghế, nghiêng người dùng ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn cậu.

Vệ Cát bị ánh mắt vừa ôn nhu vừa khao khát làm cho đỏ mặt. Anh đề nghị thì mau làm đi chứ, nhìn lâu có ích gì kia chứ, cảm giác giống như đang ngồi rên đồng lửa vậy.

Cậu đã đồng ý giao mình cho hắt, niềm hạnh phúc lan toả khắp đôi mắt, sống mũi, khoe miệng. Mỗi lần như thế, Vương Túc Ngạn sẽ hôn Vệ Cát, dịu dàng đem tình cảm của mình đặt lên khuôn mặt cậu.

Từng chiếc hôn hạ xuống có như không khiến Vệ Cát nảy sinh cảm giác muốn được yêu thương nhiều hơn nữa. Cậu nhắm mắt hưởng thụ săn sóc mà hắt mang đến.

Cúc áo sơ mi lần lượt được cởi bỏ. Một nút, hai nút, ba nút...

“Vệ Cát...”

Vương Túc Ngạn khẽ kêu tên cậu, môi áp sát cằn cổ mềm mại, dần trượt xuống xương quai xanh lượn sóng, khẽ mút tạo nên một dấu hôn đỏ thắm. Chiếc áo sơ mi trắng được Vương Túc Ngạn cẩn thận cởi ra, toàn thân Vệ Cát run lên vì lạnh, khẽ rên một tiếng.

“Hmm...”

Căn phòng tối đèn khiến hai người không nhìn rõ biểu cảm đối phương, chỉ có tiếng thở đều đặn là rõ ràng.

“Vệ Cát, anh bật đèn được không?”

Vương Túc Ngạn vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cậu, hỏi.

“Đừng bật...”

Vệ Cát vội vàng lên tiếng, tay nắm lấy góc áo hắt. Cậu rất xấu hổ, lần đầu tiên ắt hắt sẽ rất đau, cậu không muốn Vương Túc Ngạn nhìn thấy biểu cảm đau đớn của mình.

“Đừng bật... Lần...lần sau...sẽ bật..., được không?”

“Được.”

Bàn tay Vương Túc Ngạn đặt lên trước ngực Vệ Cát, khẽ khàng chạm vào. Cảm giác mịn màng ấm áp của làn da gây một tia xẹt điện băng qua đầu hắt.

Vệ Cát xấu hổ muốn trốn đi, cơ thể ửng đỏ mê người, chỉ tiếc rằng không đủ ánh sáng để Vương Túc Ngạn có thể nhìn thấy.

Điểm đỏ nhỏ nhắn được hắt nhẹ nhàng liếm, sau đó há miệng ngậm lấy. Đầu óc Vệ Cát nổi lên một trận tê dại, điểm đỏ như đoá anh đào ngon miệng, Vương Túc Ngạn nhanh chóng chuyển sang âu yếm bên còn lại, khiến cả hai bên đều dựng thẳng đứng.

“A... Túc Ngạn...”

Vương Túc Ngạn xấu xa đẩy đầu lưỡi cắn nhẹ đầu ngực, cậu run lên, luồn tay vào tóc hấn, kêu lên một tiếng.

Vệ Cát có thể cảm nhận được vật giữa hai chân Vương Túc Ngạn đã lớn lên theo từng nụ hôn sâu, cậu xấu hổ không dám mở mắt, chỉ biết cong người chống tay lên ngực hấn.

Dục vọng tăng cao, nhiệt độ điều hoà chẳng thể làm lửa nhiệt của hai người giảm xuống.

Giữa lúc hai thân hình quấn quýt lấy nhau, quần tây của Vệ Cát đã được trút bỏ, nằm ngổn ngang trên thảm, tiếng mở cửa cùng giọng nói lạnh lạnh bất ngờ xuất hiện.

“Anh ba, chúng ta...”

Vừa nói vừa cười, cô gái nhỏ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chàng trai phía sau đột ngột mở đèn. Vừa bước vào nhà, Vương Túc Nghiêu đã thấy có gì đó kì quái, trên kệ xuất hiện hai đôi giày lạ, nhiệt độ căn phòng lạnh hơn bình thường, còn có tiếng thở nhẹ.

Vương Túc Tranh và Vương Túc Nghiêu vừa mới dự tiệc sinh nhật bạn bè, cả hai đều quên bém mắt lời căn dặn của anh trai. Ở nhà hàng quấy cùng đám bạn quá nhiệt tình, bị nhạc xập xình làm cho đầu óc có phần lảng lảng. Tiệc tàn, hai anh em về nhà theo thói quen, không ai nhắc ai phải đi đến chỗ khác.

Vương Túc Tranh chạy vào trong nhà liền thấy một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc. Anh hai của cô...đang cùng ai đó...trên sofa!!! Vương Túc Tranh kích động không nói nên lời.

Ghé che khuất thân hình Vệ Cát, Vương Túc Ngạn nghe tiếng động bên ngoài, tạm dừng động tác, ngẩng đầu lên nhìn hai kì đà cản mũi.

Ánh mắt sắc lạnh của Vương Túc Ngạn quét qua em gái, cô gái nhỏ bị anh trai nhìn đến đổ mồ hôi lạnh, không dám mở miệng nói tiếng nào.

Ánh sáng khiến Vệ Cát có chút chói mắt, nhận ra tình huống hiện tại là gì, cậu hoảng hốt cuộn mình, hèn không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Vương Túc Nghiêu đi vào, quan sát đôi mắt chứa đầy hàn khí, lòng có chút chột dạ. Không phải cậu quên mất, mà chính là xe đến nhà mới nhớ đến lời anh hai, dù sao cũng tới nơi, đi chỗ khác rất phiền phức. Cậu nghĩ rằng anh hai và người yêu anh ấy đã về rồi, hơn chín giờ cơ mà.

“Hai đứa, lên phòng!”

Vương Túc Ngạn lạnh lùng ra lệnh, tay chỉ lên lầu.

“Anh...em...” Vương Túc Tranh muốn nói gì đó, nhưng ngay lập tức bị tiếng gằn của anh trai dọa sợ.

“Lên phòng, anh không nói lần thứ ba!!!”

Vương Túc Nghiêu cũng bị ngữ khí ấy làm cho run lên, ngoan ngoãn không nói một lời, cúi đầu đi thẳng lên lầu. Vương Túc Tranh vội vàng chạy theo, không quá năm giây đã biến mất khỏi phòng khách.

Vương Túc Ngạn mặc lại quần áo cho Vệ Cát, hôn lên môi cậu, dịu dàng trấn an.

“Anh lên nói chuyện với bọn chúng, em không cần lo. Ở dưới này chờ anh.”

“Ừm.”

Vệ Cát có cảm giác như tim mình thật sự nhảy ra ngoài, cũng may là em gái anh ấy chưa nhìn thấy mình, nếu không sẽ mất mặt chết mất.

Cậu cài cúc áo chỉnh tề, ngồi dựa vào sofa. Tiếng bước chân vang lên rồi xa dần, Vương Túc Ngạn lúc này đang đứng trước cửa phòng em gái.

Cửa chưa mở nhưng hấn đã nghe trong phòng tiếng thảo luận của em gái và em trai, Vương Túc Ngạn không gõ cửa, mặt đen như than tiến vào trong phòng.

“Anh ba, cậu ấy là người yêu của anh hai. Em...”

Vương Túc Tranh kể tường tận chuyện anh trai có người yêu với Vương Túc Nghiêu, không may bị Vương Túc Ngạn nghe thấy. Nhìn thấy anh trai như vác đao vào để xử tử mình, cô giật mình ngậm miệng.

“A ha, anh hai...”

“Chuyện mấy đứa vừa thấy...”

“A em biết rồi, em sẽ không nói với ai đâu!!!”

“Cậu ấy là người yêu của anh, hai đứa nghe cho rõ, cấm dọa cậu ấy, cấm bắt nạt cậu ấy, cấm thân mật, cấm nói lung tung!”

Vương Túc Ngạn lớn giọng ra một loạt lệnh cấm.

“Việc ban nãy, là việc cần làm giữa hai người yêu nhau, vì vậy hai đứa nếu gặp cậu ấy, không được đem việc đó ra bông đùa!”

“Ý anh là...anh cho bọn em gặp người yêu anh???” Vương Túc Tranh đang ỉu xìu bỗng dưng bật dậy, hai mắt sáng rõ.

Vương Túc Ngạn gật đầu, “Anh lần này là nghiêm túc, anh muốn giới thiệu cậu ấy với các em.”

Ngồi một bên nghe ngóng, Vương Túc Nghiêu cũng rất tò mò, không biết người yêu anh hai sẽ như thế nào đây?

“Phải tuân thủ những gì anh nói, rõ chưa?” Hấn nhắc lại một lần nữa.

“Ok ok!!!”

Ở dưới nhà, Vệ Cát đứng ngồi không yên, cậu muốn lên lầu tìm Vương Túc Ngạn, nhưng đây không phải nhà cậu. Vả lại, còn có em của hấn.

Tiếng bước chân vọng xuống phòng khách, Vệ Cát nghĩ đó là Vương Túc Ngạn, mừng rỡ đứng dậy chạy đến bên cầu thang xoắn.

Nhưng hình như là bước chân của nhiều người thì phải? Khi Vệ Cát ngộ ra thì cũng là lúc Vương Túc Tranh đang đi xuống, nhìn cậu với ánh mắt kì lạ.

Ánh mắt đó...có một chút háo hức, một chút bất ngờ, chỉ thiếu điều không thể lao xuống ôm chặt lấy cậu. Người yêu anh hai, khả ái quá đi!!!

Bước chân cô nhanh hơn, thoáng chốc vây lấy Vệ Cát. Cô xoay người, chăm chú nhìn cậu. Cô rất thích người này nha, rất “xinh đẹp” đó. Chẳng trách anh hai phải lòng cậu ấy.

“Anh là người yêu của anh hai em phải không? Anh tên gì?” Vương Túc Tranh cười tinh quái, gương mặt ngày càng kề sát gương mặt Vệ Cát.

“Vệ... Cát.” Trước sự nhiệt tình của cô gái nhỏ, cậu đáp lại một cách ấp úng.

“Anh bao nhiêu tuổi? Anh học cùng trường với anh hai em sao? Hai người làm sao quen biết nhau?”

Vệ Cát thấy miệng mình cứng như đá, không thể thốt ra một lời nào. Cậu cúi đầu, tay mân mê vạt áo sơ mi đã nhăn vài đường.

Vương Túc Nghiêu trông thấy dung mạo của Vệ Cát, trong lòng không khỏi cảm thán. Cậu ta giành bước Vương Túc Ngạn, nhảy xuống trước mặt Vệ Cát xem kịch vui.

“Ừm...học chung trường...”

“Chà, anh giỏi thật đấy! Trường đại học đó là trường tốt nhất thành phố. Hai anh quen nhau lâu chưa?” Anh Vệ Cát này dễ xấu hổ thật.

Vương Túc Tranh không ngừng nói ra hết thắc mắc trong lòng, ánh mắt cô chuyển đến vùng cổ của Vệ Cát, phát hiện ra một điều cực kì thú vị. Cô nháy máy với Vương Túc Nghiêu, cả hai lập tức cười trộm. Mấy người ân ái lộ liễu quá!

Vệ Cát không hiểu tại sao họ lại cười, xấu hổ muốn ra ngoài.

“Anh Vệ Cát, trên cổ anh...có dấu hôn! Hắc hắc...”

Vương Túc Tranh tiếp tục cười tinh quái, chỉ chỉ tay lên cổ cậu. MÀN nóng bỏng khi nãy đã để lại trên cổ cậu một vết răng ở nơi rất dễ nhìn thấy, nổi bật trên làn da trắng.

Cậu cuống quít che cổ, mặt dần đỏ ửng như trái cà chua. Ông trời ơi, con muốn rời khỏi đây!!!

32. __chương 32: Thăng Trầm__

“Hai đứa kia, không nhớ anh đã nói gì sao??”

Vương Túc Ngạn từ tốn đi xuống, quàng tay qua eo Vệ Cát, nhẹ nhàng đặt xuống trán cậu một cái hôn.

Mặt Vệ Cát đỏ bừng, cậu ngẩng đầu trừng hấn, cái miệng nhỏ nhắn bặm lại. Vương Túc Ngạn thấy thế thì cười ranh mãnh, tiếp tục áp môi lên trán cậu.

Gian tình! Tuyệt đối là gian tình! Vương Túc Tranh và Vương Túc Nghiêu nhìn hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, cảm thấy mình bị coi là không khí mất rồi.

“Khụ khụ, anh hai!”

Nghe tiếng em gái nhắc nhở, Vương Túc Ngạn nắm lấy tay Vệ Cát, giới thiệu.

“Đây là Vệ Cát, người yêu của anh. Vệ Cát, đây là em trai anh Túc Nghiêu, em gái Túc Tranh! Ba người chào hỏi nhau đi!”

“Không cần, đều là người nhà cả, không cần khách sáo!!” Vương Túc Nghiêu mỉm cười, vỗ lên vai Vệ Cát một cách tự nhiên.

“Hi hi, với lại không phải vừa mới chào hỏi rất nhiệt tình đấy sao?” Vương Túc Tranh vuốt mái tóc dài, cười tinh nghịch.

“À... Ừ!”

Vệ Cát ngượng ngùng đáp lại. Vì ai mà em gặp người nhà anh trong tình huống xấu hổ này đây? Một câu hoàn chỉnh cũng không thể nói được.

“Vệ Cát hơn các em hai tuổi đấy, không được thất lễ với cậu ấy.”

“Được được, anh nói câu này cả trăm lần rồi đấy!!”

Vệ Cát dời tầm mắt về phía đồng hồ, đã gần mười giờ. Tiêu rồi!!! Hôm nay là chủ nhật, mười lăm phút nữa là kí túc xá đóng cửa mất! Mười phút trước còn muốn cùng anh ấy làm chuyện đó, quả thật không thể tưởng tượng được mà!

Cậu kéo tay áo Vương Túc Ngạn, khẽ nói.

“Túc Ngạn, có thể đưa em về kí túc xá được không?”

Vương Túc Ngạn nhìn đồng hồ, gật đầu.

“Anh đưa em về!”

“Anh Vệ Cát, lần sau em mời anh một bữa cơm nhé?” Vương Túc Tranh tiếc ngùi ngùi, tiếp xúc với Vệ Cát chưa bao lâu mà người ta phải đi mất.

Vệ Cát bị ảnh hưởng bởi sự nhiệt tình của Vương Túc Tranh, nở nụ cười tươi rói.

“Được!”

Vương Túc Tranh ngẩn ngơ nhìn Vệ Cát đang cười, hàng mi cong lên, nụ cười quả thực rất đẹp, rất toả nắng.

Cậu không ý thức được mình nhắc đến đồ ăn liên tục vui vẻ như thế nào, cười càng rạng rỡ hơn. Vương Túc Ngạn ngẩn ngơ về mặt tươi cười của Vệ Cát, bất đắc dĩ cười cười. Sau này muốn em làm gì, có lẽ chỉ cần mua chuộc em bằng đồ ăn thôi nhỉ?

Hắn để xe lại nhà, cùng Vệ Cát đón chuyến xe buýt cuối cùng về kí túc xá. Cậu và hắn, hai người tay trong tay đi trên một con phố vắng người. Cả hai không hề hay biết, trong một con hẻm nhỏ được che phủ bởi cây lá xum xuê, hai người áo đen, trên tay là một chiếc máy ảnh nhỏ và một chiếc điện thoại, ẩn mình chụp lại toàn bộ hình ảnh ngọt ngào của hai người.

Tách... Tách... Tách...

Tiếng máy ảnh có như không vang lên trong đêm đen, sau đó là tiếng chuông điện thoại réo rất.

Một trong hai tên nhắc máy, giọng nói trầm trầm truyền đến, âm điệu nhẹ nhàng nhưng ngữ khí không hề nhẹ nhàng.

“Sao rồi?”

“Thưa ông chủ, thiếu gia đang hẹn hò với một đứa con trai, người đó tên là Vệ Cát, rất giống họ. Chúng tôi đã chụp rất nhiều hình, chất lượng phân giải rất tốt, hình ảnh sẽ được gửi qua ngay!”

“Ồ, nhanh hơn ta nghĩ. Được rồi, ta chờ ảnh, thù lao sẽ được chuyển vào tài khoản của các anh vào sáng ngày mai!”

“Cám ơn ông chủ!”

Trong thư phòng rộng lớn âm u, người đàn ông đưa ngón trỏ vuốt cằm, tay trái gõ gõ lên mặt bàn, chìm vào suy nghĩ.

Vệ gia, nợ của chúng ta còn chưa trả hết. Đời cha đã qua, đời con chịu một phần. Rất công bằng mà, phải không?

Không ngờ có một ngày phải lợi dụng con, con yêu. Năm xưa đã tổn thương con một lần, lần này con phải chịu thiệt thòi rồi...

Trải qua lần gặp mặt kết hợp hỏi cung của người nhà họ Vương, Vệ Cát không dám về nhà Vương Túc Ngạn lần nào.

Hôm nay, cậu đăng kí tiết học ngoại khoá với thầy Lâm, nhốt mình cả ngày trong phòng máy cùng thầy Lâm tìm tòi các kiến thức về máy tính.

Điện thoại của cậu để chế độ im lặng, mặc cho số điện thoại của Vương Túc Ngạn sáng đèn mấy lần vẫn không hay biết.

Thầy Lâm biểu diễn các thao tác kĩ thuật rất thành thực, khiến Vệ Cát cảm thán không thôi. Cậu tiếp thu khá nhanh những gì thầy Lâm chỉ bảo, hoàn toàn tập trung chuyên môn, ngón tay lách cách trên bàn phím.

Bây giờ đầu cậu chỉ chứa các dữ liệu máy tính, hình ảnh người yêu đã bị đồng dữ liệu đập sang một bên. Đến chiều tối, Vệ Cát vươn tay, thu dọn đồ đạc về kí túc xá. Ngày học hôm nay thực sự rất hữu ích, cậu còn muốn học nhiều hơn nữa, chỉ tiếc là thời gian không cho phép.

Sau này tốt nghiệp, có thể làm nhân viên kĩ thuật thật tốt quá. Vệ Cát không có ước mơ gì lớn lao, cậu chỉ mong cuộc sống luôn bình đạm mà hạnh phúc, vậy là đủ.

Con người cậu có chút hèn nhát, cậu không muốn cuộc đời có quá nhiều thử thách, sóng gió. Thật là, người không có hoài bão như cậu có phải rất vô dụng? Sau này, khi một mình lạc lối giữa chốn phù hoa, cậu nhận ra, không có sóng gió, cuộc đời chỉ là một đường thẳng kéo dài vô tận, không có điểm dừng.

Gần hai mươi năm nay, cậu sống tương đối đủ đầy, tuy cha mẹ không còn, cậu vẫn rất lạc quan. Tình thương của cha mẹ, có lẽ cậu còn quá nhỏ để có thể cảm nhận nó to lớn đến nhường nào. Hạnh phúc, Vệ Cát chỉ cảm nhận được khi cậu ở bên hai người: Vệ Bạch và Vương Túc Ngạn. Vệ Bạch là gia đình, Vương Túc Ngạn là người yêu.

Cuộc sống...sẽ không như người đời mong muốn. Có người nói, số phận con người đã được sắp đặt, chuyện gì đến, cũng phải đến, con người phải chấp nhận nó. Nhưng những lời đó, không thể hoàn toàn áp dụng với Vệ Cát.

Thôi thì ta cứ sống thật tốt, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả mà. Sóng gió ập đến, bằng cách nào đó, cậu sẽ chống đỡ chúng...

Từ sáng đến chiều, Vương Túc Ngạn không hề nhận được bất kì một cuộc điện thoại hay một tin nhắn nào của Vệ Cát. Phó Luật Hàm thấy hần lâu lâu lại nhìn điện thoại một lần, chơi cờ cũng không mấy tập trung, bèn cười nói.

“Ngạn Ngạn, Tiểu Cát em ấy đi học, làm gì có thời gian gọi điện cho cậu!”

Wương Túc Ngạn nhướn mày, tay di chuyển một quân cờ, “Làm sao cậu biết?”

“Lạc Khả nhà tôi đi cùng Tiểu Cát nhà cậu mà, em ấy không nói cho cậu sao?”

“Không nói.”

“Khà khà, Tiểu Ngạn Ngạn bị Tiểu Cát Cát bỏ rơi!!!” Phó Luật Hàm cười bỉ ổi, vì cao hứng mà lơ đãng.

Wương Túc Ngạn không nói gì, thản nhiên đặt quân mã, cười lưu manh đáp trả.

“Chiếu tướng! You’re lose, babe!”

Phó Luật Hàm ngỡ ngàng nhìn bàn cờ, miệng đang cười chưa kịp khép lại đã phải ngậm ngùi đau khổ đái Vương Túc Ngạn một vé đến triển lãm cuối tuần sau.

“A a a!!! Tôi tưởng cậu mấy năm không chơi cờ tướng rồi cơ mà???”

Wương Túc Ngạn cười, nhún vai, “Thua là thua, thực hiện nghĩa vụ đi!”

Tên họ Vương nhà giàu nứt vách đổ tường, nhưng hai vé đi triển lãm cũng không buồn mua, cậu tiết kiệm tiền thế làm cái quái gì???

Từ tốn thu dọn bàn cờ, Vương Túc Ngạn đem quần áo vào phòng tắm, để lại Phó Luật Hàm thở dài thườn thượt.

Cá cược mười lần, thua mất bảy lần, còn ai nhọ hơn mình không chứ???

Lúc này, điện thoại Vương Túc Ngạn reo chuông mấy tiếng nhạc kì cục, Phó Luật Hàm đi lại bên bàn, cầm điện thoại lên xem.

Ồ, là Tiểu Cát gọi! Lại còn để nhạc chuông độc nữa chứ! Phó Luật Hàm ở bên ngoài cửa la lên.

“Ngạn Ngạn, em yêu cậu gọi này!!!”

“Ừ.”

“Không nghe sao???”

“Tôi đang tắm, cậu bảo tôi nghe thế nào?”

“Có cần nói gì không, tôi nhắn lại với em ấy!”

“Không cần. Một lát tôi qua phòng đối diện kiểm là được.”

Phó Luật Hàm gật gù, nhìn màn hình điện thoại hiện lên ảnh Vệ Cát tươi cười trên xe buýt. Tên họ Vương chụp ảnh cũng nghệ quá đi, ảnh đẹp như vậy. Hắn nhớ đến Lạc Khả, bắt giắc mỉm cười.

Tắm rửa xong, Vương Túc Ngạn quần khăn tắm quanh cổ bước ra ngoài, Phó Luật Hàm ngồi trên giường lướt web liếc qua hắn, ngoắc ngoắc hắn ý bảo “qua đây”.

Vương Túc Ngạn ngồi xuống bên cạnh Phó Luật Hàm, nhìn Phó Luật Hàm đặt vé triển lãm trên mạng mà miệng không ngừng than vãn.

“Vì đây là triển lãm tranh quốc tế, giá vé không rẻ đâu. Tôi vì cái gì mà phải bao vé cho cậu chứ, không phải một, mà là hai vé. Thẻ ngân hàng của tôi sắp cạn rồi!!!”

“Ồ, Phó đại thiếu gia có ngày ”không có xu dính túi” hay sao?”

“Các cậu quen nhau bao lâu mà còn đi mấy thứ nhảm chán này???”

Vương Túc Ngạn so vai, lấy khăn xoa tóc, “Vì tôi không ăn người ta sớm được như cậu. Đi chỗ này cũng tốt, rất thú vị!”

“Thú vị quý gì, chỉ thấy tốn tiền!” Phó Luật Hàm lầu bầu.

“Hắc hắc, nhưng vì tôi thương cậu không ăn được Vệ Cát nên tôi sẽ rộng lượng đặt cho cậu hai vé vip!”

“Cảm ơn lòng tốt của cậu.”

Thái độ bình bình thản thản đó của Vương Túc Ngạn làm Phó Luật Hàm cut hứng. Phó Luật Hàm sờ mũi, tiếp tục hoàn thành quá trình đặt vé.

Vương Túc Ngạn lau khô tóc, sau đó đi qua phòng 113.

“Mời vào!” Người tiếp đón hôm nay là Diệp Tư Hạ. Anh chàng niềm nở mời Vương Túc Ngạn vào trong, trưng ra một nụ cười thân thiện.

Triệu Lệ Hoàng gật đầu một cái coi như chào hỏi.

“Tiểu Cát và Tiểu Khả đang tắm ở bên trong! Anh ngồi chờ một chút!”

Tắm chung? Hắn liếc nhìn phòng tắm, đột nhiên cảm thấy ghen tị với Lạc Khả.

Ngồi một lát thì Diệp Tư Hạ và Triệu Lệ Hoàng ra ngoài, Vệ Cát và Lạc Khả cũng đã tắm xong.

Cậu nhìn Vương Túc Ngạn, cười xuề xòa. Biết là hôm nay vì bạn học mà ngó lơ hắn, Vệ Cát chạy đến ngồi bên hắn cười lấy lòng.

“Túc Ngạn, hôm nay em bạn học, quên mất không nói cho anh. Em xin lỗi nhé, được không?”

Lạc Khả đang mở tủ quần áo bỗng dừng khựng lại, cậu không biết Vệ Cát còn có thể dùng giọng điệu nũng nịu này nữa, có chút nổi da gà.

Vương Túc Ngạn thực ra không giận hờn gì cả, có phải là con nít nữa đâu. Hắn xoa đầu cậu, cười nhẹ nhàng.

“Không sao. Chỉ là, anh muốn em...”

Nhìn vẻ mặt này của cậu, hắn lại muốn trêu cậu một tẹo. Lạc Khả không chứng kiến cảnh tình tứ của hai người nữa, biết điều khoác áo khoác lên người, đi sang phòng đối diện.

Vệ Cát chưa hiểu rõ ý hắn, ngây ngô hỏi lại.

“Muốn em làm sao?”

“Muốn em. Hết rồi!” Vương Túc Ngạn xấu xa ôm Vệ Cát vào lòng, hôn má cậu cái chụt.

Vệ Cát xoa người muốn đứng lên, hắn sao có thể không biết xấu hổ như vậy.

Tay Vương Túc Ngạn túm lấy eo cậu, ôm cậu đè lên giường. Vệ Cát hoảng hốt ngã xuống giường, theo bản năng mà ôm bả vai hắn.

“Anh làm gì?”

“Làm gì cần phải hỏi sao? Hửm?” Hấn cười lưu manh, lúc đầu chỉ là muốn đùa giỡn, nhưng khi cậu nằm trên giường mặc quần áo phong phanh, ý đồ không được tốt lại nổi lên trong đầu hấn.

Chậm chạp xử lí lời nói của Vương Túc Ngạn, sau một phút cậu mới hiểu ra hàm ý trong đó, hai má nóng bừng. Không để cậu suy nghĩ gì thêm, Vương Túc Ngạn nhắm đôi môi của cậu hôn xuống.

Nụ hôn cuồng nhiệt làm hơi thở cả hai trở nên khó khăn, Vệ Cát chủ động vươn đầu lưỡi chạm nhẹ vào đầu lưỡi nóng bỏng của ai kia, nhưng sau đó ngượng ngùng muốn rút lui.

Sau khi hôn đủ, Vương Túc Ngạn thì thầm bên tai cậu.

“Câu dẫn anh sao?”

“Không có mà...” Âm thanh lí nhí phát ra từ miệng Vệ Cát, đáng yêu đến mê người.

Hấn day nhẹ vành tai cậu, tay không rảnh rồi mà cởi áo ba lỗ mỏng manh kia ra. Làn da trắng nõn cứ thế hiện ra trước mắt Vương Túc Ngạn, dấu hôn trên cổ và trên ngực đã mờ hằn, hấn không hài lòng muốn tạo thêm vài kí hiệu của mình trên cơ thể tuyệt vời này.

“Ừm... Túc Ngạn, đừng cần... A!”

Quần thun được cởi dễ dàng, trên người Vệ Cát chỉ còn lại một chiếc quần lót trắng mỏng.

“Đồ màu trắng rất hợp với em!”

“A...”

Vệ Cát kêu lên khi tay Vương Túc Ngạn chạm vào bộ phận dưới bụng. Chiếc quần lót được cởi ra, toàn thân Vệ Cát co lại vì lạnh. Kỹ thuật thành thạo của hấn làm cậu không ngừng để mình phát ra những âm thanh rên rỉ ngọt ngào.

“Ừm... a...”

Ngay cả tự thủ dâm cũng chưa làm. Đối với người chưa có kinh nghiệm về vấn đề này như Vệ Cát mà nói, đây quả thực là một cảm giác mới mẻ và đầy kích thích. Nơi đó dựng thẳng đứng, cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Tiếng rên của Vệ Cát như một liều thuốc kích thích Vương Túc Ngạn. Động tác vuốt ve xoa nắn trở nên nhanh hơn, chẳng mấy chốc cậu đã tiết ra trên tay hấn.

Nhìn chất lỏng kia, Vệ Cát xoay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn hấn. Vương Túc Ngạn ngấm đôi mắt ặng nước vì thỏa mãn của cậu, kìm lòng không đậu ở trên môi cậu hôn sâu.

“Umm...”

Ngón tay có chất lỏng dính ướt men theo dọc cơ thể cậu, xuống đến rãnh mông, nhẹ nhàng thâm nhập.

Dị vật khiến cậu vô thức nhíu mày, tay siết chặt bắp vai Vương Túc Ngạn.

“Đau không?”

Nửa vô tình nửa cố ý đưa ngón tay vào sâu bên trong, chậm rãi đưa vào rút ra, Vương Túc Ngạn hôn hôn trán cậu, hỏi.

Vì sao hấn không động tiếp? Vệ Cát bị dày vò khổ sở vì động tác chậm chạp, khát vọng sâu trong cơ thể kêu gào cậu muốn được nhiều hơn nữa.

“Không đau... Anh tiếp tục đi!”

Tốc độ ra vào của ngón tay nhanh hơn một chút, trên chộc Vệ Cát thở dốc. Khoái cảm dâng lên như thủy triều, Vệ Cát cắn môi mình, không được rên rỉ phóng túng.

Vương Túc Ngạn chèn thêm một ngón tay, lần này nhanh hơn lần trước, từng bước một khuếch trương, nơi rộng địa phương nóng chặt tiêu hồn, khiến Vệ Cát không kìm được mà kêu thành tiếng.

“A... A.... Quá nhanh... Ừm...”

“Không phải vừa rồi em muốn anh nhanh hơn một chút sao?”

“Không phải...” Vệ Cát lắc lắc đầu, nơi đó có hơi trướng, cậu nghĩ cảm giác này không đáng sợ như tưởng tượng, không quá đau đớn như trên mạng nói. Nhưng đó chỉ là ngón tay, cậu quên mất thứ thật sự đi vào lớn hơn ngón tay gấp mấy lần.

Hắn cố ý dừng động tác, cười xấu xa. Vệ Cát bỗng trở nên hư không, bất mãn trừng hắn, ngo nguậy thân thể. Ngón tay đang định công đột nhiên hung hăng ra vào, chạm vào điểm nhạy cảm khiến Vệ Cát hét chói tai.

Vệ Cát toàn thân ửng đỏ mê người như thế, đến lúc này còn nhìn được thì Vương Túc Ngạn không phải đàn ông nữa. Hạ thân cương cứng đặt trước cửa khẩu muốn tiến vào.

Cốc cốc...

“Túc Ngạn, vé cậu muốn tôi đặt đã có rồi. Ba cậu vừa gọi cho cậu, nói kaf có chuyện cần về nhà gấp.”

Phó Luật Hàm bên ngoài lớn giọng gõ cửa, không biết rằng mình gây tội rất lớn, phá hỏng cuộc vui của người khác không nói, đã vậy còn mang theo tin tức khiến Vương Túc Ngạn muốn ở lại cũng không được.

Đầu mày của Vương Túc Ngạn dính chặt vào nhau, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Vì có gì mà mỗi lần muốn ân ái với Vệ Cát đều bị phá đám như vậy???

Vệ Cát nghe tiếng Phó Luật Hàm, không buồn ngồi dậy. Cậu bình tĩnh vớ chiếc áo ba lỗ ở đầu giường mặc vào, rồi đến quần lót, quần thun. Tâm trạng cậu chẳng khá hơn Vương Túc Ngạn một chút nào.

Cậu đem bộ mặt than cháy thường thấy của Vương Túc Ngạn ra mở cửa, mặc dù Phó Luật Hàm không phải là kẻ có lỗi, nhưng cậu vẫn cảm thấy buồn bực vô cớ, muốn trút hết lên tên này.

“Anh vào đi!”

Trời ạ, làm gì nhìn tôi như muốn bóp cổ tôi vậy chứ em trai? Hết tên họ Vương bắt chết mình, bây giờ không lẽ đến người yêu của cậu ta cũng thế sao?

“Cha cậu muốn gặp cậu, có vẻ là chuyện không tốt lành gì mấy đâu!” Phó Luật Hàm lên tiếng nhắc nhở.

Vương Túc Ngạn hừ lạnh, xoay người đứng dậy, không quên xoa dịu Vệ Cát.

“Vệ Cát, anh có việc đi trước, xin lỗi!”

“Ừm không sao, anh đi trước đi. À, anh ra đây một lát được không?”

Vệ Cát đẩy Vương Túc Ngạn vào phòng tắm trước ánh mắt kì quái của Phó Luật Hàm. Cậu đưa hắn xà phòng, nói.

“Anh rửa tay đi, mới vừa rồi...lau bằng giấy...không sạch đâu!”

“Cảm ơn em!” Vương Túc Ngạn cười, hôn tóc cậu.

*

Việc cha gọi, không có gì to tát, chỉ là trò chuyện uống trà, nhằm chán đến mức Vương Túc Ngạn nghĩ rằng người đàn ông này rảnh rỗi quá rồi sao, công việc ở công ty chất đống, vậy mà ông ta vẫn ung dung tự tại như vậy.

“Con nên ra nước ngoài du học, như thế sẽ tốt cho con hơn!” Đây mới là vấn đề chính.

Vương Úc Hạo nâng tách trà, nhấp môi rồi thông thả thưởng thức. Dáng vẻ tao nhã được di truyền cho Vương Túc Ngạn. Hắn nghĩ điểm duy nhất mà hắn học được từ cha đó là phong thái của ông.

Vương Túc Ngạn bình thần uống trà, hơi trà bốc lên che khuất ánh mắt đầy tâm tư của hắn.

“Cha muốn con đi đâu? Không phải đã đi Thụy Sĩ rồi đấy sao?”

“Lần này đi Mỹ đi. Ta có người quen bên đó, sẽ sắp xếp trường học và nơi ở cho con.”

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Vương Úc Hạo quyết định đẩy con trai đi nước ngoài, những việc liên quan đến Vệ gia, ông không muốn con trai nhúng tay vào.

“Đi bao lâu?”

“Bảy năm.”

“Không được, nhiều nhất là hai năm.”

Hắn quá rõ tính tình của cha mình, chỉ trả lời cho có lệ.

“Vì sao không thể đi bảy năm? Điều kiện ở đó rất tốt.”

“Ở Trung Quốc cũng không tồi!”

“Ta cho con suy nghĩ lại, một tháng sau hãy trả lời ta. Đây là cơ hội tốt, không nên bỏ lỡ!”

Lời nói chứa đầy hàm ý sâu xa. Vương Túc Ngạn thông minh nhưng không nghĩ ra được vì sao ông đẩy mình đi Mỹ, nhưng chắc chắn, ông có mưu đồ.

Hắn gật đầu, khom người chào Vương Úc Hạo, nhanh chóng rời đi.

Trà còn chưa nguội, vội vã gì chứ?

Au: Hường một, hai chương nữa thôi nha! -.-

33. __chương 33: Manh Mối__

Thời gian hai người quen nhau tính ra đã được ba tháng, tuần cuối của tháng này, Vương Túc Ngạn hẹn Vệ Cát đi triển lãm tranh.

Nhưng mùa thi cử đầu tháng mười hai lại khiến cậu có chút lẩn tẩn. Lạc Khả nói, đề thi của trường này tuyệt đối không hề dễ, chỉ cần rớt một môn là phải học lại từ đầu môn đó. Năng lực của Vệ Cát không tệ, nhưng cậu không tránh khỏi việc áp lực thi cử lần đầu tiên.

Tần suất đến thư viện tự học ngày một tăng, Vệ Cát không nghĩ thời gian này mình lại siêng năng đột xuất như thế. Động lực giúp cậu chăm chỉ, không ai khác ngoài Vương Túc Ngạn.

Muốn đi triển lãm với hắn, điều kiện tiên quyết là phải vượt qua kì thi. Đối với cậu, thi cử không thành vấn đề, nhưng cậu vẫn muốn nỗ lực hết mình, để xứng với hắn.

“Vệ Cát, em học nhiều như vậy để làm gì?”

Nhiều lần Vương Túc Ngạn hỏi cậu, cậu chỉ cười cười. Cậu rất ghen tị với hắn. Cả ngày cùng mình ở trong thư viện, sách cũng chỉ đọc lướt qua, còn điểm luôn đứng đầu bảng.

Vương Túc Ngạn hôm nay tìm được một cuốn sách ưng ý, chỉ ngồi tựa lưng vào tường, chăm chú đọc sách. Vài sợi tóc mái rủ xuống trước trán khiến gương mặt hắn trở nên quyến rũ hơn. Vệ Cát nhìn Vương Túc Ngạn không chớp mắt. Đàn ông, đẹp nhất là khi nghiêm túc làm việc gì đó.

Thật đẹp...

“Này, trên mặt anh không có chữ!”

Vương Túc Ngạn ấn ngón tay vào trán cậu, khẽ cười. Vệ Cát bị phát hiện, vớ lấy cuốn sách, chắn ngang trước mặt.

“Em mới không có!”

“Anh có nói em nhìn sao?”

“Anh...”

Cậu hết nói nổi, lần nào cũng bị hấn trên chọc. Vệ Cát lắc đầu, lấy vở ra ghi ghi chép chép.

“Vệ Cát.” Vương Túc Ngạn đột nhiên gọi tên cậu.

“Hửm??”

“Anh muốn hôn em.”

Vệ Cát ngay lập tức nhăn mặt.

“Không biết xấu hổ!”

Vương Túc Ngạn cười lưu manh, kéo cậu lại gần, đặt lên môi cậu một cái chạm môi.

Rất may hôm nay thư viện vắng người, chỗ Vệ Cát ngồi là khu sách Tin học ít người qua lại, nếu không để người ta nhìn thấy, e rằng Vương Túc Ngạn sẽ bị nói ra nói vào mất. Vệ Cát không muốn hấn vì mình mà bị ảnh hưởng.

“Anh không thể kiềm chế à?”

“Với em thì không kiềm chế được!” Hấn nhún vai, sáp lại hôn lần nữa.

Vệ Cát đẩy hấn, liếc một cái.

“Em phải học, đừng quấy nữa!”

“Được được. Có thể mượn đùi em một lát không?”

“Để làm gì?”

“Ngủ.”

Cứ thế, Vệ Cát để cho Vương Túc Ngạn tựa đầu vào đùi mình đánh một giấc. Buổi trưa nóng bức trôi qua nhanh chóng, ánh nắng thiêu đốt mờ dần. Ráng lam chiều nhẹ nhàng xuyên qua ô cửa sổ, rọi vào khuôn mặt ngái ngủ của Vệ Cát.

Hai chân bị hấn đè có hơi tê tê, cậu cúi thấp đầu, vụng trộm hôn lên trán hấn, thoả mãn tươi cười.

Hàng mi cong cong khe động dậy, Vương Túc Ngạn từ từ mở mắt, ngồi dậy ôm Vệ Cát vào lòng.

“Anh ngủ lâu lắm rồi phải không?”

Vệ Cát duỗi hai chân ra sàn nhà, thu xếp sách vở, cười hì hì.

“Hai tiếng rưỡi! Chân em tê lắm, bắt đền đi!!”

Chụt!!!

Vương Túc Ngạn vô sỉ áp môi cậu, mặt dày nói.

“Đền rồi đấy!”

Quãng thời gian đó, ngọt ngào đến tan chảy. Vệ Cát cứ ngỡ, cuộc sống luôn mãi bình yên hạnh phúc trôi qua, Vương Túc Ngạn sẽ là người cùng mình nắm tay đi suốt cuộc đời.

Kết quả thi của Vệ Cát rất tốt, xếp thứ ba toàn khoa. Diệp Tư Hạ xếp thứ bảy, Triệu Lệ Hoàng xếp cuối bảng hai mươi người có điểm thi cao nhất. Riêng Lạc Khả tình hình không được khả quan cho lắm, ủ rũ suốt buổi sáng nhận kết quả.

Vệ Cát đứng đưa chân khoái chí, nhìn Diệp Tư Hạ với vẻ thách thức, sau đó chuyển một mẫu giấy nhỏ cho cậu ta.

“Họ Diệp kia, cậu thua rồi!”

Diệp Tư Hạ nhìn nét chữ xiêu vẹo như cổ tình trên người mình kia, đè bút thật mạnh ghi xuống.

“Cmn! Tôi không phục!”

“Chúng có đã rõ ràng rành, cậu thừa nhận đi. Muahahaha~~”

Chuyện là, Diệp Tư Hạ từng nói, nếu Vệ Cát nằm trong top 5 thì cậu sẽ nhường lại hai vé du lịch miễn phí đi Hồ Nam do một lần hai người ăn mì gói trúng thưởng. Gói mì là của Diệp Tư Hạ, nhưng người gửi mã số trên bao bì để nhận thưởng là Vệ Cát. Do đó, hai người tranh nhau giành vé, cuối cùng phải dùng biện pháp kết quả học tập.

Vé đôi, Diệp Tư Hạ muốn đi cùng Triệu Lệ Hoàng, sinh nhật Triệu Lệ Hoàng cũng sắp tới. Vệ Cát muốn mình và Vương Túc Ngạn có một lần hẹn hò du lịch thật sự.

Vệ Cát khoái chí cười cười, cậu chỉ muốn chọc Diệp Tư Hạ thôi. Vì cậu bạn thân Triệu Lệ Hoàng sắp già thêm một tuổi, Vệ Cát mới suy nghĩ nên tặng lại nó cho cậu ấy.

“A Hoàng, cậu lấy vé ở chỗ Tiểu Tư đi. Quà sinh nhật sớm!”

Diệp Tư Hạ sùng máu, cái người này, cứ nhiên giành vé với mình, rồi đem tặng A Hoàng. Ý cậu là sao đây, ngay từ đầu đưa tôi có phải rất hay rồi không? Tôi tặng cậu ấy thì mới có ý nghĩa chứ!!!

Triệu Lệ Hoàng mỉm cười cảm ơn, rướn người nói nhỏ với Diệp Tư Hạ.

“Chúng ta đi đi, Hạ Hạ!”

Diệp Tư Hạ cười vui vẻ, lúc này rất muốn hôn A Hoàng a, nhưng đây là nơi công cộng. Các sinh viên khác ra về gần hết, Triệu Lệ Hoàng chồm lên, hôn má Diệp Tư Hạ, cười rất mê người.

Cuối tuần rồi cuộc cũng đến, Vệ Cát hí hửng xách thân đến điểm hẹn, trên người chỉ mang điện thoại. Vương Túc Ngạn đã chờ sẵn từ sớm, thấy cậu liền vỗ tay, mở cửa xe.

Thời tiết buổi sáng dịu dịu như vỗ nhẹ lòng người, cảm giác khoan khoái cùng mùi hương dịu nhẹ trên người Vương Túc Ngạn làm Vệ Cát dễ chịu hơn bao giờ hết. Cậu thoải mái hít một hơi, gió thổi lướt qua mái tóc, càng tôn lên vẻ đẹp tràn đầy sức sống của cậu.

Wang Túc Ngạn nhìn đồng hồ, sau khi vuốt tóc cậu liền thu tay về, cúi đầu chạm nhẹ lên mái tóc đen mềm mượt.

“Em đổi dầu gội à?”

“À, cái đó, em mới đổi từ hôm qua. Sao thế?”

“Dùng loại cũ đi. Thơm lắm!”

Thơm lắm... Thì ra, anh ấy thích hôn tóc mình, là vì anh thích mùi hương đó.

“Ừm. Tại loại mới là hàng khuyến mãi, nên em dùng luôn.”

Nói xong cậu chui vào trong xe, thắt dây an toàn. Vương Túc Ngạn cười, nhấn ga khởi động. Hai người đi đến địa điểm triển lãm, người đông như kiến.

Phải mất một lúc lâu Vương Túc Ngạn mới có thể đỗ xe, hấn và cậu theo dòng người đổ xô vào trong. Vệ Cát thích thú dạo quanh một vòng, chợt nhìn lên một bức tranh, im lặng quan sát hồi lâu.

“Vệ Cát.”

“Hmm?”

“Bức tranh này khiến em suy nghĩ nhiều vậy sao?”

“Đúng vậy. Nhìn nó, em nghĩ có khi nào tâm trạng mình sẽ giống như người minh họa trong bức tranh hay không.”

“Đây không phải là tranh thật. Giá trị của bức tranh này rất lớn, chỉ là bản mô phỏng thôi.”

Triển lãm tranh quốc tế có quy mô rất lớn, đa số các bức tranh có giá trị đều được đưa về đây, nhưng bức tranh khiến Vệ Cát chú ý, chỉ là một bản mô phỏng nhỏ nằm trong góc phòng.

Bức tranh có tên là “The Scream” của họa sĩ Edvard Munch. Tông màu gắt của bức tranh khiến Vệ Cát có phần loá mắt. Cậu thần thờ nhìn nó, bỗng liên tưởng đến Vệ Bạch.

“Ừm...”

“Em nghĩ sẽ có lúc mình sẽ gào thét như vậy sao?”

“Đúng vậy. Chuyện sau này, ai biết được chứ. Có thể là cô đơn, tuyệt vọng hay căm hận. Tất cả đều phát sinh từ nỗi sợ hãi từ sâu thẳm tâm mình mà gào thét, không phải sao?”

Cậu nói đầy tính triết lý của Vệ Cát làm Vương Túc Ngạn rơi vào trầm tư. Gấu con này, suy nghĩ đi đâu vậy hả? Chỉ là một bức tranh, có thể khiến em văn vẻ thế sao? Hắn đưa ngón trỏ lên môi, nhẹ nhàng nói.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Vệ Cát nhìn đắm đắm vào bức tranh, có phải mình nhạy cảm quá rồi chẳng? Cậu có cảm giác như khi nhìn vào “The Scream”, một hòn đá nặng trĩu nào đó đè lên lòng cậu. Một ngày, nếu phải ôm mặt bịt tai như người trong tranh, ắt hẳn sẽ rất đau khổ.

Nghĩ đến đây, Vệ Cát lắc đầu nguầy nguậy. Không phải đang ngọt ngào hạnh phúc thế sao?

“Ừ!”

“Anh luôn ở bên cạnh em, do đó, sẽ không cô đơn.”

Lời này...có phải là đang hứa hẹn không? Ấm áp lan toả khắp trái tim Vệ Cát, cậu chủ động nắm tay Vương Túc Ngạn, hai bàn tay lồng chặt vào nhau, tựa như không thể tách rời.

*

Cậu kéo tay Vương Túc Ngạn đến xem những bức danh hoạ khác.

Đi đến trưa, Vệ Cát than đói, Vương Túc Ngạn dẫn cậu đi ăn. Hai người ngồi vào bàn, vừa ăn vừa trò chuyện. Cậu kể cho hắn về gia đình mình, hắn lắng nghe, đôi lúc sẽ tìm điểm trẻ con nào đó của cậu, trêu cậu tức giận dầm nĩa lên thức ăn.

“Mẹ em là Nhan Dung?” Chợt nghe Vệ Cát nhắc đến mẹ mình, Vương Túc Ngạn cảm thấy cái tên này nghe rất quen tai, lập tức hỏi lại.

“Đúng vậy. Có chuyện gì sao?” Vệ Cát xiên một miếng thịt, hỏi.

Vương Túc Ngạn nghĩ mãi không ra mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu, hắn hỏi tiếp.

“Còn ba em?”

“Ông ấy tên Vệ Kiên. Cả ba và mẹ em đều là nhân viên của công ty Châu Vương.”

Châu Vương? Chẳng phải là công ty của cha đó sao? Nhan Dung... Vệ Kiên... Tám năm trước...

“Túc Ngạn?” Vệ Cát nhận ra sự khác lạ trong đôi mắt của hắn, cậu buông nĩa, nghi hoặc hỏi.

“Tên mẹ em có lẽ trùng tên với một người bạn của ba anh.”

“Ồ. Vậy sao?”

Cậu gạt đầu, tập trung ăn hết phần của mình. Cậu không biết sắc mặt Vương Túc Ngạn có phần không tốt.

“Alo, anh Niên, tôi có chuyện muốn nhờ anh!”

“Cậu cứ việc nói.” Âm thanh lãnh đạm truyền đến, tựa hồ không có cảm xúc.

“Điều tra giúp tôi...”

“Thân thể của người nào đó sao?” Người kia như đi guốc trong bụng người khác.

“Vệ Cát,”

“Muộn nhất là chiều mai sẽ có kết quả.”

“Tác phong làm việc của anh rất tốt!”

“Quá khen!”

Vương Túc Ngạn đặt điện thoại xuống bàn, ngồi trên ghế khép hờ hai mắt, từ từ liên kết lại tất cả những gì tình cờ biết được về Vệ Cát.

Ngày hẹn hò đầu tiên đó, em trai Vệ Cát bị vệ sĩ Vương gia đánh. Hắn nghĩ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tua lại hồi ức tám năm trước, khi còn là một nhóc con trộm nghe cha nói chuyện trong thư phòng. Vương Túc Ngạn khi ấy còn non nớt, nhưng trí nhớ đặc biệt tốt, nghe một lần sẽ nhớ.

Nhan Dung và Vệ Kiên, hai cái tên như một tiếng gõ “boong” vào đầu hắn. Những người này, là người mà Vương Úc Hạo năm xưa hay nhắc đến trong những lần nói chuyện điện thoại với một người bí ẩn nào đó.

Vương Túc Ngạn cố gắng lục lại trí nhớ, nhưng không mấy hiệu quả. Chuyện đã xảy ra quá lâu, có lẽ đành chờ đợi tin tức từ thám tử tư.

Giáng sinh sắp đến, thời tiết ngày một lạnh. Trời giăng đầy tuyết, cả thành phố chìm trong từng đợt tuyết rơi trắng xoá.

Không khí lạnh của mùa đông khiến Vệ Cát không muốn ra ngoài, cậu chỉ muốn trùm kín chăn, cuộn mình như một con nhộng và ngủ.

Mức độ lười biếng của bốn bạn trẻ phòng 113 tăng lên chóng mặt, ngay cả Triệu Lệ Hoàng cũng chỉ muốn nhốt mình trong phòng để đọc sách.

Kì nghỉ đông kéo dài một tuần biến tất cả mọi người trở thành con sâu gạo, duy chỉ Lạc Khả hào hứng cuốn gói đi du lịch cùng Phó Luật Hàm. Diệp Tư Hạ nhìn về mặt hào hứng của Lạc Khả khi sắp xếp hành lý, bĩu môi hờn dỗi. Hồ Nam của cậu và A Hoàng đến mùa xuân năm sau mới có thể đi, cậu sắp không thể chờ được nữa.

“Đi về nhớ mua quà cho bọn tôi đây!”

“Ồ, đương nhiên rồi. Tôi sẽ tặng cậu món quà ”đặc biệt” nhất, ok?”

Nói xong, Lạc Khả tạm biệt mọi người, đi xuống sảnh dưới.

“A Hoàng, lạnh quá...” Diệp Tư Hạ nhăn mặt, kéo kéo tay Triệu Lệ Hoàng.

Triệu Lệ Hoàng im lặng, cậu đã quá quen với biểu tình này của Diệp Tư Hạ rồi. Bất đắc dĩ buông cuốn sách, Triệu Lệ Hoàng đến bên máy đun siêu tốc, pha một ly cà phê và hai ly trà.

Tích. Triệu Lệ Hoàng cầm bình, đổ nước vào trong ba chiếc ly, đem một ly trà sang cho Vệ Cát. Vệ Cát đang nghiên cứu mấy thứ trên mạng, quanh mình quần một lớp chăn dày, nhận ly trà, mỉm cười cảm ơn.

Diệp Tư Hạ liếc nhìn hai người, mặt méo xệch. Minh chính là người đề nghị cơ mà, vì lý gì mà A Hoàng không đưa nước cho mình trước? Cậu biết mình tị nạnh như vậy là không tốt, nhưng cậu vẫn muốn Triệu Lệ Hoàng đưa cà phê cho cậu đầu tiên.

Lúc này, Triệu Lệ Hoàng mới đưa cà phê đến trước mặt cậu.

“Cà phê của cậu.”

Ngước mắt nhìn Triệu Lệ Hoàng một cái, Diệp Tư Hạ nhận lấy, trên mặt viết rõ ba chữ : Tôi đang đói.

Triệu Lệ Hoàng buồn cười, cái người này, kể từ ngày quen nhau đến giờ, luôn trẻ con đáng yêu như vậy, hận không thể một ngụm ăn cậu mà! Tôi không phải không quan tâm cậu, chỉ là, Vệ Cát ở gần hơn mà thôi. Tôi rất thích cậu hờn dỗi. Triệu Lệ Hoàng hôn trán Diệp Tư Hạ, ôm cậu vào lòng.

Diệp Tư Hạ tựa vào ngực Triệu Lệ Hoàng, thưởng thức cà phê. Ngày đông có người yêu bên cạnh, còn gì bằng nữa?

*

Thời gian này, Vệ Cát cảm thấy Vương Túc Ngạn có điểm lạ. Nhưng cậu không xác định rõ hẳn có điều gì khác thường. Hai người, tựa như có một bức tường ngăn cách vô hình.

Sáu tháng, hai người chưa có lần đầu tiên. Đêm giáng sinh, để xóa bỏ cảm giác khó hiểu trong lòng, Vệ Cát muốn cho hẳn, lần đầu tiên của mình.

Au: Đạo này lười quá đi. Ý nghĩ drop cứ quanh quẩn trong đầu í...

34. __chương 34: Đông Lạnh__

Vừa đi trong siêu thị, Vệ Cát một tay xách túi thực phẩm, tay kia áp điện thoại vào tai.

“Túc Ngạn, thứ bảy tuần sau anh có rảnh không?”

“Em yêu, dĩ nhiên là được!”

Vẫn là giọng điệu đùa cợt đáng đánh đòn, nhưng khi nghe ngữ khí đó, Vệ Cát cảm thấy hẳn dường như đang cố gắng nói ra, chứ không phải tự nhiên trêu đùa như thường ngày.

“Em biết rồi, anh chuẩn bị đi chơi bóng chuyền sao?”

“Ừ. Đầu năm sau sẽ có giải đấu thành phố.”

“Trời dạo này lạnh lắm, nhớ mặc thêm áo ấm! Chú ý sức khỏe, đừng để bị thương!”

“Em cũng vậy.”

“Thức ăn em sẽ chuyển đến nhà anh nhé?”

“Được.”

Vệ Cát hỏi thăm vài câu rồi cúp máy, cậu không quá bận tâm, cậu chỉ nghĩ rằng, anh ấy bận rộn nhiều việc, thời gian bên cạnh mình đương nhiên sẽ giảm đi.

Vương Túc Ngạn buông điện thoại, khẽ thở dài. Những gì muốn biết, rốt cuộc cũng đã có câu trả lời rõ ràng. Vì sao trong lòng lại nặng nề như vậy?

Thực ra, không có luyện tập bóng chuyền gì cả, đó chỉ là cái cớ để lẩn tránh hiện tại mà thôi. Nhớ đến lời nhắc nhở của cậu, hẳn càng thêm phiền muộn.

Lỗi không phải do cậu ấy, tại sao lòng cứ mãi canh cánh quá khứ?

Vương Túc Ngạn đỡ trán, nằm lên giường, ôm nỗi lòng nặng trĩu nghỉ ngơi một lát.

Con trai điều tra người mà cha muốn biết, cha điều tra lại chính con trai của mình.

Làn khói xám mỏng lượn lơ bay ra từ cửa sổ căn phòng lầu hai, không khí lạnh lẽo của tiết trời mùa đông không làm người đàn ông của Vương gia cảm thấy xung quanh là một mảng ấm đậm.

Vương Úc Hạo khẽ đập điều xì gà, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Ông xoay người, rê con chuột qua từng hình ảnh được gửi đến.

“Chà, cả trăm tấm chứ không ít...”

Theo những gì ông biết về con trai cả, ắt hẳn nó sẽ biết được ông đã cho người tìm hiểu về quan hệ giữa nó và người yêu. Thú vị, thật sự rất thú vị! Ông nhận ra tính hướng của con trai có vấn đề từ khi nó còn học cấp ba bên Thụy Sĩ. Về việc này, Vương Úc Hạo đã sắp xếp chu toàn bộ mọi chuyện.

Mỗi thù này, Vệ Kiên và Nhan Dung, tôi nghĩ chúng ta nên tính cho hết đi, tôi đã chờ đợi lâu lắm rồi. Mộ của các người đã lạnh, tìm tôi còn lạnh hơn thi thể hai người cả trăm lần.

“Lạc Khả và Vệ Cát đêm giáng sinh sẽ đi đấy, kí túc xá sẽ thuộc toàn quyền sở hữu của chúng ta!!”

Diệp Tư Hạ hớn hở như vừa nhặt được tiền, ngồi trước mặt Triệu Lệ Hoàng không ngừng lăm nhăm.

“Này, tôi đang nói chuyện với cậu.”

Cuốn sách trên tay Triệu Lệ Hoàng bị cướp lấy, đáng thương nằm trong góc giường sau khi bị quăng đi. Diệp Tư Hạ giả trò câu dẫn, muốn cướp sự chú ý của Triệu Lệ Hoàng từ tay cuốn sách vô tri vô giác kia.

Triệu Lệ Hoàng không nói gì nhiều, chỉ đặt lên trán Diệp Tư Hạ một nụ hôn.

“Được chưa?”

Diệp Tư Hạ ngốc nghếch thoả mãn chỉ với một nụ hôn, nở nụ cười ngây ngô. Trong khi đó, Triệu Lệ Hoàng thuận tay cầm một cuốn sách khác gần đó, tiếp tục đọc.

“Này này này!!! Sao cậu cứ đọc sách hoài vậy chứ, mấy cuốn sách chết tiệt này có gì hay, chúng quan trọng hơn tôi và không gian riêng tư của chúng ta hay sao???”

Tuy nói ra mấy lời này có chút trẻ con, nhưng Diệp Tư Hạ không thể không nói. Lần nào cũng là cậu chủ động, thật tức chết đi được. Không lẽ mình không có sức hút gì sao?

“Mai tôi đưa cậu đi ăn, chỗ bí mật của chúng ta, được chứ?”

Triệu Lệ Hoàng gấp sách, cười rất khó hiểu, từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Cảm thấy bầu không khí thay đổi, Diệp Tư Hạ theo phản xạ nhích người sát cửa sổ.

“Được... Cậu ngồi gần như vậy làm gì, không thấy nóng sao, haha...”

Chính mình muốn thân mật với cậu ấy, bây giờ đã gần lắm rồi, còn ngượng ngùng làm gì chứ!

Nghĩ đến đây, Diệp Tư Hạ đổ người về phía trước, nhanh như chớp hôn lên môi người kia một cái, sau đó xấu hổ lùi về.

Triệu Lệ Hoàng thoáng nheo mắt, bị Diệp Tư Hạ làm cho bất ngờ, không ngờ mình chưa kịp hôn tên này, tên này đã chủ động trước rồi?

“À, thì ra cậu muốn thế này, chiều theo cậu vậy!”

Nói rồi Triệu Lệ Hoàng ấn Diệp Tư Hạ lên tường, hôn ngẫu nhiên. Diệp Tư Hạ nhắm mắt thở dốc, kĩ thuật hôn cao siêu thế này, không biết đã hôn bao nhiêu người rồi.

“Ừm...”

“Là cậu câu dẫn tôi trước!” Triệu Lệ Hoàng liếm vành môi Diệp Tư Hạ, trầm giọng nói.

Đã đến nước này, Diệp Tư Hạ không chối nữa, mặt dày vòng tay lên cổ Triệu Lệ Hoàng, cất giọng vô cùng mời gọi.

“Tôi chính là câu dẫn cậu đó, không được sao?”

“Vậy bây giờ, chúng ta làm việc gì đó đúng với nghĩa ”câu dẫn” đi?”

“Làm thì làm, tôi đây không sợ!”

Diệp Tư Hạ mặc dù trong lòng vô cùng bối rối và xấu hổ, nhưng vẫn cứng miệng, nhướng mày thách thức.

“Nhưng tôi phải ở trên!!!” Cậu bổ sung thêm điều kiện.

“Tuỳ cậu.”

Triệu Lệ Hoàng nằm vật ra trên giường, ngoắc ngoắc tay.

Diệp Tư Hạ thích thú đi lại, chống hai tay lên giường, cười khúc khích.

“Cuối cùng cũng có ngày này.”

Hai tay Diệp Tư Hạ lần đến áo Triệu Lệ Hoàng, vén lên quá nửa. Nhìn điệu cười của Diệp Tư Hạ, Triệu Lệ Hoàng không nỡ đập tan niềm vui nhỏ bé “muốn ở trên” của cậu. Thay vì tự thân vận động, cứ để cậu ấy kích thích trước. Chuyện ăn là sớm hay muộn mà thôi.

Diệp Tư Hạ mở to mắt ngờ ngàng vì thân hình rắn chắc của Triệu Lệ Hoàng. Trước giờ chỉ thấy cậu ấy đọc sách mãi miết, có bao giờ tập thể dục đâu ta?

Thoảng lững lự không biết bắt đầu từ đâu, cậu đành hôn loạn lên mặt Triệu Lệ Hoàng, tim cũng đập nhanh hơn.

“Hôn đủ rồi chứ?”

“Chưa đủ...” Diệp Tư Hạ bật ra câu nói, vô tình nhìn qua con ngươi sẫm màu của người kia, dự cảm không lành đổ ập đến, vội vàng sửa chữa, “Đủ...đủ rồi...”

“Vậy bây giờ đến lượt tôi.”

Thuận thế ôm cổ Diệp Tư Hạ, Triệu Lệ Hoàng cười nhẹ, âu yếm đôi môi kia.

Đến khi Diệp Tư Hạ cảm thấy miệng lạnh lạnh, cậu mới phát hiện quần soóc đã bị cởi ra. Nhưng nụ hôn của Triệu Lệ Hoàng không cho cậu suy nghĩ nhiều, tình cảm áp đảo lý trí, không thể dứt ra.

Nhẹ nhàng âu yếm bộ vị phía dưới, Triệu Lệ Hoàng lấy tuýp gel bôi trơn ở mép giường, bóp ra một ít, đưa tay về phía sau người kia.

“A...”

Chất lỏng lạnh lạnh làm Diệp Tư Hạ khê rên lên, lý trí bỗng bùng tỉnh, cậu hét lên một tiếng ury khuất.

“Triệu! Lệ! Hoàng!!! Cậu nói không giữ lời!!!!”

Triệu Lệ Hoàng không nhiều lời, trực tiếp tiến vào sau khi đã chuẩn bị đầy đủ.

“A...”

Thân thể như bị xé toạc, đau đớn truyền đến từng cơn khiến Diệp Tư Hạ đau không thở nổi, móng tay cắm sâu vào bắp vai Triệu Lệ Hoàng, thậm chí rủa một tiếng.

“Cậu đi ra...đi ra ngay! Tôi...không chịu nổi...”

Khó khăn lấy lại hô hấp, Diệp Tư Hạ hít sâu, cố gắng thả lỏng thân thể, nhưng cảm giác đau đớn vẫn một mực bám lấy cậu.

Triệu Lệ Hoàng nhìn gương mặt đỏ như máu của người yêu, chợt thấy đau lòng. Cậu ấy dù sao cũng là lần đầu tiên, không nên quá kích động.

Động tác trở nên dịu dàng hơn, tốc độ dần chậm lại, một luồng khoái cảm thay thế đau đớn ban đầu, nơi đó dần thích nghi với sự va chạm của người phía dưới.

“A Hoàng... Ừm... Ha...”

Diệp Tư Hạ phát ra những tiếng rên khê, không biết chính mình mê người thế nào.

Những cú thúc ngày một nhanh hơn, cả hai chìm đắm trong khoái cảm.

“Tôi mệt...”

Đây là câu đầu tiên Diệp Tư Hạ thốt ra sau khi làm chuyện đó. Cậu mệt mỏi dựa vào ngực Triệu Lệ Hoàng, không đủ sức trách móc người kia quá đáng như thế nào.

“Xin lỗi.”

“Cậu...ăn tôi sạch sẽ rồi nói xin lỗi là xong sao?”

Vốn là người thẳng tính, Diệp Tư Hạ không ngần ngại nói ra lời này, nhưng là vì tên này thực sự rất rất quá đáng. Thời điểm hai người làm là buổi sáng, bây giờ đã là buổi trưa rồi, đã làm ba lần. Chết tiệt, cậu không muốn làm loại chuyện này nữa!!! Đau chết ông, nhức chết ông, xấu hổ chết ông!!!

Cớ sao mình lại phải nằm dưới? Câu hỏi này Diệp Tư Hạ không tìm ra đáp án. Khi hỏi Triệu Lệ Hoàng, cậu ấy chỉ nói: “Do thực lực.” làm cậu tức toé khói. Diệp Tư Hạ không phục!!!!

“Đói chưa?” Triệu Lệ Hoàng không trả lời, chỉ dụi dằm hỏi.

Diệp Tư Hạ liếc xéo con người lảng tránh kia một cái, vô lực lên tiếng, “Muốn ăn sủi cảo nhân tôm.”

Đem Diệp Tư Hạ tắm rửa bằng nước nóng xong xuôi, Triệu Lệ Hoàng đặt cậu lên giường, sau đó ra ngoài mua sủi cảo.

Cảm nhận hơi ấm từ tấm chăn tràn ngập mùi hương dễ chịu từ Triệu Lệ Hoàng, khoe môi Diệp Tư Hạ cong lên một nụ cười mãn nguyện. Ai nói không thích cơ chứ?

Giáng sinh đến, nhà nhà treo đèn rực rỡ cả một vùng trời. Cây thông lớn bé trải khắp phố đi bộ, sắc đỏ được giăng trước nhà, tôn lên vẻ đẹp nhộn nhịp của mùa đông giá lạnh.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày đặc, trắng xoá, phủ lên từng nóc nhà của thành phố Bắc Kinh. Tình trạng tắc nghẽn giao thông ngày một phổ biến, những chiếc máy xúc tuyết hoạt động vô cùng năng suất mới có thể lưu thông bình thường.

Vệ Cát ngồi một mình trong phòng kia tức xá, lòng bất chợt cảm thấy cô đơn. Những người bạn cùng phòng đều đã đi hết rồi, cậu cũng muốn ra ngoài cùng Vương Túc Ngạn tận hưởng không khí Giáng sinh, nhưng hẳn không có thời gian, đành chịu vậy. Vệ Cát đương nhiên tin lời Vương Túc Ngạn nói.

Nhạc chuông điện thoại reo lên, Vệ Cát liếc qua màn hình hiện lên ba chữ mình mong muốn, vội vàng nhấc máy.

“A lô.”

“Giáng sinh vui vẻ.”

Cậu vui vẻ chúc mừng, nhưng đầu dây bên kia không nói một lời nào.

“Túc Ngạn?”

“Vệ Cát?”

Giọng nữ vang lên, kèm theo chút ngạc nhiên không nhỏ.

“Chị Mạc Diên?”

“A, vẫn còn nhớ sao? Em tìm Ngạn Ngạn à?”

“Anh ấy có ở đó không?”

“Đang ngủ.” Khi nói những lời này, Mạc Diên có chút chột dạ.

“Khi nào anh ấy tỉnh, phiền chị chuyển lời cho anh ấy giúp tôi, cảm ơn.”

Ngữ khí khách sáo khiến ngón tay Mạc Diên hơi run lên, cô gác điện thoại, thâm thở dài. Nói dối quả nhiên không dễ chút nào hết.

Cái tên Vương Túc Ngạn trời đánh này, bắt người ta bịa chuyện, lỡ gây hiểu lầm thì biết làm sao? Chuyện hai người quen nhau, cô đã biết thông qua Vương Túc Tranh, cô rất vui vì hai người có thể đến với nhau, nhưng tình trạng hôm nay cô thấy là gì? Rất giống chiến tranh lạnh.

Cô không hiểu rõ cuộc Vương Túc Ngạn lằng nhằng chuyện gì, tính tình hần không thích dây dưa nhiều lời, bây giờ lại biến mình thành kẻ như vậy rồi.

“Tắm xong rồi à?”

“Ừ. Bây giờ ra ngoài một chút.”

“Vừa nãy Vệ Cát gọi tới.”

Vương Túc Ngạn muốn nói gì đó, ngay lập tức bị Mạc Diên chặn lại.

“Cậu không muốn nói chuyện với cậu ấy sao?”

“Tôi không muốn nghe cậu trách móc, cảm ơn cậu đã làm theo lời tôi nói, nhưng chuyện riêng giữa tôi và cậu ấy, để tôi tự giải quyết.”

“Cậu có khả năng tự giải quyết?”

“Tôi nói được, thì sẽ được.”

Cuộc tranh cãi kết thúc mà kết quả Mạc Diên muốn nghe vẫn chưa có.

“Đêm nay thì sao? Cậu muốn để em ấy một mình?”

“Tôi có cách của tôi. Mứt hoa quả cũng đã mang qua, cậu có thể về được rồi.”

“Đuổi tôi về chứ gì! Đã vậy có chuyện gì thì đừng nhờ vả tôi nữa đấy.”

Mạc Diên phụng phịu rời đi, đến quà Giáng sinh của Vương Túc Tranh tặng cũng chưa đem về.

Vương Túc Ngạn mở máy tính, đôi mày cau lại. Hần không thể bỏ mặc cậu, nhất định không, hình ảnh Vệ Cát tươi cười ngả vào lòng mình, hần không muốn nó trở thành một nỗi ám ảnh không tài nào xoá bỏ. Nụ cười đơn thuần như thế, hần là hần suy nghĩ quá nhiều rồi.

Mặc kệ cha mẹ cậu là ai, hần chỉ biết hần yêu cậu, là đủ. Có lẽ khi trước cha mẹ cậu đã từng làm gia đình hần xảy ra chuyện không vui, nhưng quá khứ đã qua, hiện tại mới thực sự quan trọng.

Vì suy nghĩ rối rắm này mà cả hai tuần nay không gặp mặt cậu lấy một lần, còn bày ra đủ thứ lý do để bình ổn tâm trạng. Vương Túc Ngạn mày quá ấu trĩ. Biết cậu ấy sẽ đau lòng, mà còn ngu ngốc như vậy.

Hần dự định ra ngoài mua một ít đồ rồi sẽ về nhà gọi điện cho Vệ Cát. Nhưng vừa ra ngoài cửa, đã gặp những người không hề muốn gặp.

*

Thời tiết Bắc Kinh ngày một xấu, tuyết rơi dày đặc trên những con đường. Dự báo tối nay sẽ là ngày lạnh nhất trong năm. Mặc dù đã mặc bốn lớp áo dày nhưng Vệ Cát vẫn lạnh run người, đưa hai tay vào sâu trong túi áo.

Hôm nay đàn anh kiêm đại ca của cậu, Khương Ninh, về quê mấy ngày. Anh ở đây không thân không thích, nên cậu muốn tiễn anh một lát.

Vệ Cát kéo chiếc vali to tướng của Khương Ninh, đuổi theo cái con người phi thường kia.

“Anh là ngựa à? Đi nhanh quá, chờ em với!”

Khương Ninh quay đầu cười rất vô tội, “Do thể lực em quá yếu, có bám đuôi cũng theo không xong!”

Đến sảnh chờ, Vệ Cát quảng vali cho Khương Ninh, ngồi xuống hàng ghế gần đó đợi tàu hoả. Khương Ninh mua cho cậu một ly cà phê nóng, hai người cùng ngồi thưởng thức cà phê. Cà phê ấm nóng làm tan đi hơi lạnh bên ngoài, nhưng băng giá bên trong, vẫn không cách nào gỡ xuống. Thấy cậu im lặng không nói tiếng nào, Khương Ninh cũng không hỏi gì, chỉ chậm chạp uống cà phê.

Hơn ba mươi phút sau, tiếng còi tàu hoả reo lên réo rắt, Khương Ninh lật đật chen vào đám người phía trước, không quên cười thiếu đôn, còn vẫy vẫy tay. Vệ Cát phì cười, ông anh này, muốn đánh cũng chẳng biết làm sao!

*

Vệ Cát lên tàu điện ngầm để về thẳng nhà Vương Túc Ngạn. Trời sắp tối, ga tàu điện đông như kiến, chen chúc nhau đến nghẹt thở. Cậu may mắn tìm được một chỗ ngồi ở gần cuối dãy.

Người ngồi kế bên cậu là một người đàn ông trung niên, ăn vận nho nhã lịch sự. Vừa nhìn khuôn mặt này, Vệ Cát ngay lập tức nhận ra người quen.

“Con chào bác!”

Người đàn ông quay lại, mỉm cười.

“Chào con, không gờ gặp được con ở đây!”

“Vâng. Chúc bác Giáng sinh vui vẻ, cảm ơn bác đã chiếu cố cha mẹ cháu khi còn ở Châu Vương!”

Vì không biết rõ gia cảnh của người đàn ông này, cậu chỉ đành chúc qua loa như những người quen khác. Ông ta gật đầu, đứng dậy nói.

“Ta đến nơi rồi, tạm biệt con, hẹn gặp lại!”

*

Đến trước cửa nhà Vương Túc Ngạn, toàn thân cậu run cầm cập. Vốn là người chịu lạnh không giỏi, nên bây giờ đầu có chút ong ong, hai má đỏ ửng. Người ra mở cửa là Vương Túc Tranh. Cô bé riu rít mời Vệ Cát vào nhà. Cô bé không để ý, biểu cảm trên mặt Vệ Cát có phần không được tự nhiên.

Không phải anh nói Giáng sinh chỉ có hai chúng ta ở nhà thôi sao? Không gian riêng tư cậu mong chờ, rốt cuộc chẳng đâu vào đâu cả. Cậu không bài xích việc có em trai và em gái hẳn có ở nhà, nhưng Vệ Cát vẫn muốn tong dịp đặc biệt này, chỉ có hân và cậu. Vì hôm nay, cậu đã học cách nấu ăn, còn chuẩn bị quà.

Wang Túc Tranh đẩy Vệ Cát vào bếp, đưa cho cậu chiếc tạp dề hình con thỏ. Vệ Cát buộc vào, mắt đảo dác nhìn xung quanh.

“Tiểu Tranh, Túc Ngạn đang ở trên lầu sao?”

“Anh ấy ra ngoài rồi.” Cô bé buột miệng, nhìn biểu cảm của Vệ Cát ngày càng xấu hơn.

Bàn tay xắt rau củ chợt khựng lại, lòng trống rỗng. Không có ở nhà, vì sao lại nói em tới? Có chuyện gì không thể nói được sao? Trời ở ngoài rất lạnh, không biết hẳn có mặc đủ áo ấm không? Cái con người này...

“Anh Vệ Cát, anh hai sẽ về sớm mà, đừng lo lắng thế chứ!”

“Ừm.” Vệ Cát cười gượng, đến cả lọ muối và lọ đường đều không phân biệt được, cho cả vào nồi lẩu đang sôi ùng ục.

Không biết bữa tối này, đang dốc hết sức nấu vì ai nữa.

*

“Chết tiệt! Mấy người là ai?”

“Buông tôi ra, khốn kiếp!!!”

Chất lỏng màu xanh lam được tiêm vào cơ thể, rất nhanh hun nóng từng tế bào một khiến người kia không thể vùng vẫy.

Đợi đến khi người kia tạm thời mê man, người đàn ông mặc áo đen lớn giọng ra lệnh:

“Dem nó đến nơi cần đến!”

Tiếng chuông cửa vang lên, đánh thức suy nghĩ của những người trong nhà.

Vở kịch của đêm nay, chính thức bắt đầu.

Au: Au vừa mới thi hai môn, một môn được và một môn tạch, do đó chương này có đắng có ngọt. Còn về phần lâu ra chương mới, là do Au lỡ tay xoá chương viết được hơn 2500 chữ thành ra phải viết lại trong

quần quai, mọi người thông cảm nhé!

35. __chương 35: Nỗi Âm Ảnh Đêm Đầu Tiên__

Kính coong!!

“Đề em ra mở cửa, có lẽ là anh hai về đây!”

Vương Túc Tranh đang xem TV trong phòng khách bật dậy, tung tăng ra ngoài. Cô mở cửa, bên ngoài không có ai. Khó hiểu ngó nghiêng một vòng, Vương Túc Tranh phát hiện có một người dựa lưng vào cửa, hai mắt nhắm nghiền. Là anh hai!

Cô bé hốt hoảng đỡ Vương Túc Ngạn vào trong, đặt hẳn lên sofa, rồi lại lật đật chạy vào trong bếp gọi Vệ Cát. Vệ Cát ở trong nghe được cô bé kêu “anh hai”, nhưng vì sự tức giận tích tụ bao ngày nay mà không thêm liếc ra ngoài, chú tâm hoàn thành bữa tối.

“Anh Vệ Cát, anh hai xỉu ở bên ngoài rồi!!!”

Lời vừa dứt, trong đầu Vệ Cát ‘boong’ một tiếng, cậu lập tức bỏ chiếc muỗng đang cầm chạy ra ngoài. Ngoài trời lạnh buốt nhưng cơ thể Vương Túc Ngạn nóng hầm hập, không có một chút dấu hiệu của cảm lạnh.

Ngay lúc đó, Vương Túc Tranh nhận được một cú điện thoại bất ngờ. Cô nghe xong thì tắt bật mặc áo khoác, không quên dặn dò.

“Quần gia nói tình hình sức khoẻ của ba em rất nghiêm trọng, muốn em về nhà ngay, anh ở lại chăm sóc anh ấy hộ em nhé?”

Vệ Cát gật đầu.

“Được, em về nhà đi!”

Vương Túc Tranh về nhà, thấy Vương Úc Hạo nằm trên giường, sắc mặt không quá tệ như cô tưởng tượng, nhưng cũng đã muộn, cô đành ở lại nhà chung ngủ qua đêm.

*

Vệ Cát đỡ Vương Túc Ngạn vào phòng ngủ gần cầu thang, ngâm khăn trong nước ấm, định lau người cho hẳn. Lúc này, đèn phòng bỗng vụt tắt, bóng tối lan toả khắp căn phòng.

Loay hoay một lúc, Vệ Cát men theo vách tường, đến ngồi bên giường. Cảm giác rờn rợn bao vây lấy cậu, Vệ Cát bình tĩnh lau mặt cho Vương Túc Ngạn, mặc dù rất tối, nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ.

Vệ Cát cảm nhận trên đùi mình có sự rung nhẹ nhẹ, hoá ra là bàn tay Vương Túc Ngạn co giật, thoáng chốc như móng vuốt cấu mạnh đùi cậu.

“A...”

Kêu đau một tiếng, Vệ Cát chưa kịp đẩy bàn tay kia ra đã bị đè xuống giường, cổ bị nắm lấy, vô cùng khó thở. Cố gắng hít sâu để hít thở, Vệ Cát hoảng sợ vì hành động bộc phát của Vương Túc Ngạn.

Mặc cho người kia ra sức vùng vẫy tay chân, Vương Túc Ngạn mở to đôi mắt hẳn những tia đỏ đáng sợ, không thể tự chủ mà cắn lên gần cổ trắng trẻo.

“Túc Ngạn, anh làm sao... A...”

Động tác ngày một thô lỗ, Vương Túc Ngạn không nói lời nào, trực tiếp xé phăng áo sơ mi của cậu, đáp xuống làn da mịn màng những dấu hôn chói mắt. Hai cánh tay bị khống chế đến sưng tấy, Vệ Cát đau muốn khóc. Vương Túc Ngạn chưa bao giờ cư xử với cậu như thế!

Cậu đã làm gì chọc giận hần sao? Hoảng loạn, lo sợ bao trùm thân thể cũng như đầu óc cậu. Càng chống cự, đau đớn cũng từ đó mà tăng lên. Vệ Cát hít sâu, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, vùng vẫy chỉ làm đau chính mình thôi.

Cậu không biết Vương Túc Ngạn đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngoan ngoãn tiếp nhận có lẽ sẽ tốt hơn. Vả lại, đêm nay cậu cũng muốn trao mình cho hần, cứ thế đi.

Vương Túc Ngạn theo bản năng muốn giải phóng, ham muốn trong đôi mắt hiện rõ hơn bao giờ hết, đêm đen lạnh lẽo khiến Vệ Cát co người, tiếp nhận những nụ hôn kéo tới ồ ạt, không thể kiểm soát của Vương Túc Ngạn.

Chất kích thích phát huy tác dụng lên đến cực điểm, làm cho bộ vị Vương Túc Ngạn nóng bừng, áp đảo tất cả lý trí, chỉ còn ham muốn dục vọng hiện hữu. Theo những nụ hôn như trừng phạt, Vương Túc Ngạn thốt lên những lời mà Vệ Cát trước đây chưa từng nghe qua.

“Khốn kiếp! Kẻ dối trá, đừng làm tôi phải phát điên lên nữa...”

“Sự thấp hèn khiến người ta chán ghét! Tôi sẽ trả đủ, khốn kiếp!!!”

Không chuẩn bị trước, không khuếch trương, Vương Túc Ngạn cứ thế tiến vào, mang theo một âm thanh xé rách khoảng không tĩnh lặng.

“A...”

Vệ Cát hét lên thất thanh, thân thể như bị chém thành hai nửa, sự đau đớn lên đến tận óc, đau đến tê tâm liệt phế. Máu ấm áp theo chuyển động của Vương Túc Ngạn mà trào ra ngoài. Hốc mắt Vệ Cát trào ra những giọt lệ thống khổ, cậu lắc đầu nguầy nguậy, môi bị cắn chặt mà túa máu.

Không gian nhỏ hẹp, nóng chặt bên trong khiến Vương Túc Ngạn nổi lên thú tính, không ngừng đưa đẩy với tốc độ kinh hoàng.

Nội tạng trong người Vệ Cát cứ thế bị lật tung lên, cảm giác xót xa trào dâng, cậu mở miệng cầu xin trong nước mắt.

“Túc Ngạn... Xin anh.... Hãy dừng...dừng lại đi.... Em không...chịu nổi.... A...”

Cơ thể nhẹ bẫng, tâm trí đột ngột rơi vào khoảng không vô định, cậu thấy mình không thể suy nghĩ gì được nữa. Vệ Cát ngất xỉu, sức lực cậu không thể chịu đựng thêm nữa.

Vương Túc Ngạn để cậu dưới thân làm đến quá nửa đêm, tác dụng của thuốc mới giảm đi phần nào. Do thuốc có tác động đến hệ thần kinh nên Vương Túc Ngạn không hề nhận ra mình đang làm gì, chủ chạy theo ham muốn mà luật động mạnh mẽ như con thú đang kêu gào.

Do quá mệt, Vương Túc Ngạn thiếp đi bên cạnh Vệ Cát, để lại một nỗi ám ảnh khó xoá bỏ trong lòng cậu.

————— • —————

“Chà, làm tình thật kịch liệt! Không hổ danh là con trai ta! Biết tiếp theo làm gì rồi chứ?”

“Biết ạ. Chúng tôi sẽ tới biệt thự ngay đây.”

“Tốt tốt, haha. Ngày này, quả là một sự kiện đáng nhớ!”

————— • —————

Một loạt người đến thu dọn, rửa người sạch sẽ cho Vương Túc Ngạn, nhưng vẫn giữ lại hoàn toàn hiện trường còn lại.

Vương Úc Hạo lái xe đến biệt thự, nhìn lại cảnh tượng khi xưa đã làm tổn thương Vương Túc Ngạn. Hiện tại, nó lại làm tổn thương hần thêm một lần nữa.

Vương Túc Ngạn được tắm rửa xong xuôi, sau đó đặt lên sofa ở phòng khách. Đến trưa, hần mới tỉnh lại. Đầu đau như búa bổ, không hề nhớ đêm qua đã xảy ra chuyện hệ trọng gì, từ việc bị bắt và tiêm thuốc đến việc làm chuyện đó cùng Vệ Cát.

Hắn theo thói quen đi về phía bếp, đi ngang qua phòng ngủ gần cầu thang, chợt khựng lại. Cánh cửa mở toang, bên trong là cảnh tượng đơ bản hôm nào, nay hiện về sờ sờ trước mắt.

Ánh nắng yếu ớt rọi vào chiếc giường trắng toát trong phòng, nổi bật hình ảnh của người đang nằm trên giường.

Cha hấn...cư nhiên ngủ cùng Vệ Cát???

Vệ Cát toàn thân loã lồ nằm bên cạnh cha hấn, cơ thể trải dài dẫu hôn xanh xanh tím tím không thể kể hết, hàng mi nhũ chặt, còn có, ga giường máu loang lổ, thực sự rất chói mắt.

Cha hấn quàng tay qua eo Vệ Cát, trên môi hiện lên nụ cười thoả mãn chưa từng có. Đây là tình huống gì???

Trái tim Vương Túc Ngạn rơi xuống vực thẳm không đáy, toàn thân run lên từng cơn. Phẫn uất, hoảng hốt, cảm giác bị phản bội, tất cả thi nhau đập lên tâm tư Vương Túc Ngạn.

Cơn giận bùng lên như núi lửa ngàn năm, nhưng cơ thể cứng ngắc không thể làm gì. Tâm trạng hỗn loạn cùng đè nén ép Vương Túc Ngạn không còn đường lui.

Hắn siết chặt hai tay, chiếc ghế gỗ bị hắn đưa lên cao, ném xuống sàn một cách mạnh bạo. Ghế gỗ bung ra thành từng mảnh, tạo ra âm thanh gay gắt, kinh động những chú chim đậu ngoài cửa sổ.

Vương Túc Ngạn như một kẻ điên, cái gì cũng không màng, chỉ biết hắn muốn nghiền nát hai con người vô cùng chương mắt này.

Vệ Cát, tại sao, tại sao, tại sao???? Anh không ngờ, không thể ngờ, cái cảm giác bị phản bội, em biết nó đau đớn đến mức nào không? Ngủ cùng ông ta, em muốn gì?

Hai mắt Vương Túc Ngạn lạnh như muốn giết người, một cước đạp người nằm bên cạnh Vệ Cát, hét lên.

“Cút ngay!!! F***, tôi nói ông cút!!!!”

Miệng chỉ dùng để biện luận nay thốt ra lời chửi thề không thể kiềm chế. Nhưng chỉ có một người tỉnh, người kia do quá mệt mỏi nên không thể động đậy mi mắt.

Vương Úc Hạo giả vờ mơ màng tỉnh dậy, làm bộ hỏi bằng thái độ thản nhiên như không.

“Mới sáng sớm ờn ào cái gì?”

Vương Túc Ngạn cười lạnh, đến nước này, ông diễn cho ai xem? Thật nực cười. Hắn mở chiếc tủ kế bên giường, nhanh như cắt kẻ lên cổ Vương Úc Hạo một con dao lam sắc bén.

” Bây giờ đã là buổi trưa rồi, cha ạ! Vì giữa chúng ta còn quan hệ cha con, tôi không muốn nhiều lời với ông. Chuyện gì, hấn ông cũng biết!”

Vương Úc Hạo nhếch môi cười nhạt che dấu tâm trạng khủng hoảng. Ông không biết phản ứng của đứa con trai này lại mạnh mẽ đến thế.

“Những gì con nhìn thấy, con cũng biết rồi đấy!”

“Ồ, ông có thể điềm nhiên như vậy? Ông đổi khẩu vị từ khi nào thế? Ông biết cậu ấy là ai không?”

“Người của ta, đương nhiên biết.”

“Người của ông?”

Tiếng gằn như mãnh thú khiến Vương Úc Hạo có phần sợ hãi, nhưng một mũi tên trúng hai con nạ, ông bật cười đáng sợ.

“Đúng vậy. Con không biết sao?”

“Từ khi nào? Sao tôi không biết nhỉ?”

“Con trai, đừng nói con quen cậu ta! Cậu ta là người ta bao nuôi, một năm nay rồi!”

Vương Úc Hạo nói dối không chớp mắt. Ông biết đứa con trai này tính tình nóng nảy, nhất định sẽ không tìm hiểu rõ ràng nguồn cơn, ngay lập tức cắt đứt quan hệ với người kia, khiến người kia đau khổ mà bản thân không chút áy náy. Khi xưa cũng thế.

“Ông nói cái gì?????”

Thăng thốt, Vương Túc Ngạn gào lên, giọng nói run run. Hắn nhìn cơ thể sau một đêm hoan ái của Vệ Cát, cục nghẹn ở họng không thể nôn ra.

Cậu ấy, trắng nõn xinh đẹp như vậy, chẳng trách lão già háo sắc này giày vò cậu ấy suốt một đêm. Vì sao, người đầu tiên của cậu ấy, không phải hắn? Vì cái gì, mà người này chấp nhận theo cha hắn? Hàng vạn câu hỏi ùa tới, tim hắn nhói đau, không biết nên làm gì.

Vương Úc Hạo nhìn con trai, cười thâm. Thuốc này rất tốt, không những khơi lên dục vọng, mà còn có tác dụng suy giảm trí nhớ. Ông vì trả thù mà bày ra trò cười này, có đáng không?

Cái bẫy vô cùng hoàn hảo.

Trong giấc mơ, Vệ Cát nghe một người gọi tên mình, cậu muốn mở miệng đáp trả, nhưng khuôn miệng không cách nào động đậy.

Cảm giác bất lực và vô vọng khi tiếng gọi tan biến trong không gian, chỉ còn lại khoảng không đen tối mờ mịt, Vệ Cát bị cơn ác mộng làm cho mồ hôi lạnh túa ra, hoảng hốt tỉnh dậy.

Nắm chặt drap giường, sự việc hôm qua như một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ, toàn thân cậu không thể nhúc nhích, rã rời như thể vừa bị bánh xe tải ủi qua, nghiền nát.

Đầu óc cậu quay cuồng, chuỗi hình ảnh đó hiện lên một cách sống động, Vệ Cát ôm lấy đầu, ngược nhìn xung quanh đầy hoảng loạn.

Hôm qua, thực sự không phải là mơ!

Phía sau đau xót không chịu nổi. Vệ Cát tìm nước mắt khi cậu cố gắng cử động. Đau quá! Cậu thở hổn hển, mệt lã nằm im trên giường lớn lạnh lẽo.

Vương Túc Ngạn, anh ấy đi đâu rồi? Nhìn quanh chỉ còn những mảnh gỗ đổ nát và dấu tích của đêm cuồng loạn hôm qua, lòng Vệ Cát chợt xót xa khó tả.

Khê nấc lên một tiếng, cậu ôm bụng tiếp tục ngủ. Chỉ có ngủ, cậu mới có thể quên đi hết, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đến tối thù bị cơn đói làm cho tỉnh dậy, Vệ Cát mơ màng nhìn căn phòng tối om, vẫn chưa có ai về. Túc Ngạn, anh bỏ mặc em rồi sao? Vệ Cát hận mình nhạy cảm như con gái, nhưng cảm giác bị bỏ rơi quả thực rất rất tệ.

Nhưng cậu không thể cử động được, chỉ cần cậu nhấc chân, chỗ đó sẽ nhói lên, đau chảy nước mắt. Thẩn thờ một lúc, cậu nghe có tiếng bước chân vọng lại. Chưa đến phiên cậu mừng rỡ, hình bóng quen thuộc khiến cậu ngẩn người, sau đó một hàng nước mắt nóng hổi tự do rơi xuống.

“Túc Ngạn...”

Tiếng thút thít cùng tiếng nấc nho nhỏ như những giọt nước tí tách đổ vào tim Vương Túc Ngạn, có xót xa, có đau lòng, nhưng tức giận, vẫn chiếm đa số.

“Dậy rồi à?”

“Túc Ngạn...”

Vương Túc Ngạn đến bên giường, Vệ Cát giơ tay muốn chạm, nhưng hắn lập tức tránh né. Cậu sững sờ nhìn tình lạnh lùng trên gương mặt hắn, lòng càng trĩu nặng. Cậu đã làm gì sai sao?

“Tôi tắm cho em.”

Hắn bế bổng cậu lên, hành động vẫn dịu dàng, nhưng cậu thấy, nó đã khác. So với trước đây, nó đã khác. Vệ Cát không nói lời nào, chỉ ngồi yên cho hắn đặt mình vào bồn tắm. Nước nóng khiến cơ thể cậu giãn ra, tinh thần cũng thư thái hơn. Vương Túc Ngạn không có động tĩnh gì kế tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

Bị nhìn chăm chăm, Vệ Cát cúi thấp đầu. Cậu rất muốn hắn tẩy rửa cho mình, nhưng nhìn sắc mặt hắn, cậu đoán rằng đưa mình vào đây đã là giới hạn cuối cùng của hắn rồi.

“Em muốn nói gì không?” Vương Túc Ngạn đột nhiên hỏi.

Vệ Cát nhớ lại, khi trước lúc ghen tuông hắn cũng đã hỏi câu này. Bất an tràn đến, Vệ Cát cử động khoé miệng.

“Em mệt, có thể...nói sau được không?”

Cậu không trách hành động thô lỗ và đòi hỏi quá đáng hôm qua, nhưng chính mình là người bị thương, Vệ Cát không thể không tự kiểm chút an ủi cho bản thân.

“Ha, thì ra, trốn tránh như vậy, đều có nguyên do cả.”

Vương Túc Ngạn hiểu lầm rằng cậu vì bị phát hiện ra chuyện xấu hổ mà cúi thấp đầu, trong lòng không khỏi tự giễu. Mà vì cậu ấy mà đau lòng, thực sự không đáng.

“Anh nói gì...em không hiểu.”

Vệ Cát chớp chớp đôi mắt, vẻ lo sợ hiện rõ. Nụ cười lạnh thấu xương kia, cậu là lần đầu tiên chứng kiến.

“Tôi mới là người thực sự không hiểu em đang làm cái gì. Tôi cho em cơ hội cuối cùng, em với cha tôi, rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Cha anh?”

“Vương Úc Hạo.”

Vệ Cát cố gắng nhớ cái tên này, là người thường xuyên lui tới nhà cậu khi cha mẹ còn sống, nhưng sau này, mỗi năm chỉ gặp một lần vào dịp đám giỗ, mỗi lần như thế, ông ấy cho ba nuôi rất nhiều tiền.

“Ông ấy sao? Là người đàn ông trợ cấp cho gia đình em...”

Câu nói chưa hoàn chỉnh đã bị Vương Túc Ngạn đột ngột chặn ngang. Nghe đến từ “trợ cấp”, hắn cảm thấy lời cha mình nói không sai. Vệ Cát, quả nhiên như vậy.

“À, là trợ cấp sao? Mỗi tháng, mỗi tuần hay là mỗi ngày? Em cần sự bố thí của ông ta đến vậy?”

Không muốn mình bị hiểu lầm, Vệ Cát ra sức lý giải, nhưng càng nói, Vương Túc Ngạn càng hiểu sai.

“Không có. Kinh tế gia đình em lúc đó có chút khó khăn, cho nên...”

“Đừng nói nữa!”

“Túc Ngạn...”

“Tôi nói em đừng nói thêm nữa!!!”

Tiếng quát của Vương Túc Ngạn lớn dần, kèm theo sự mệt mỏi tột độ.

“Rốt cuộc em xem tôi là cái gì?”

Vệ Cát kích động, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cố gắng hoá giải hiểu lầm không đáng có. Cậu không biết vì sao Vương Túc Ngạn lại giận đến như thế.

“Túc Ngạn, anh là người yêu của em. Nhưng dù sao, ông ấy cũng là cha anh, đừng nói như vậy nữa được không?”

“Em không biết, trưa hôm nay, tôi thấy gì sao? Không biết đúng không, vậy để tôi nói cho em biết. Tôi tận mắt thấy cảnh hai người sau khi hoan ái, thế nào?”

Vệ Cát đứng hình. Hắn nói cái gì vậy, người hôm qua làm mình đến chết đi sống lại, không phải hắn thì là ai?

“Anh không nhớ gì sao?”

“Hôm qua, một chút cũng không nhớ?”

Mặt Vệ Cát tối sầm. Hắn cứ nhiên dăm nói mình làm tình cùng người đàn ông khác???

Tình thế thay đổi trong phút chốc. Kế hoạch chia rẽ đôi bên hoàn toàn thất bại khi Vương Úc Hạo không lường trước được, Vương Túc Ngạn lưu luyến cậu đến nhường này. Mạnh Hi khi xưa, chỉ gọi một cú điện thoại, tất cả chấm dứt. Nhưng hôm nay, Vương Túc Ngạn lại muốn hỏi rõ ngọn ngành đầu đuôi, chứng tỏ, Vệ Cát trong lòng hắn chiếm một vị trí đặc biệt.

Au: Chuyện là thế này, định ngược quẩn quai cơ, nhưng nghĩ lại, đây là bộ đầu tay, cứ hường phần thoả thích đi. Vương Úc Hạo lọt hố rồi, đáng lẽ chuyện động trời lại thành chuyện cười. Haizzz! Tôi thấy mình cũng rảnh lắm khi suy nghĩ tình tiết câu chuyện theo chiều hướng này. Đừng ném đá chương này nha, tôi sẽ chết trong gạch đá mất T.T

36. __chương 36: Một Phần Chân Tướng__

Thân thể Vệ Cát khó chịu, phía dưới đau nhức vô cùng. Cậu không cử động, cứ để mặc cho nước nóng bao vây cơ thể mình. Sắc mặt cậu mỗi lúc một kém, đầu óc cũng chẳng tốt hơn là bao. Cậu cần môi, môi chảy máu cũng không có cảm giác gì, chỉ thấy mọi thứ xung quanh dần mờ hồ.

Vương Túc Ngạn thấy cậu không thềm nói chuyện với mình, tức giận xen lẫn lo lắng. Hắn nói không đúng sao?

Cả hai duy trì im lặng, một bên do một môi không nói thành lời, một bên ghen tuông mờ mịt. Chuyện khi xưa ám ảnh Vương Túc Ngạn, bây giờ tái diễn. Thử hỏi ai chịu nổi? Không có lời giải thích rõ ràng, hắn chính là sắp bùng nổ.

Chìm trong suy nghĩ một khắc, khắc sau đã thấy mi mắt Vệ Cát rũ xuống, đầu ngửa lên bôn tằm. Vương Túc Ngạn hoảng hốt đỡ đầu cậu, cảm thấy hơi thở cậu không đều đặn, cả người nóng hầm hập.

“Vệ Cát, tỉnh, tỉnh!”

Phát hiện làn nước trong vắt hiện lên vài tia đỏ như máu, còn có một ít dịch trắng đục, lòng hắn chột thất lại. Vương Túc Ngạn tìm một chiếc khăn quấn quanh người cậu, vội vã bế lên giường. Cần thận xem xét phía sau của cậu, nơi đó sưng đỏ, có lẽ bên trong cũng bị thương rồi.

Hắn đau lòng nhìn cậu, lục tung cả nhà, vẫn không có thuốc. Hắn gọi điện cho Vương Túc Nghiêu, dặn em trai mua một lọ thuốc. Vương Túc Ngạn ngồi bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nóng hổi của cậu, hôn lên đôi mắt, sống mũi, hôn lên từng vết xanh tím trên vai cậu. Một cảm giác thương tiếc dâng lên trong lòng hắn.

Hắn hận cha hắn, hết lần này đến lần khác muốn hắn chết tâm, rốt cuộc là vì lý do gì? Vì sao làm tổn thương người hắn thương yêu? Vương Túc Ngạn vuốt ve má Vệ Cát, về mặt em khi đó, anh có thể tin không?

Vương Túc Nghiêu vừa về nhà đã bị Vương Túc Ngạn lục soát túi để tìm thuốc, dở khóc dở cười. Anh hai vội vàng quá đi. Chuyện hôm qua, đương nhiên Vương Túc Nghiêu sẽ tự có cách biết, cậu im lặng, nhưng không có nghĩa là cậu không biết gì cả.

Anh hai ngu ngốc, bị cha lừa cũng không biết! Bình thường học giỏi bao nhiêu, chuyện tình cảm nóng nảy, IQ bằng không bấy nhiêu.

“Anh hai, em...”

“Có gì nói sau đi!”

Vương Túc Ngạn cầm hộp thuốc, không nói không rằng mất dạng sau cầu thang. Ôi, con người có thể vì người mình yêu hấp tấp đến như thế, ông đây bó tay rồi!

Người cha đầy mưu mô toan tính của mình, Vương Túc Nghiêu hiểu rất rõ, thậm chí còn rõ hơn cả bản thân ông ta hiểu ông ta. Người theo ông ta từ khi còn nhỏ, lợi ích không ít. Có điều, Vương Túc Nghiêu không mấy quan tâm, chuyện Vương Úc Hạo làm, ông ấy tự chịu, có liên quan gì đến mình.

Vương Túc Ngạn tỉ mỉ bôi thuốc lên nơi khó nói ấy, khi ngón tay luồn vào trong, cảm giác thít chặt làm hắn bất giác đỏ mặt, ho khè vài tiếng. Mình không phải háo sắc như vậy chứ?

Nghĩ đến chỗ này đã tiếp nhận cha mình, tay hắn run lên. Lòng đau như cắt.

Cơ thể trần trụi của Vệ Cát bại lộ hoàn toàn trước mắt Vương Túc Ngạn, đúng lúc này Vương Túc Nghiêu không thêm gõ cửa, tùy tiện nắm nắm cửa đi vào.

“Ồ...”

Vương Túc Ngạn trừng Vương Túc Nghiêu, kéo tấm chăn mỏng che đi thân thể trắng hồng xinh đẹp kia.

“Không biết gõ cửa?”

“Đây là phòng em, có sao phải gõ cửa. Anh mượn phòng em còn chưa nói tiếng nào...”

Vương Túc Nghiêu bất mãn kể lể, bị ánh mắt hình viên đạn làm cho im bật. Bất quá chưa đầy một phút sau đã gỡ bộ mặt đùa cợt.

“Nhưng mà, Vệ Cát anh ấy, rất ”gợi cảm” nha!”

“Cút ra khỏi phòng!!!”

Vương Túc Ngạn sấn tới muốn đem Vương Túc Nghiêu đá văng ra khỏi phòng, cậu nhanh nhẹn nhảy ra chỗ khác, tiếp tục trò trêu người anh trai.

“Chà chà, nhìn dấu tích trên người anh ấy kìa, tình thú quá đi a~. Làm kịch liệt quá nên không chịu đựng nổi, ngứa xủ phải không? Còn phải bôi thuốc, chắn chắn chỗ đó nở hoa mất rồi!!”

“Con mẹ nó! Em học trường Hữu Nhân để tiếp thu ba cái hăng bà lẳng này sao???”

Thấy tình hình khá bất lợi, Vương Túc Nghiêu mới thôi trêu đùa, lấy chiến lợi phẩm của mình ra xoa dịu anh trai máu đang dồn lên cổ, thiếu chút nữa sẽ phun lên mặt cậu mất.

“Xí khoan!!! Bóp chết em là mất một chuyện vô cùng quan trọng đó!!!”

“Chuyện gì?”

“Trên thế giới mất một kẻ vô cùng đẹp trai và tài năng, anh biết không?”

“...” Nắm đầm sẵn sàng vung lên mặt Vương Túc Nghiêu bất cứ lúc nào.

“À không không không. Bình tĩnh bình tĩnh! Nóng giận là không tốt!”

Vương Túc Ngạn không nói nhiều, lấy điện thoại trong túi, nhấn một dãy số mà Vương Túc Nghiêu nhìn không thể quen thuộc hơn.

“A lô, Vệ Hàng, lời con cáo nhà cậu về ngay cho tôi!!!”

Bên kia ngáp một cái, “Tên đấy lại gây chuyện à?”

Sắc mặt Vương Túc Nghiêu nổi lên một tia hoảng sợ, vội vàng níu tay Vương Túc Ngạn.

“Haha, anh hai. Em sai rồi!” Sau đó giật máy điện thoại, “Vệ Hàng, sao không ngủ đi?”

Rồi cúp máy.

“Biết sợ sao?”

“...”

“Biết thì nói năng đàng hoàng một chút!”

“...”

“Không thì liệu hôn với brother-in-law của cậu đi.”

“Được được. Em nói là được chứ gì!”

Vương Túc Nghiêu hết cách, đùa còn chưa chán đã bị cắt ngang, hừ. Cậu lấy lại bộ dạng nghiêm túc, nhưng giọng điệu hàm tiếu rất muốn bị bóp cổ mới thoả. Không chỉ Vương Túc Tranh, ngay cả Vương Túc Ngạn cũng không hiểu vì sao Vỹ Hàng có thể chịu đựng tính cách quái gở của Vương Túc Nghiêu.

“Chuyện ba nói, điên quá nói xàm thôi.”

Có ai nói ba mình như vậy chưa?

“Xạo sự rõ ràng như vậy mà anh cũng tin, dần hết chỗ nói.”

Con mẹ nó! Đây là ý gì?

Mắt Vương Túc Ngạn nổi lên bốn chữ “Mày muốn chết hử”, Vương Túc Nghiêu làm bộ nhún vai, tiếp tục nói.

“Camera gắn ở góc phòng, anh thích thì em sẽ mở lên cho anh xem. Không ngại chứ?”

Tên này rốt cuộc giấu bao nhiêu tình ranh???

“Có gì thì nói, đừng vòng vo.” Vương Túc Ngạn thẳng thắn nói.

“Con người em thích khơi dậy sự tò mò của người khác.”

“Rồi rồi. Mở đi!”

“Anh không ngại? Đến lúc đó đừng có mà nổi sùng với em!”

Vương Túc Ngạn ngẫm nghĩ một lúc lâu. Chắc chắn đoạn video camera ghi được nội dung sẽ chẳng trong sáng gì, nhưng đó là cảnh của ông ta và Vệ Cát, xem sẽ đập vỡ màn hình, không xem thì lòng canh cánh không yên.

Liếc sang Vương Túc Nghiêu đang cười cười, Vương Túc Ngạn theo những gì đã học, một khi đã muốn cho người khác xem cảnh trong camera mật, là muốn cho người khác biết chân tướng sự việc. Nụ cười kia, hẳn là chuyện sẽ không nghiêm trọng đến mức đó. Nhưng những dấu vết trên người Vệ Cát nghiêm trọng như vậy...

“Xem.” Phải xem, nếu là thật, thì chấm dứt. Còn nếu không...

“Vậy thì xem!”

Mở laptop dán hình kì quái, Vương Túc Nghiêu thao tác trên phần mềm camera, tua đến thời điểm đêm hôm đó. Vương Túc Ngạn hồi hộp chờ đợi, tay xoắn chặt vào gấu quần, môi mím thành một đường cong mỏng, vớ lấy cốc nước đá bên bàn, tu ừng ực.

Trên màn hình loé lên ánh sáng đèn điện, hình ảnh chiếc giường rõ nét hơn bao giờ hết, hai thân thể kết hợp thân mật, người phía trên luật động mạnh mẽ, động tác điên cuồng cùng tiếng thở dốc kịch liệt, trần trụi kia không ai khác chính là mình.

Phụt!!!

Nước văng đầy lên màn hình, Vương Túc Ngạn quay sang chỗ khác ho khùng khục, mắt không thể mở to hơn được nữa. Nếu chỉ có một từ để diễn tả tâm trạng hẳn lúc này, đó chính là “SỐC”.

Tiếng rên rỉ hoà lẫn âm thanh khóc lóc đáng thương kia tạo thành một thứ tạp âm mà Vương Túc Ngạn càng nghe càng cảm thấy chói tai. Vệ Cát trong màn hình máy tính không ngừng cầu xin dừng lại, đến âm cuối trở thành tiếng thút thút khàn khàn.

Sao lại...giống cường bức Vệ Cát thế này? Mọi chuyện là sao? Mọi thứ quay cuồng trong đầu Vương Túc Ngạn, khó hiểu lại càng khó hiểu.

Tim như ngừng đập.

Chuyện này...là thật sao???

Vương Túc Nghiêu thản nhiên xem cảnh nóng miễn phí, rồi tua qua đến hai, ba giờ sau, trên mặt không có vẻ gì là ngượng ngùng.

“Này, sao lại tua?”

Vương Túc Ngạn chặn tay em trai, lấy khăn giấy lau màn hình ướt sũng, hỏi.

“Không tua chứ anh định xem cảnh đó mấy tiếng liền à?”

“Sao em biết?”

“Em xem rồi.”

“Xem rồi?????”

Vương Túc Ngạn không tự chủ được nhảy dựng lên. Mình và Vệ Cát làm chuyện đó...tên này xem hết rồi sao? Còn mặt mũi gì nữa, hình tượng cũng quăng ra đảo hoang rồi. Lần đầu tiên trong đời Vương Túc Ngạn cảm thấy vô cùng mất mặt. Nhưng, hắn rất vui mừng, vì người trong màn hình, là hắn và cậu.

Người nói này, kẻ nói nọ, hắn biết tin ai đây? Con mẹ nó, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy????

“Vương Túc Nghiêu.”

“Anh gọi em?”

“Một là nói tất cả những gì chú biết, hai là Vệ Hằng theo anh một đi không về, thế nào?”

Vương Túc Nghiêu trở mắt, còn hù dọa mình? Cậu nhún vai, trước sau gì cũng phải nói. Cậu gập máy tính, xấu xa nhìn Vệ Cát một cái.

“Anh cho em hôn anh ấy một cái, em nói cho anh biết!”

“Có gan nói lại lần nữa?”

Vương Túc Ngạn nổi giận thật rồi.

“Giới thiệu Mạc Diên cho em đi.”

“Cái này thì được. Nói!”

“Là vậy, anh nhớ cha mẹ của Vệ Cát tên gì không?”

“Vệ Kiên và Nhan Dung.”

”Chuyện xưa nói ra dài dòng quá. Mẹ Vệ Cát từng là người yêu của cha, sau một lần tình cờ gặp nhau ở một buổi tiệc rượu. Quan hệ phát sinh, cha khi đó cũng vì vẻ đẹp sắc sảo của bà ấy làm cho rung động, rồi dính ức...

Đến ngày cưới, không những biến mất dạng, bà ấy còn tố cáo cha tội cưỡng hiếp. Video đương nhiên do bà ấy quay rồi trình lên tòa án.

Cha vì vụ đó mà đi tù bốn năm. Hoá ra, Nhan Dung vì người bà ấy yêu thật lòng, Vệ Kiên mà làm như thế. Cha và Vệ Kiên là bạn đại học, cha từng thuê người cường bức em gái Vệ Kiên, cho nên, chuyện trả thù từ đó được lập ra.

Em đã nhờ người tìm hiểu, thậm chí rất kỹ càng, cũng nhờ vào anh, chơi trốn tìm mà cứ lấp ló trước cửa thư phòng, em sợ bị tìm thấy nên chạy đến góc khuất giữa hai phòng, trốn vào đó. Ai ngờ nghe toàn bộ cuộc điện thoại.”

...

Vương Túc Ngạn ngậy ra nhìn Vương Túc Nghiêu chỉ tay năm ngón mình hoạ rất sống động.

“Đêm điên cuồng đó, anh bị bỏ thuốc, còn ngu ngơ đến giờ chưa nhớ lại đã xảy ra cái gì. Tin ai không tin đi tin cha. Ông ấy nói dối bao nhiêu lần anh còn không rõ ư???”

Vương Túc Ngạn lần nữa ngậy người.

“Chẳng hiểu sao ông ấy nhắm trúng anh nữa, haizzz. Em đột nhiên cảm thấy anh giống con ghê.”

Sắc mặt Vương Túc Ngạn thay đổi liên tục, không lần nào giống lần nào.

Vương Túc Nghiêu thông thả uống nước, “hà” một tiếng sảng khoái, vuốt vuốt cằm nói tiếp.

“Đến đó thôi, anh muốn biết gì thì tự đi tìm hiểu. Những việc riêng tư còn lại, Niên đại thám tử, không phải để chứng chứ?”

Đầu Vương Túc Ngạn tạm thời chưa thể xử lý nổi đồng thông tin từ miệng em trai phun ra. Hắn ngồi ì đó, chằm chằm lồi đầu từng đứa một ra xem xét.

Nói xong Vương Túc Nghiêu vẫy vẫy tay, sắp lại giường Vệ Cát, đặt tay lên trán cậu, thừa cơ hôn cái chóc lên trán Vệ Cát.

“Chà anh xem, anh ấy sốt rồi! Nóng bỏng môi luôn đây này!”

Vừa nói vừa miết môi, Vương Túc Nghiêu lục túi áo, đặt lên tử đầu giường, khôn khéo né tránh ánh mắt toé lửa vì hành động của mình ban nãy.

“Để đó. Ra ngoài.”

Vương Túc Nghiêu gật gật, huyết sáo bước ra ngoài, bộ dạng vô cùng cợt nhả.

Vệ Cát ngủ nhưng mi mắt thì thoảng lại giật giật, có vẻ không được tròn giấc. Vương Túc Ngạn lấy thuốc, đem vào miệng, hớp một ngụm nước rồi đưa sâu trong miệng Vệ Cát.

Trong lòng hắn rối như tơ vò. Không biết nên suy nghĩ từ đâu, khẩn trương vô cùng. Nhưng nhìn gương mặt say ngủ của cậu, từng tia an lòng len lỏi trong tâm trí hắn.

Xin lỗi vì đa hiểu lầm! Xin lỗi vì đã nóng nảy như vậy! Xin lỗi vì đã làm em bị thương...

Hắn cần thời gian để giải quyết mối quan hệ phức tạp này.

Lynn: Còn một vài mớ bong bong nữa thôi...

37. __chương 37: Sóng Gió__

Vệ Cát ngủ đến tận chiều hôm sau mới tỉnh. Khẽ chớp mắt vài cái, cảm giác êm ái của chiếc đệm làm cậu lìm dim, nhưng tiếng “rột rột” trong bụng kêu gào cậu phải lấp đầy nó.

Một căn phòng khác nữa sao? Thật mệt...

Chỉ có một mình cậu ở trong phòng, cùng tiếng cánh quạt trần quay ro ro trên đỉnh đầu. Người muốn gặp lại chẳng thấy đâu, có ai ngờ như mình không chứ, bị hành như vậy còn muốn hắn ở đây? Hắn còn tử tế chưa quảng mình ra vừa hề đã là may mắn lắm rồi.

Trong lòng không nhịn được dâng lên cảm giác chua xót. Chủ động dâng lên trước miệng, có lẽ làm hắn chán ghét rồi. Căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng thở dài.

Quần áo trên người là một bộ đồ ngủ đơn giản, rất thoải mái. Cậu chống tay, muốn xuống giường. Không còn đau, nhưng hai chân đứng không vững, eo cũng rất nhức mỏi.

Tất máy điều hoà trong phòng, Vệ Cát bước từng bước khó khăn xuống lầu, muốn về nhà. Cậu không có tâm trạng để ý mình mặc đồ ngủ bước ra ngoài thì sẽ ra sao, mở cửa chính, nhắm tính thời gian xe buýt đến.

Cửa chính không khoá, do vậy cậu có thể dễ dàng mở ra, nhưng tới trước cổng, phải có mật mã mới có thể ra ngoài. Vương Túc Nghiêu vừa hay từ khu vườn phía sau lộ đầu ra, bước đến gần Vệ Cát. Nghe tiếng động, Vệ Cát luống cuống nhìn quanh.

“Anh Vệ Cát, anh muốn đi đâu sao?”

“Không có a...”

Bỏ trốn bị phát hiện rồi!

Chà, sao người ta lại bỏ đi đúng lúc anh không có nhà như vậy chứ?

“Chắc anh đói rồi, vào trong đi, em nấu gì đó cho anh ăn!”

Vương Túc Nghiêu không đợi Vệ Cát đồng ý, kéo cậu vào phòng khách. Vương Túc Nghiêu chỉ là buột miệng nói, chứ cậu nào biết hai chữ “nấu ăn” viết như thế nào? Lọ mọ trong bếp một hồi, Vương Túc Nghiêu mở tủ lạnh, thấy một đồng thức ăn bày la liệt ở trong, lấy ra bỏ vào lò vi sóng.

Vệ Cát vì không khống chế được cái bao tử đang đói nhả răng của mình, đành mặt dày ngồi chờ đồ ăn. Lỡ đâu, hần về thì sao? Nếu như thế thì cậu nên đối diện hần ra sao đây? Thân thể đã mệt mỏi, thần kinh còn mệt hơn.

Rau xào, cá chiên, thịt kho tàu lần lượt để trước mặt Vệ Cát, cậu cảm ơn một tiếng rồi cúi đầu đánh chén. Nhưng vừa mới để lên mũi thì thứ mùi kì lạ toả ra từ đĩa rau xào làm cậu nhăn mày.

“Có phải...thức ăn bị thiu rồi không?”

“Ồ, có sao?” Vương Túc Nghiêu đưa đĩa rau lên ngửi, quả nhiên có vấn đề. Ôi trời, đưa thức ăn bị thiu cho Vệ Cát, mất mặt quá mà.

Vệ Cát nói, toan đứng dậy.

“Không sao, tôi có thể về nhà ăn sau, cảm ơn cậu.”

“Không không, sao có thể chứ? Anh chờ tôi một lát.”

Nói rồi Vương Túc Nghiêu lật đật chạy vào bếp, xem kĩ trong tủ lạnh thì còn có thịt xông khói bọc trong bao giấy. Cậu xem quanh, rất may, còn ba ngày nữa mới hết hạn sử dụng. Rướn người lên xem kệ tủ, còn vài lát sandwich, cách date một tuần. Không sao, miễn là chưa đến hạn, vẫn còn ăn được tốt. Vì rất lười đi siêu thị, đa số toàn ăn ở ngoài hoặc có người nấu sẵn, nhị thiếu gia họ Vương cảm thấy rất thành tựu khi tự mình chuẩn bị một bữa ăn tồi tàn cho người khác.

Kẹp mấy miếng thịt thơm nức mũi vào bánh mì, hâm một ly sữa nóng ra ngoài, Vương Túc Nghiêu cười rất tươi trước ánh nhìn hoài nghi của Vệ Cát.

“Bánh mì sandwich tôi vừa làm, anh ăn đi.”

Vệ Cát khê gật đầu, nhận lấy bánh mì cùng ly sữa được hâm nóng đến bỏng tay. Từng miếng bánh mì trôi vào bụng, cậu thoả mãn cong môi. Do ăn mãi miết, nên đến khi cậu vừa thối sữa vừa nhìn xung quanh, Vệ Cát mới phát hiện Vương Túc Nghiêu nhìn mình, trầm tư suy nghĩ gì đó.

Vệ Cát không hỏi, ăn xong thì đem đĩa và ly vào bếp, rửa sạch sẽ. Vương Túc Nghiêu theo cậu vào trong.

“Vệ Cát.”

“Chuyện gì?” Vệ Cát khó hiểu, khi không gọi cả họ lẫn tên cậu một cách nghiêm túc như vậy làm gì.

“Anh tôi...”

“Tôi không muốn nói chuyện riêng.”

“Không phải, ý tôi là, bây giờ, cảm giác của anh, đối với anh tôi, như thế nào?”

Vệ Cát không trả lời, hỏi ngược lại, “Cậu muốn như thế nào?”, cảm giác của cậu với hắn, không cần người khác biết. Những lúc này, Vệ Cát bước bình lạ thường.

Vương Túc Nghiêu tựa vào tường, ung dung nói.

“Muốn nghe tôi kể chuyện không?”

Vệ Cát chẳng hiểu gì cả, cậu lau bàn tay còn ướt, ngược mắt nhìn Vương Túc Nghiêu đầy khó hiểu. Vương Túc Nghiêu nhìn vào mắt cậu, bắt đầu kể.

“Hai mươi một năm trước, có một bé trai ra đời. Bé trai ấy là con lai, tính tình thì nóng nảy như Trương Phi, lại đa nghi như Tào Tháo. Chẳng biết ăn gì mà mặt càng ngày càng giống cục than chán ngắt.”

Không nói cũng biết bé trai kia là ai, Vệ Cát im lặng lắng nghe.

“Nói chung là, chẳng tốt gì hết.”

“Cậu đang nói xấu anh trai à?”

“Có dịp kể xấu anh ấy trước mặt chị dâu, tôi đương nhiên sẽ...”

Lời chưa dứt đã bị Vệ Cát lạnh mặt đứng dậy, nhúu mày vì đau, không nói lời nào bước ra ngoài. Lòng buồn bực càng thêm buồn bực, không biết vì cớ gì.

Vương Túc Nghiêu nhận ra mình đùa hơi quá, bèn chạy qua vỗ về. Cậu chỉ là có ý tốt muốn giải thích thay cho anh hai, mà cái tật dây dưa bốn cột vẫn không thể nào bỏ được.

“Vệ Cát. Này!!!”

Vệ Cát ngoảnh đầu lại, ánh mắt lộ rõ vẻ cự tuyệt, tay nắm vạt áo, không vui không buồn nhìn cậu ta.

“Tôi rất mệt, xin lỗi vì đã làm phiền cậu, tôi đi trước. Tạm biệt.”

Cậu chính là muốn trốn tránh. Sợ rằng một lát sẽ gặp Vương Túc Ngạn, sẽ bị hắn nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng và giọng điệu bực tức y như trong phòng tắm hôm đó, cậu không muốn. Cậu có lỗi gì chứ...

“Phiền cậu mở cửa cho tôi được không?”

Vương Túc Nghiêu biết đây không phải là lúc, chỉ bằng để mọi chuyện tạm lắng lại, nói sau cũng được, chuyện quá rắc rối cùng dài dòng, nói ra sẽ làm đầu Vệ Cát này nổ tung mất. Cậu mở cửa, nhìn Vệ Cát, nói.

“Túc Ngạn anh ấy bị bỏ thuốc mới như thế. Còn có chút hiểu nhầm nữa, chuyện đó thực sự rất phức tạp.”

“...”

Vệ Cát không biết nói gì, bàn tay đặt trên cánh cửa mãi không buông xuống được, siết chặt đến nỗi thấy được gân xanh nổi lên trên bàn tay trắng trẻo ấy. Lòng dâng lên một tư vị kì lạ, nhưng cảm giác đó rất mơ hồ. Mi mắt cậu rũ xuống, che đi cảm xúc trong đôi mắt. Một lúc sau, cậu cất giọng khàn khàn.

“Tôi biết rồi.”

Sau đó bỏ đi mất.

Tại sân bay, Phó Luật Hàm và Lạc Khả xách vali hưởng kì nghỉ Giáng sinh của bọn họ.

“Luật Hàm, chúng ta đi đâu?”

Lạc Khả như một chú mèo nhỏ dựa vào người Phó Luật Hàm, nhìn đám mây trắng bông bênh ở bên ngoài cửa sổ, mơ màng nói. Hôm nay cậu đeo kính không độ to tướng trên mặt, trông rất ngố.

Phó Luật Hàm vuốt vuốt tóc mèo nhỏ, đặt cằm lên đỉnh đầu cậu.

“Chúng ta đi Thượng Hải. Ngoan, ngủ đi.”

“Hmm...”

Lạc Khả dụi dụi vào lòng Phó Luật Hàm, tiếng “hmm” có như không khiến Phó Luật Hàm mềm nhũn. Cả hai nằm trên khoang hạng nhất, tất cả đều do Phó Luật Hàm sắp xếp trước.

Trên máy bay có điều hoà, nhiệt độ so với ở ngoài trời rất ấm áp, nằm một lúc, Lạc Khả cởi áo khoác lông dày ra ngoài, chỉ còn áo thun màu nâu cổ chữ V bên trong, lồng ngực trắng nõn cứ thế lộ ra trước tầm nhìn của sói đói. Hắn ôm cậu, tâm lại nổi ý xấu xa.

Nói Phó Luật Hàm là sắc lang quả không sai. Lợi dụng khoang máy bay chỉ có hai người, tiếp viên cũng chỉ khi nghe tiếng chuông mới được vào, Phó Luật Hàm giở trò lưu manh. Hắn hôn hôn đôi môi hé mở của cậu, nhẹ nhàng khiêu khích cậu, khiến cậu hô hấp dồn dập, rồi sau đó.... Cứ thế trên máy bay, cảm giác vô cùng mới mẻ và kích thích.

“Chuyến bay XXX chuẩn bị đáp xuống sân bay Thượng Hải, xin quý khách vui lòng kiểm tra hành lý.”

Âm thanh vang lên, Phó Luật Hàm sửa soạn đồ đạc, sau đó gọi Lạc Khả đã mệt nhừ vì cuộc hoan ái khi nãy. Lạc Khả vươn vai, Phó Luật Hàm giúp cậu mát xa eo, cậu nhắm mắt hưởng thụ hắn phục vụ.

Sân bay mùa đông đông nghịt người, gió lạnh từng đợt thổi tung vạt áo dày của Lạc Khả, cậu rùng mình, muốn nép sát vào Phó Luật Hàm. Bầu trời phủ bởi một lớp mây dày, một tia nắng cũng không chui lọt, có phần âm u, tuyết rơi dày hơn ở Bắc Kinh rất nhiều.

Trong khi Lạc Khả hà hơi ra những làn khói trắng vì lạnh, Phó Luật Hàm không biết mua từ đâu một ly cà phê sữa nóng, đưa cho Lạc Khả. Hắn chỉnh lại áo khoác cho cậu, mở túi tìm túi sưởi ấm cho vào trong áo cậu, sau đó vẫy gọi một chiếc taxi.

“Anh uống không?” Lạc Khả thấy hắn bận bịu tới lui, áp ly cà phê vào mặt hắn.

Phó Luật Hàm thu tay vào trong túi áo, cười hâm hâm, “Chà, em muốn thử cảm giác hôn môi gián tiếp à? Nhưng anh chỉ muốn hôn trực tiếp thôi! Hôn gián tiếp, chẳng vui chút nào cả!”

Muốn độ độ vô liêm sỉ với Phó Luật Hàm, e rằng Vương Túc Ngạn cũng không phải là đối thủ.

“Vui cái đầu anh!!!” Lạc Khả siết chặt ly cà phê, hận không thể tạt ly nước nóng này vào bản mặt hâm hâm đỏ đỏ của Phó Luật Hàm.

Taxi chở hai người đến khách sạn, là lúc trời vừa sập tối. Phó Luật Hàm lấy chìa khoá phòng, khoá môi không nhận được nỗ lực cười hết sức gian manh khiến cô tiếp tân tưởng rằng có kẻ gian thương nào đó sắp giở trò, mặc dù khuôn mặt của hắn rất điển trai.

Lạc Khả kéo vali cùng tay áo Phó Luật Hàm vào trong thang máy, lườm một cái sắc lẹm.

“Đừng có cười cợt rồi liếc mắt đưa tình với người ta!”

Phó Luật Hàm cười cười, gơ tay ôm vai Lạc Khả, hôn lên môi cậu.

“OK. Sau này chỉ liếc mắt đưa tình với vợ thôi, được không?”

“Vợ gì mà vợ, biến!!!”

Reng reng... Điện thoại trong túi Phó Luật Hàm đổ chuông âm ỉ, hắn nhìn màn hình hiển thị tên người gọi, đôi mắt bất giác nheo lại.

“Hàm, là mẹ...gọi sao?” Lạc Khả suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Phó Luật Hàm nhắc máy, đẩy đồ vào phòng.

“Alo mẹ à.”

“Con trai, lễ Giáng sinh không về nhà sao?” Hiếu Minh hỏi.

“À, con muốn đi vài nơi. Không phải Giáng sinh năm ngoái đã ở nhà rồi sao?”

“Đi một mình à?”

“Không có, đi cùng Lạc Khả.”

Hiếu Minh im lặng trong giây lát, bà không biết phải nói gì. Lần nào đi chơi, con trai cưng của bà đều đi với anh họ nó, thân mật lạ thường. Hiếu Minh nhớ cách đây gần một năm, Phó Luật Hàm và Lạc Khả rất không vừa mắt nhau, gặp nhau không nói không rằng, hàn khí bay khắp nơi. Nhưng tại sao, bây giờ lại suốt ngày bám dính nhau như vậy?

Một tháng trước, Hiếu Minh nghĩ rằng mối quan hệ giữa hai anh em đã có bước tiến đáng kể, đơn thuần là anh em thân thiết, cho đến khi bà tận mắt chứng kiến hai người hôn nhau trong phòng ngủ. Tối đó, Hiếu Minh muốn soạn cho Phó Luật Hàm cà phê, thức uống yêu thích của con trai. Bà không biết Lạc Khả đến để là, gì, còn lên tận phòng của Phó Luật Hàm, khi lên phòng, cánh cửa khép hờ cho bà thấy hình ảnh bên trong: Lạc Khả ngồi trên giường, còn con trai đang cúi xuống hôn môi cháu bà.

Cà phê trên tay run lên từng đợt, lúc đầu là sững sờ, thất vọng, đau đớn rồi phẫn nộ. Con trai độc nhất của bà, là người đồng tính? Đứa con yêu thương và đặt niềm tin bấy nay, đã thực sự hết hi vọng rồi sao? Tương lai rục rĩ về một gia đình ba thế hệ hạnh phúc, chỉ còn trong vọng tưởng. Nước mắt mặn chát cứ thế rơi xuống, hoà lẫn cùng cà phê đen như mực...

Trách ai được đây? Trách bà nuôi dạy con không đến nơi đến chốn? Trách Phó Luật Hàm không hiểu chuyện, tuổi trẻ bồng bột? Trách Lạc Khả càng không thể được, nó là một đứa cháu rất ngoan, rất nghe lời, từ nhỏ đã như vậy. Tim rất đau, sự bất lực bao trùm lấy bà, tạo thành một cái kén không thể phá vỡ.

Từ sau hôm đó, Phó Luật Hàm nhận thấy, mẹ mình trầm lặng lạ thường, đôi khi nghĩ vẫn vợ, ba gọi cũng không nghe. Hắn hỏi bà, bà chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Hiếu Minh đã suy nghĩ rất lâu, rất lâu... Minh nên làm gì?

Biết Phó Luật Hàm đi nghỉ cùng Lạc Khả, Hiếu Minh rất muốn gọi Phó Luật Hàm về nhà ngay, sau đó tìm mọi cách ngăn cản hai đứa nhỏ, nhưng tình mẫu tử bà dành cho con, muốn con được hạnh phúc vẫn chiếm thế thượng phong.

“Đi nghỉ ngơi một chút cũng tốt, nhớ về sớm.”

Phó Luật Hàm nhận thấy sự gượng gạo trong lời nói kia, cảm giác theo đuôi hắn trong một tháng này, có lẽ đã có câu trả lời.

“Vâng. Mẹ, Giáng sinh vui vẻ!”

Mẹ hắn “ừ” một tiếng rồi cúp máy.

Phó Luật Hàm thở dài, ngược mắt nhìn ra bầu trời tối tăm.

“Hàm...” Lạc Khả gọi, “Hàm...”

Phó Luật Hàm kéo cậu lại bên cửa sổ, ôm chặt cậu như sợ rằng khi buông cậu ra, hạnh phúc này sẽ lập tức biến mất.

“Sao thế?”

“Trời lạnh lắm, có áo ấm...”

Hắn ôm cậu, cậu nép vào. Thượng Hải lạnh đến run người, nhưng hai con tim trong đêm lại ấm nóng, cùng hoà chung một nhịp đập, sưởi ấm cơ thể nhau...

Sáng sớm hôm sau, Phó Luật Hàm đánh thức con sâu ngủ kia dậy, cả hai dùng bữa sáng ở nhà hàng tầng trệt, sau đó đến chùa Ngọc Phật. Chùa rất vắng, mùa đông làm ngôi chùa có phần tịch mịch, nhưng không lấp được vẻ uy nghiêm vốn có. Lạc Khả muốn đi đến đây, vì cậu nghe nói chùa này rất linh nghiệm, cầu nguyện thật tâm sẽ được Phật phù hộ. Phó Luật Hàm cười cậu giống con gái, Lạc Khả nhéo hắn la kêu oai oái.

Những tượng Phật đồ sộ được chạm khắc khéo léo theo từng bước chân hiện ra vô cùng mỹ lệ, Lạc Khả nắm tay Phó Luật Hàm thật chặt, bước qua từng con đường nhỏ. Lạc Khả đưa cho hắn một cây nhang, đến trước tượng Phật Bà Quan Âm cầu an. Cậu và hắn đều cầu rất nhiều điều, nào là gia đình, bạn bè,... Nhưng điều cuối cùng của hai người họ luôn là... Tình yêu!

Buổi chiều, cả hai đến bến Thượng Hải đông đúc và nhộn nhịp, cùng đi dạo trong khu đô thị sầm uất ngập tràn tiếng nói cười giòn giã. Phó Luật Hàm dẫn Lạc Khả đến một cửa hàng đá quý, bảo cậu ngồi đợi bên ngoài một lát. Khi nhìn bảng hiệu nhấp nháy ánh đèn bên ngoài, Lạc Khả nghĩ, không phải hẳn muốn cầu hôn mình đó chứ? Không phải đâu!!! Nếu như thế, người hạnh phúc nhất Thượng Hải hôm nay, ngoài cậu ra còn có thể là ai?

“Cậu xem đi, chiếc nhẫn này...”

“Rất đẹp.” Ngoài hai từ đó, Phó Luật Hàm không thể thốt lên từ nào khác.

“Tặng phu nhân tương lai sao?”

“Đúng vậy. Là một người, tôi rất yêu, rất yêu...”

Một chiếc hộp, hai chiếc nhẫn, đặt cạnh bên nhau, sáng loá cả cửa hàng.

Sau mười lăm phút, Phó Luật Hàm trở ra, không nói gì về lý do tại sao lại đưa cậu vào đây, nói không thất vọng là tự lừa mình. Lạc Khả cắn môi, tại đây thích mơ mộng thôi.

Ăn bữa tối tại một quán ăn bình dân ngon nổi tiếng, Lạc Khả quên sạch những ầm ỨC trong cửa hàng ban nãy. Thời tiết trở lạnh hơn hôm qua vài độ, Phó Luật Hàm đổi áo khoác của mình cho cậu, kéo cậu đến một nơi cậu không thể tưởng tượng được - Tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu.

Chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh tháp, cả bầu trời Thượng Hải vào đêm đẹp mê hoặc lòng người như thu toàn bộ trên tầm nhìn này. Lạc Khả nhìn đến thất thần, không biết từ khi nào, Phó Luật Hàm đã ôm cậu từ phía sau, hoà làn khói buốt vào không khí.

“Đẹp không?”

“Anh thuê đỉnh tháp này hôm nay sao?”

“Ừ. Tặng em, chúc mừng sinh nhật.”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng như không khí, trầm ấm, Lạc Khả trong phút chốc nghĩ rằng, thế giới này, chỉ của hai bọn họ.

“Ở đây ít sao quá...” Một lúc sau, Lạc Khả mới nói chuyện.

Trên bầu trời, chỉ còn một ngôi sao xa, nhỏ và sáng lấp lánh.

“Ngày nào đó, anh sẽ đưa em đi ngắm sao...”

“Em không phải là con gái, không có sến súa như vậy!”

“Em chê anh sến sao?”

“Không có...”

“Nếu anh...tặng nhẫn cho em...đó có gọi là sến súa không?”

Bất ngờ, Phó Luật Hàm đưa ra một chiếc nhẫn, trên đó có khắc chữ “H&K”. Trên môi nở một nụ cười, ắt cả ánh sáng đèn đường sáng rực phía dưới.

Lạc Khả sửng sốt, chiếc mũ len trên đầu bị gió thổi bay xuống đất cũng không quan tâm.

“Haha, ngạc nhiên lắm à? Đừng nhìn anh cảm kích như thế, anh sẽ chết vì tự mãn mất.”

Bầu không khí lãng mạn bị dập tắt một chút, nhưng ít ra vẫn còn một chút ngọt ngào.

“Anh cầu hôn em à? Em chưa đủ tuổi kết hôn đâu đấy!”

“Tưởng tượng nhiều quá rồi. Đơn giản muốn tặng thôi.” Phó Luật Hàm nhéo mũi cậu đầy cưng chiều.

“Đeo cho em đi!”

Chiếc nhẫn tinh xảo lồng vào ngón tay, vừa khít. Luật Hàm, đây là khởi đầu cho hạnh phúc của chúng ta, có phải không?

Khách sạn, 21 p.m.

“A Khải, đem tập tài liệu này lên lầu 10 cho tôi.”

Phó Luật Khiếu đứng dưới sảnh, chờ thang máy cùng trợ lý. Ông bước vào sau ít phút, sau khi thấy Phó Luật Hàm và Lạc Khả vào thang máy đợt trước. Phó Luật Khiếu có chuyên công tác ở Thượng Hải một tuần, nhưng Phó Luật Hàm không biết.

Cánh cửa thang máy ting một tiếng, người trợ lý tiếp tục lên tầng trên, còn ông thì dừng lại ở tầng 9. Ở trước cửa hàng lang không một bóng người, ông thấy hai thanh niên hôn nhau trước cửa phòng VIP, kế bên phòng ông. Mà hai người đó, một là con trai ông, một là cháu ông.

Một tuần chẳng mấy vui vẻ trôi qua, Vệ Cát chán chường vào thư viện đọc sách, trốn lui trốn lủi trong đầy cả ngày, đến mức người quản lí biết cậu ở đây bao nhiêu tiếng, vì ngoài cậu ra, còn ai vào chỗ này đâu chứ.

Buổi trưa, Vệ Cát đã ở đây bốn tiếng, cậu uể oải nằm lăn ra tắm. Cậu đọc rất nhiều sách, muốn quên đi những ngày ở nhà Vương Túc Ngạn. Vì nghĩ đến nó, trong lòng như có một con thú cẩu xé, vừa đau lòng lại vừa buồn bực.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, cậu nhìn màn hình, không muốn nhấc máy, nhưng thật ra là không dám nhấc máy.

Đến khi tiếng chuông đeo đuổi đến lần thứ năm, cậu thu hết can đảm, hít thật sâu rồi mới nhấc máy.

“Alo.”

“Vệ Cát.” Người đó chỉ nói hai chữ.

Sau đó là một mảng im lặng.

“Em còn tưởng, anh không muốn gặp em...”

Vệ Cát cố gắng chỉnh giọng sao cho thật bình tĩnh, nhưng sự run rẩy vẫn hiện hữu trong lời nói.

“Vệ Cát, anh đang đợi em, ở cửa kí túc xá.”

Vương Túc Ngạn lên tiếng, như đang dỗ dành. Sao hắn có thể không hiểu tính tình của gấu nhỏ nhà hắn chứ, gấu nhỏ lâm trận sẽ bỏ trốn, gấu nhỏ uất ức nhưng không nói, chỉ giấu trong lòng, gấu nhỏ bướng bỉnh...

Chuyện đó, hắn đã tìm hiểu. Còn về gấu nhỏ, hắn, luôn hiểu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-o-truong-dai-hoc>